LEIGH

BARDUGO

YOUNG

Regatul Umbrelor

Nu se compară cu nimic din ce-am citit vreodată.

VERONICA ROTH,
AUTOAREA BESTSELLERULUI
DIVERGENT

FICTION CONNECTION

TREI

Leigh Bardugo

Regatul umbrelor

Traducere din engleză şi note de
Laurenţiu Dulman



Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei: Faber Studio
Imagine copertă: © Jen Wang
Design copertă: © Rich Deas

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Raluca Hurduc

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Roxana Samoilescu
Cătălina loancea

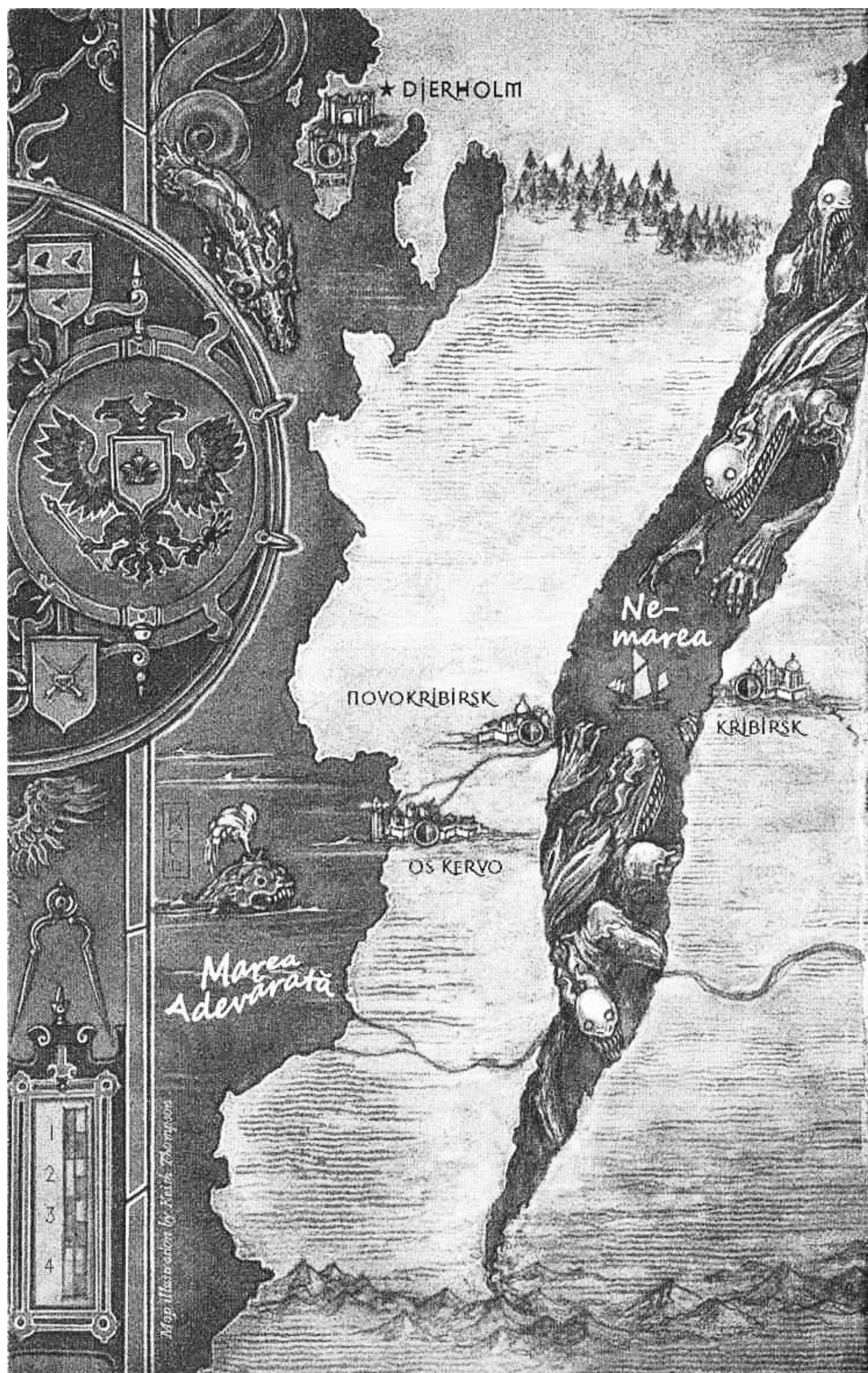
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BARDUGO, LEIGH
Regatul umbrelor / Leigh Bardugo; trad.: Laurenţiu Dulman.
— Bucureşti: Editura Trei, 201 3
ISBN 978-973-707-846-9

I. Dulman, Laurenţiu (trad.)
821,111(73)-31 =135.1

Titlul original: SHADOW AND BONE
Autor: Leigh Bardugo

ISBN: 978-973-707-846-9

Pentru bunicul meu:
Spune-mi nişte minciuni.



DJERHOLM
NOVOKRIBIRSK
KRIBIRSK
OS KERVO
Ne-
marea
Marea
Adevărată
1
2
3
4
Map illustration by Keith Thompson


FJERDA
PERMAFROST
CHERNAST
TSIBEYA
PETRAZOI
RYEVOST
RAVKA
VY
BALAKIREV
OS ALTA
POLIZNAYA
SIKURZOI
SHU HAN

Grisha

SOLDAŢI ÎN ARMATA A DOUA
MAEŞTRI AI MICII ŞTIINŢE

Corporalki

(ORDINUL VIILOR ŞI MORŢILOR)
Sfâșie-inimi
Vindecători

Etherealki

(ORDINUL INVOCATORILOR)
Furtunoși
Interni
Iscă-Valuri

Materialki

(ORDINUL FABRIKATORILOR)
Duraşti
Alkemi

ÎNAINTE

Servitorii le spuneau *malenchki* – micile stafii –, pentru că erau cei mai scunzi şi mai tineri, şi pentru că bântuiau casa ducelui ca nişte fantome zglobii, ţâşnind dintr-o cameră în alta, ascunzându-se în dulapuri să tragă cu urechea sau furişându-se în bucătărie să şterpelească ultimele piersici din recolta verii.

Băiatul şi fata sosiseră la câteva săptămâni unul după celălalt – încă doi orfani ai războaielor de graniţă, refugiaţi cu feţe murdare luaţi dintre ruinele unor orăşele îndepărtate şi aduşi la moşia ducelui să înveţe să scrie şi să citească şi să deprindă o meserie. Băiatul era scund, îndesat şi timid, dar întotdeauna cu zâmbetul pe buze. Fata era diferită, şi ştia asta.

Odată, stând pitită în dulapul din bucătărie să tragă cu urechea la bârfelile celor mari, fata a auzit-o pe menajera ducelui, Ana Kuya:

— E mică şi urâtă. Niciun copil n-ar trebui să arate aşa. E palidă şi acră, ca un pahar de lapte stricat.

— Şi atât de costelivă! i-a răspuns bucătăreasa. Niciodată nu-şi termină cina.

Băiatul, care stătea ghemuit lângă ea, i-a aruncat o privire şi i-a spus în şoaptă:

— De ce nu mănânci?

— Pentru că toate mâncărurile ei au gust de noroi, a răspuns fata.

— Mie îmi plac.

— Tu mănânci orice.

Şi iarăşi au plecat urechea spre crăpătura dintre uşile dulapului. O clipă mai târziu, băiatul i-a şoptit:

— Mie nu mi se pare că eşti urâtă.

— Sst! a şuierat fata.

Dar, în întunericul din dulap, a zâmbit.

Pe timpul verii, îndurau ore lungi de corvezi în gospodărie, urmate de ore şi mai lungi în sălile de clasă înăbuşitoare. Când arşiţa devenea insuportabilă, dădeau fuga în pădure să caute cuiburi de păsări sau să înoate în râul cu apă tulbure, ori zăceau cu orele pe păşune, urmărind soarele care trecea încet pe deasupra lor, şi se întrebau unde aveau să-şi construiască ferma de lapte şi dacă ar fi fost mai bine să aibă două sau trei vaci albe. Iarna, ducele se muta în casa de la oraş, în Os Alta, iar pe măsură ce zilele deveneau mai scurte şi mai reci, profesorii îşi făceau datoria cu din ce în ce mai puţină sârguinţă, preferând să stea lângă foc şi să joace cărţi sau să bea *kvas.* Obligaţi să stea în casă, copiii mai mari se plictiseau şi îi plesneau mai des decât de obicei pe cei mai mici, aşa că băiatul şi fata se ascundeau în camerele nelocuite ale conacului, dând mici reprezentaţii pentru şoareci şi încercând să se încălzească.

În ziua când au venit examinatorii Grisha, băiatul şi fata erau într-un dormitor prăfuit de la etaj, aşezaţi pe băncuţa din dreptul ferestrei, sperând să zărească trăsura poştei. În schimb, au văzut intrând pe porţile de piatră ale moşiei o sanie – o troică trasă de trei cai negri – şi i-au urmărit înaintarea tăcută prin zăpadă până la uşile din faţă ale conacului.

Din ea au coborât trei oameni cu căciuli elegante de blană şi cu câte o *kefta* groasă de lână: una stacojie, cealaltă albastru-închis, iar a treia – violet strălucitor.

— Grisha! a şoptit fata.

— Repede! a zis băiatul.

Într-o clipă, şi-au aruncat încălţările din picioare şi au luat-o la fugă pe hol, încercând să nu facă zgomot, apoi s-au strecurat prin salonul de muzică, pustiu la ora aceea, şi s-au pitit după o coloană a balconului de deasupra camerei de zi, unde îi plăcea Anei Kuya să primească musafiri.

Ana Kuya deja era acolo, îmbrăcată cu o rochie neagră, care o făcea să semene cu o pasăre, şi turna ceai din samovar, cu inelul mare de chei atârnat la brâu.

— Vasăzică anul ăsta nu-s decât doi? s-a auzit vocea scăzută a unei femei.

Băiatul şi fata s-au uitat în camera de sub ei printre gratiile balustradei de la balcon. Doi dintre Grisha stăteau lângă foc: un bărbat frumos, îmbrăcat în albastru, şi o femeie în veșminte roşii, cu înfăţişare mândră şi elegantă. Al treilea, un tânăr blond, se plimba prin cameră, dezmorţindu-şi picioarele.

— Da, a răspuns Ana Kuya. Un băiat şi o fată, de departe cei mai mici dintre copiii de aici. Credem că amândoi au în jur de opt ani.

— Credeţi? a întrebat bărbatul în albastru.

— Când părinţii nu mai sunt în viaţă…

— Înţelegem, a spus femeia în roşu. Şi, bineînţeles, suntem mari admiratori ai instituţiei conduse de domniile voastre. Ne-am dori ca mai mulţi nobili să se preocupe de soarta oamenilor de rând.

— Ducele nostru este un om de seamă, a spus Ana Kuya.

În balcon, băiatul şi fata s-au uitat unul la celălalt şi au încuviinţat înţelept din cap. Binefăcătorul lor, ducele Keramsov, era un vestit erou de război şi un prieten al poporului. După ce se întorsese de pe front, îşi transformase moşia în orfelinat şi casă pentru văduvele de război. Ana Kuya le spunea să-l pomenească noapte de noapte în rugăciunile lor.

— Şi cum sunt aceşti copii? a întrebat femeia în roşu.

— Fata are un pic de talent la desen. Iar băiatul se simte în largul lui pe pajişte şi în pădure.

— Dar *cum* sunt? a repetat femeia.

Ana Kuya şi-a ţuguiat buzele ofilite:

— Cum sunt? Sunt nedisciplinaţi, încăpăţânaţi şi mult prea ataşaţi unul de celălalt. Amândoi…

— Amândoi ascultă tot ce vorbim în clipa asta, a zis tânărul în violet.

Copiii au tresărit. Tânărul se uita direct spre ascunzişul lor. Băiatul şi fata s-au ghemuit în spatele coloanei, dar era prea târziu.

Vocea Anei Kuya s-a dezlănţuit ca un bici:

— Alina Starkov! Malyen Oretsev! Veniţi aici imediat!

Fără tragere de inimă, Alina şi Mal au coborât pe scara în spirală de la capătul balconului, iar când au ajuns în camera de zi, femeia în roşu s-a ridicat de pe scaun şi le-a făcut semn să se apropie.

— Ştiţi cine suntem?

Avea părul cărunt – culoarea oţelului –, iar faţa îi era ridată, dar frumoasă.

— Sunteţi vrăjitori! i-a scăpat lui Mal.

— Vrăjitori? a pufnit ea, întorcându-se spre Ana Kuya. Astfel de lucruri se predau la şcoala de aici? Superstiţii şi minciuni?

Ana Kuya s-a îmbujorat de ruşine, iar femeia în roşu s-a întors iarăşi spre Mal şi Alina, privindu-i cu ochi scăpărători:

— Nu suntem vrăjitori. Suntem practicanţi ai Micii Ştiinţe. Ţinem la adăpost acest ţinut şi acest regat.

— La fel ca Armata Întâi, a spus Ana Kuya calm, dar cu o evidentă undă de sarcasm în glas.

Femeia în roşu s-a încordat, dar după o clipă a încuviinţat:

— La fel ca Armata Regelui.

Tânărul în violet a zâmbit şi a îngenuncheat în faţa copiilor.

— Când frunzele îşi schimbă culoarea, credeţi că-i vorba de magie? i-a întrebat el blând. Sau când te tai la deget şi rana se vindecă? Sau când pui o oală cu apă pe plită şi începe să fiarbă?

Mal a clătinat din cap cu ochii mari.

Dar Alina s-a încruntat şi a spus:

— Oricine poate să fiarbă apă.

Ana Kuya a oftat cu un aer exasperat, dar femeia în roşu a râs:

— Ai mare dreptate. Oricine poate să fiarbă apă. Dar nu oricine poate stăpâni Mica Ştiinţă. Tocmai de aceea am venit să vă punem la încercare.

Apoi s-a întors spre Ana Kuya:

— Acum, lăsaţi-ne singuri.

— Staţi un pic! a strigat Mal. Ce o să se întâmple cu noi dacă o să descoperiţi că suntem Grisha?

Femeia în roşu şi-a coborât privirea spre ei:

— Dacă, prin cine ştie ce şansă, *vreunul* dintre voi este un Grisha, veţi avea norocul să mergeţi la o şcoală specială, unde Grisha învaţă să-si folosească talentele.

— Veţi avea parte de cele mai bune haine, cea mai bună mâncare, tot ce vă doreşte inima, a spus tânărul în violet. V-ar plăcea?

— E cel mai măreţ fel în care vă puteţi sluji regele, a spus Ana Kuya, care se oprise lângă uşă.

— E foarte adevărat, a spus femeia în roşu pe un ton mulţumit, dornică să se împace cu Ana Kuya.

Băiatul şi fata s-au uitat unul la celălalt. Întrucât adulţii nu erau atenţi la ei, n-au văzut că Alina l-a luat de mână pe Mal, nici privirea pe care au schimbat-o între ei. Ducele ar fi recunoscut acea privire. Petrecuse ani îndelungaţi în ţinuturile pustiite din apropierea graniţelor de nord, unde satele erau în permanenţă sub asediu, iar ţăranii îşi duceau luptele cu foarte puţin ajutor din partea regelui sau a oricui altcuiva. Odată, văzuse o femeie desculţă stând neclintită în prag, în faţa unui şir de baionete. Şi cunoştea privirea unui bărbat care îşi apără casa doar cu o piatră în mână.

Capitolul 1

Stând pe marginea drumului aglomerat, m-am uitat la câmpurile povârnite şi la fermele abandonate din Valea Tula, şi am zărit pentru prima oară Falia Umbrei. Plecasem cu regimentul meu din tabăra militară de la Poliznaya în urmă cu două săptămâni. Deşi soarele de toamnă strălucea pe cer, am început să tremur uşor pe sub vestonul militar, văzând negura care întuneca orizontul precum o pată murdară.

Dintr-odată, un umăr puternic m-a izbit în spate. M-am dezechilibrat şi aproape că am căzut cu faţa în jos pe drumul noroios.

— Hei! a strigat soldatul. Ai grijă!

— Mai bine ai tu grijă pe unde calci cu picioarele alea grase, am pufnit eu, şi am simţit o mică satisfacţie văzând aerul surprins care s-a aşternut pe faţa lui lată.

Oamenii – şi mai ales soldaţii vânjoşi, cu puşti mari – nu se aşteptau ca o făptură costelivă ca mine să le răspundă tăios. Întotdeauna erau surprinşi când ripostam.

Soldatul a trecut repede peste această noutate şi, aranjându-şi raniţa în spate, mi-a aruncat o privire încruntată, apoi a dispărut în caravana de cai, soldaţi, căruţe şi furgoane, care şerpuia pe coama dealului şi prin valea care ni se întindea la picioare.

Am iuţit pasul, încercând să mă uit pe deasupra convoiului. Trecuseră câteva ore de când pierdusem din ochi steagul galben al furgonului cartografilor şi ştiam că rămăsesem mult în urmă.

Mergând, inspiram miresmele verzi şi aurii ale pădurii de toamnă şi simţeam în spate o adiere blândă. Eram pe Vy, drumul lat care cândva ducea de la Os Alta la porturile bogate de pe coasta de vest a Ravkăi. Dar asta se întâmpla înainte de Falia Umbrei.

Undeva în mulţime, cineva cânta. *Cânta? Ce idiot putea să cânte în drum spre Falie?* M-am uitat iarăşi spre negura de la orizont şi a trebuit să-mi stăpânesc un tremur. Văzusem Falia Umbrei pe multe hărţi – o crestătură neagră care separa Ravka de singura ei linie de coastă, lăsând-o fără nicio ieşire la mare. Uneori, era desenată ca o pată, alteori ca un nor întunecat şi inform. Erau şi hărţi care înfăţişau Falia Umbrei ca pe un lac lung şi îngust, pomenind-o cu celălalt nume al său, „Nemarea” – un nume care încerca să-i liniştească pe soldaţi şi negustori, şi să încurajeze traversările.

Am pufnit. Şiretlicul îl putea păcăli pe un negustor gras, dar pe mine nu mă liniştea deloc.

Mi-am luat privirea de la pâcla sinistră care plutea în zare şi m-am uitat la gospodăriile ruinate din Tula. Pe vremuri, valea adăpostea unele dintre cele mai bogate moşii din Ravka, unde ţăranii îşi îngrijeau recoltele, iar oile păşteau pe păşunile înverzite. Dar, într-o bună zi, a apărut în peisaj o crăpătură neagră, o brazdă de întuneric aproape impenetrabil, care creştea cu fiecare an şi care colcăia de grozăvii. Nimeni nu ştia unde dispăruseră ţăranii, turmele şi recoltele, casele şi familiile lor.

Încetează, mi-am spus în sinea mea. *Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile. Lumea traversează Falia de ani de zile... într-adevăr, cu multe pierderi de vieţi omeneşti, şi totuşi...* Am inspirat adânc, încercând să mă liniştesc.

— Să nu leşini în mijlocul drumului, a spus o voce aproape de urechea mea, şi un braţ greu s-a aşezat pe umerii mei, strângându-mă uşor.

Am ridicat privirea şi am văzut chipul familiar al lui Mal, care se uita la mine cu ochi zâmbitori.

— Haide, a spus el, mergând în ritm cu mine. Un picior în faţa celuilalt. Ştii cum se face.

— Îmi strici planul.

— Ah, serios?

— Da. Vreau să leşin, să fiu călcată în picioare şi să mă aleg cu răni cumplite.

— Mda, pare un plan strălucit.

— Ah, păi dacă o să fiu mutilată, n-o să mai pot traversa Falia.

Mal a încuviinţat lent din cap:

— Înţeleg. Dacă te ajută, aş putea să te arunc sub o căruţă.

— O să mă gândesc la asta, am bombănit eu, dar în acelaşi timp am simţit că mă înseninez.

Mal încă avea acest efect asupra mea, deşi încercam să nu cad pradă farmecului său. Şi nu eram singura. O fată blondă şi frumoasă a trecut pe lângă noi şi i-a făcut cu mâna lui Mal, aruncându-i o privire drăgăstoasă peste umăr.

— Bună, Ruby, a strigat-o el. Ne vedem mai încolo?

Ruby a chicotit şi a dispărut în mulţime, iar Mal a zâmbit larg, până m-a văzut dând ochii peste cap.

— Ce-i? Am crezut că-ţi place de Ruby.

— Întâmplarea face că nu prea avem despre ce să discutăm, am spus eu pe un ton sec.

De fapt, îmi plăcuse de Ruby – la început. Când Mal şi cu mine părăsiserăm orfelinatul de la Keramzin şi plecaserăm să ne facem serviciul militar la Poliznaya, îmi era groază să fac cunoştinţă cu oameni noi. Dar multe fete erau încântate să se împrietenească cu mine, iar Ruby fusese dintre cele mai dornice. Acele prietenii au durat până mi-am dat seama că fetele nu se interesau de mine decât pentru că eram apropiată de Mal.

M-am uitat la el şi l-am văzut întinzând braţele voios şi ridicându-și fața către cerul de toamnă. Ba chiar am observat – cu un pic de dezgust – că pasul lui era mai săltat.

— Ce-ai păţit? am şoptit eu pe un ton furios.

— Nimic, a răspuns el surprins. Mă simt minunat.

— Dar cum poţi să fii atât de… zglobiu?

— Zglobiu? N-am fost niciodată zglobiu. Sper să nu fiu niciodată zglobiu.

— Atunci ce-i cu toate astea? am întrebat eu, făcând semn cu mâna spre el. Ne apropiem de un loc unde s-ar putea să mori şi să fii sfârtecat, dar tu arăţi de parcă ai

merge la un banchet.
Mal a izbucnit în râs:
— Îţi faci prea multe griji. Regele a trimis un grup întreg de pirotehnicieni Grisha, care or să ne apere navele, ba chiar şi nişte Sfâşie-Inimi – mă trec fiori când mă gândesc la ei. Iar noi avem puşti, a adăugat el, lovindu-şi uşor arma de pe umăr. O să fie bine.
— Dacă o să fie un atac puternic, o puşcă în plus n-o să conteze.
Mal mi-a aruncat o privire uimită:
— Ce se întâmplă cu tine în ultima vreme? Eşti chiar mai ţâfnoasă decât de obicei. Şi arăţi îngrozitor.
— Mersi, am bombănit eu. N-am dormit bine.
— Şi asta e ceva nou?
Bineînţeles, avea dreptate. Niciodată nu dormeam bine. Dar, în ultimele zile, situaţia se înrăutăţise. Sfinţii îmi erau martori că aveam o mulţime de motive întemeiate să mă tem de Falie, motive împărtăşite de toţi soldaţii din regiment, care avuseseră ghinionul să fie aleşi pentru traversare. Dar mai era ceva, un sentiment mai profund de nelinişte, pe care nu-l puteam numi.
I-am aruncat o privire lui Mal. Fusese o vreme când aş fi putut să-i spun orice.
— Pur şi simplu… am un sentiment care nu-mi dă pace.
— Nu-ţi mai face atâtea griji. Poate or să-l pună pe Mikhael în aceeaşi navă cu noi. Şi când or să vadă volcrele burta lui mare şi apetisantă, pe noi or să ne lase în pace.
Dintr-odată, mi-a revenit o amintire: Mal şi cu mine stăteam unul lângă altul într-un fotoliu din biblioteca ducelui şi răsfoiam paginile unei cărţi legate în piele. Däduserăm peste o ilustraţie care înfăţişa o volcră: gheare lungi şi scârboase, aripi ca de piele tăbăcită şi rânduri de dinţi ascuţiţi, cu care înfulecau carne de om. Volcrele erau oarbe, întrucât timp de câteva generaţii trăiseră şi vânaseră numai în Falie, dar potrivit legendei puteau mirosi sânge de om de la câţiva kilometri. Mi-am apropiat degetul de ilustraţie şi am întrebat: „Ce ţine în gheare?” Încă îmi răsuna în minte ce îmi şoptise Mal atunci: „Cred…

cred că e un picior.” Am închis imediat cartea şi am fugit ţipând, în lumina ocrotitoare a soarelui…

Fără să îmi dau seama, rămăsesem nemişcată, ţintuită locului, incapabilă să îndepărtez acea amintire. Când Mal şi-a dat seama că nu mai eram lângă el, a scos un oftat enervat şi a făcut cale întoarsă până la mine. Şi-a aşezat mâinile pe umerii mei şi m-a scuturat uşor.

— Glumeam. N-o să-l înfulece nimeni pe Mikhael.

— Ştiu, am spus eu cu privirea plecată. Eşti foarte amuzant.

— Hai, Alina. O să fie bine.

— N-ai de unde şti.

— Uită-te la mine, mi-a cerut el, şi m-am forţat să-l privesc în ochi. Ştiu că eşti speriată. Şi eu sunt. Dar o să facem traversarea asta şi o să scăpăm cu bine. Ca de obicei. Da?

Mi-a zâmbit, iar inima mi-a tresăltat în piept. Mi-am frecat degetul mare de cicatricea din palma dreaptă şi am tras aer în piept.

— Bine, am spus eu pe un ton bosumflat, dar am simţit că îi zâmbesc şi eu.

— Doamna şi-a recăpătat buna dispoziţie! a strigat Mal. Soarele poate străluci din nou.

— Of, mai taci din gură!

M-am întors să-i dau un pumn, însă n-am reuşit, pentru că m-a luat în braţe şi m-a ridicat în aer. În clipa următoare, văzduhul a fost spintecat de strigăte şi ropot de copite. Mal m-a tras repede spre marginea drumului, chiar în clipa când o trăsură neagră a trecut vijelios prin dreptul nostru, împrăştiind soldaţii din convoi, care săreau din calea copitelor ropotitoare ale cailor negri. Alături de vizitiul care îşi agita biciul, stăteau doi soldaţi în haine de un cenuşiu-închis.

Întunecatul. Nu puteai confunda trăsura lui neagră şi nici uniforma gărzilor lui personale.

La puţin timp după aceea, a trecut hurducându-se pe lângă noi o altă trăsură – una vopsită în roşu –, dar avea o viteză mai mică decât prima. Am ridicat privirea spre Mal,

simţind cum îmi duduie inima de spaimă.

— Mulţumesc, am şoptit eu.

Mal a părut să-şi dea seama dintr-odată că mă ţinea în braţe. Mi-a dat drumul şi a făcut repede un pas în spate. Mi-am scuturat praful de pe haine, sperând că nu-mi va observa îmbujorarea.

În cele din urmă, a trecut şi o a treia trăsură – una albastră –, la fereastra căreia s-a aplecat o fată cu păr negru şi creţ, cu o căciulă de vulpe argintie. Şi-a aruncat privirea peste mulţimea care îi urmărea trăsura şi, după cum era de aşteptat, ochii i s-au oprit asupra lui Mal.

Mai adineauri tânjeai după el, m-am mustrat eu. *De ce n-ar face la fel şi o Grisha superbă?*

S-a uitat ţintă în ochii lui Mal, cu buzele arcuite într-un zâmbet, şi l-a urmărit cu privirea peste umăr, până când trăsura a dispărut în mulţime. Mal se holba prosteşte după ea, cu gura întredeschisă.

— Închide gura, că-ţi intră musca, am pufnit eu.

Mal a clipit, având în continuare o mină bulversată.

— Ai văzut? a strigat o voce.

M-am întors şi l-am văzut pe Mikhael alergând spre noi cu o expresie aproape comică de uimire. Mikhael era un zdrahon roşcat, cu faţa lată şi ceafa şi mai lată. Dubrov, un brunet subţirel, se străduia să-l prindă din urmă. Amândoi erau iscoade în unitatea lui Mal şi niciodată nu se îndepărtau foarte mult de el.

— Bineînţeles că am văzut, a spus Mal, aerul său buimac cedând locul unui zâmbet înfumurat, care m-a făcut să dau ochii peste cap.

— S-a uitat ţintă la tine! i-a strigat Mikhael, lovindu-l uşor pe spate.

Mal a ridicat din umeri cu un aer indiferent, dar zâmbetul i s-a lărgit.

— Aşa e, a zis el plin de sine.

— Se zice că fetele Grisha pot să-ţi facă vrăji, a intervenit Dubrov, legănându-se agitat de pe un picior pe celălalt.

Am pufnit, iar Mikhael s-a uitat la mine ca şi când abia

atunci si-ar fi dat seama că eram şi eu acolo.

— Salut, Scobitoare, a zis el, lovindu-mă uşor cu pumnul în braț.

M-am încruntat din pricina poreclei, dar Mikhael deja se întorsese spre Mal:

— Să ştii că bruneta din trăsură rămâne în tabără, i-a zis el cu subînţeles.

— Din câte am auzit, cortul Grisha e cât o catedrală, a intervenit Dubrov.

— Şi are multe colţuri întunecoase, a adăugat Mikhael, ba chiar a ridicat de câteva ori din sprâncene.

Mal a scos un strigăt de încântare şi, fără să-mi mai arunce vreo privire, tustrei au luat-o din loc, hohotind şi îmbrâncindu-se unul pe celălalt.

— Mda, mă bucur că v-am revăzut, băieţi, am bombănit eu ca pentru mine.

Mi-am aşezat pe umăr cureaua genţii şi am pornit la drum, alăturându-mă codaşilor din regiment, care coborau valea şi intrau în Kribirsk. Dar nu m-am sinchisit să iuţesc pasul. Probabil urma să fiu muştruluită când, în cele din urmă, aveam să ajung la Cortul Documentelor, dar acum nu mai era nimic de făcut.

Mi-am frecat braţul acolo unde mă lovise Mikhael cu pumnul. *Scobitoare.* Uram porecla asta. *Nu mi-ai zis Scobitoare când te-ai îmbătat cu* kvas *şi ai încercat să mă pipăi la focul de tabără de la începutul primăverii, bădăran nenorocit,* mi-am zis cu năduf în sinea mea.

Kribirsk nu era cine ştie ce oraş. Potrivit Cartografului Senior, înainte de Falia Umbrei, Kribirsk fusese un târg liniştit, nu mai mult decât o piaţă prăfuită şi un han pentru călătorii obosiţi de pe Vy. Dar acum, devenise un fel de oraş port improvizat, crescând în jurul taberei militare permanente şi al docurilor uscate, unde bărcile de nisip aşteptau să poarte pasagerii prin întunericul Faliei, până în Ravka de Vest. Am trecut pe lângă hanuri, taverne şi bordeluri menite să satisfacă trupele din Armata Regelui. Am văzut prăvălii unde se vindeau puşti şi arcuri, felinare şi torţe, tot echipamentul necesar pentru traversarea

Faliei. Bisericuţa cu pereţi văruiţi în alb şi cupole strălucitoare în formă de ceapă era surprinzător de bine întreţinută. *Sau poate că nu e chiar atât de surprinzător,* mi-am spus în sinea mea. Oricine voia să treacă Falia era suficient de înţelept cât să oprească acolo ca să se roage.

Am găsit drumul spre locul unde erau încartiruiţi topografii, mi-am lăsat raniţa pe patul de campanie şi am dat fuga la Cortul Documentelor. Spre uşurarea mea, Cartograful Senior nu era acolo, aşa că am reuşit să mă strecor înăuntru fără să mă observe nimeni.

Când am intrat în cortul de pânză albă, am simţit că mă relaxez pentru prima oară de când îmi căzuseră ochii asupra Faliei. În linii mari, Cortul Documentelor era identic în toate taberele pe care le văzusem – inundat de o lumină strălucitoare şi plin de mese de desen deasupra cărora stăteau aplecaţi artiştii şi cartografii. După gălăgia şi agitaţia călătoriei, foşnetul hârtiei, mirosul cernelii şi zgârieturile discrete ale peniţelor şi pensulelor aveau pentru mine ceva liniştitor.

Mi-am scos caietul de schițe din buzunarul vestonului şi m-am strecurat la o masă de lucru alături de Alexei, care s-a întors spre mine şi mi-a şoptit pe un ton enervat:

— Unde ai fost?

— Era cât pe-aci să mă calce trăsura Întunecatului, i-am răspuns eu, apoi am luat o coală curată şi mi-am răsfoit schiţele din geantă, căutând una care merita să fie copiată.

Alexei şi cu mine eram amândoi ucenici cartografi şi, ca parte a instruirii noastre, trebuia să predăm două schiţe sau elevaţii terminate în fiecare zi.

Alexei a tras brusc aer în piept:

— Serios? Şi chiar l-ai văzut?

— De fapt, am fost prea ocupată să-mi scap pielea.

— Există şi moduri mai rele de a te prăpădi, a spus el, apoi a observat schiţa văii stâncoase pe care mă pregăteam s-o copiez: Oh, nu pe asta!

Mi-a răsfoit caietul de schiţe şi a dat peste elevaţia unui lanţ muntos şi a lovit-o uşor cu degetul:

— Pe asta.

Imediat ce am pus peniţa pe hârtie, Cartograful Senior a intrat în cort, înaintând vijelios pe culoarul dintre şirurile de bănci şi uitându-se în treacăt la lucrările noastre.

— Sper că asta e a doua schiţă, Alina Starkov.

— Da, am minţit eu, e a doua.

După ce a trecut Cartograful, Alexei mi-a şoptit:

— Povesteşte-mi despre trăsură.

— Trebuie să-mi termin schițele.

— Poftim, a zis el exasperat, întinzându-mi una dintre schițele lui.

— O să-şi dea seama că e a ta.

— Nu-i chiar aşa de bună, o să poţi pretinde că e a ta.

— Ei abia ăsta e colegul meu Alexei, cel pe care îl recunosc şi îl suport, am bombănit eu, dar nu i-am înapoiat schiţa – Alexei era unul dintre cei mai buni ucenici şi o ştia foarte bine.

Alexei a scos de la mine până şi cele mai mici detalii despre trăsurile Grisha. Eram recunoscătoare pentru schiţă, aşa că am făcut tot posibilul să-i satisfac curiozitatea, în timp ce copiam elevaţia lanţului muntos şi stabileam cu ajutorul policarului dimensiunile unora dintre cele mai înalte piscuri.

Când am terminat, deja începuse să se însereze. Ne-am predat lucrările şi am pornit spre cortul cantinei, unde am stat la coadă pentru o tocană mocirloasă împărţită cu polonicul de un bucătar transpirat şi am găsit două locuri alături de alţi cartografi.

Am mâncat în tăcere, ascultându-l pe Alexei şi pe ceilalţi schimbând bârfe din tabără şi vorbind cu teamă despre traversarea de a doua zi. Alexei a insistat să povestesc încă o dată întâmplarea cu trăsurile Grisha, care a fost ascultată cu obişnuitul amestec de fascinaţie şi frică pe care îl stârnea orice menţionare a Întunecatului.

— E înzestrat cu puteri supranaturale, a zis Eva, o altă ucenică – avea ochi verzi şi frumoşi, care nu reuşeau, totuşi, să distragă atenţia de la nasul ei ca de porc. Cu toţii au puteri supranaturale.

— Eva, a pufnit Alexei, scuteşte-ne, te rog, de

superstiţiile tale.

— Să nu uităm că Falia Umbrei a fost creată de un Întunecat.

— Asta s-a întâmplat cu sute de ani în urmă! a protestat Alexei. Iar Întunecatul ăla era complet nebun.

— Asta de acuma e la fel de rău.

— Iar tu eşti o ţărancă, a spus Alexei, expediind-o cu un gest al mâinii.

Eva i-a aruncat o privire jignită, apoi i-a întors demonstrativ spatele şi a început să stea de vorbă cu prietenii ei.

Eu n-am spus nimic. Eram mai ţărancă decât Eva, în ciuda superstiţiilor ei. Ştiam să scriu şi să citesc doar mulţumită mărinimiei ducelui, însă, printr-o înţelegere tacită, Mal şi cu mine evitam să aducem vorba despre orfelinatul de la Keramzin.

Un hohot de râs aspru m-a smuls din gândurile mele. M-am uitat imediat peste umăr şi l-am văzut pe Mal, care făcea să râdă o masă înconjurată de iscoade gălăgioase.

Alexei mi-a urmărit privirea:

— Cum de v-aţi împrietenit voi doi?

— Am crescut împreună.

— Nu pare să aveţi multe în comun.

Am ridicat din umeri:

— Probabil le e mai uşor copiilor să-şi găsească lucruri în comun.

Precum singurătatea şi amintirea părinţilor, pe care trebuia să-i uităm, sau plăcerea de a fugi de corvezi ca să ne jucăm de-a prinselea pe pajiştea noastră.

Alexei avea un aer atât de sceptic, încât am izbucnit în râs:

— N-a fost întotdeauna Nemaipomenitul Mal, iscoadă pricepută şi seducător de fete Grisha.

Alexei a rămas cu gura căscată:

— A sedus o Grisha?

— Nu, dar sunt sigură că o va face, am bombănit eu.

— Şi *cum* era în copilărie?

— Era scund şi durduliu şi îi era frică să facă baie, am

spus eu cu oarecare satisfacţie.

Alexei i-a aruncat o privire lui Mal:

— Mă gândesc că lucrurile se mai schimbă.

Mi-am frecat degetul de cicatricea din palmă:

— Da, se mai schimbă.

După ce am terminat de mâncat, am ieşit din cortul cantinei în aerul rece al nopţii. În drum spre cazarma noastră, am făcut un ocol ca să vedem tabăra Grisha. Şi, într-adevăr, pavilionul Grisha avea dimensiunile unei catedrale – era acoperit cu mătase neagră, iar deasupra lui fluturau steaguri roşii, albastre şi violet. Ascunse undeva în spatele lui, se aflau corturile Întunecatului, păzite de gărzile sale personale şi de câţiva Sfâşie-Inimi din ordinul Corporalki.

După ce Alexei s-a uitat pe săturate, am pornit înapoi spre cazarmă. Alexei a devenit tăcut şi a început să-şi pocnească degetele, iar eu mi-am dat seama că amândoi ne gândeam la traversarea de a doua zi. Judecând după atmosfera posomorâtă din tabără, nu eram singurii. Unii deja erau întinşi pe paturile de campanie şi dormeau – sau încercau să adoarmă –, în timp ce alţii stăteau ghemuiţi în jurul lămpilor, discutând cu glas scăzut. Câţiva îşi strângeau icoanele în mâini, rugându-se sfinţilor.

Am întins sacul de dormit pe un pat de campanie îngust, mi-am scos cizmele şi mi-am pus vestonul în cuier. Apoi m-am strecurat în sacul căptuşit cu blană şi mi-am aţintit privirea în tavan, aşteptând să vină somnul. Am rămas aşa multă vreme, până când s-au stins toate lămpile, iar şoaptele au fost înlocuite de sforăituri şi foşnetele trupurilor ce se întorceau de pe o parte pe alta.

A doua zi, dacă totul mergea conform planului, urma să ajungem în siguranţă în Ravka de Vest, şi aveam să văd pentru prima oară Marea Adevărată. Acolo, Mal şi celelalte iscoade ar fi vânat lupi roşii, vulpi de mare şi alte animale mult râvnite, care nu se găseau decât în vest. Aveam să rămân alături de cartografii din Os Kervo să-mi duc pregătirea la capăt şi să dau o mână de ajutor la compilarea datelor pe care am fi reuşit să le adunăm în

Falie. După care, bineînţeles, trebuia să traversez iarăşi Falia, să mă întorc acasă. Dar îmi era greu să mă gândesc atât de departe.

Încă eram trează când am auzit zgomotul. *Toc-toc.* Pauză. *Toc.* Şi iarăşi: *toc-toc.* Pauză. *Toc.*

— Ce se întâmplă? a mormăit Alexei din patul alăturat.

— Nimic, am şoptit eu, ieşind de sub pătură şi vârându-mi picioarele în cizme.

Mi-am luat vestonul şi am pornit spre ieşire în vârful picioarelor. Când am deschis uşa dormitorului, am auzit un chicotit şi vocea unei femei care a strigat din întuneric:

— Dacă e iscoada aia, spune-i să vină înăuntru să-mi ţină de cald.

— Dacă vrea să ia *tsifil,* sunt sigură că o să fii prima lui alegere, i-am răspuns eu mieros, apoi m-am strecurat în noapte.

Aerul rece mi-a pişcat obrajii, şi mi-am adâncit bărbia în guler, spunându-mi în sinea mea că ar fi fost bine să-mi iau fularul şi mănuşile. Mal era aşezat pe treptele şubrede, cu spatele la mine. Ceva mai încolo, i-am văzut pe Mikhael şi Dubrov trecând o sticlă de la unul la altul, sub felinarele care luminau aleea.

M-am încruntat:

— Spune-mi că nu m-ai trezit numai să-mi zici că te duci la cortul Grisha. Ce, vrei să-ţi dau un sfat?

— Nu dormeai. Stăteai trează în pat şi îţi făceai griji.

— Greşit. Plănuiam cum să mă strecor în pavilionul Grisha şi să înhaţ un Corporalnik drăguţ.

Mal a izbucnit în râs, iar eu am rămas şovăind lângă uşă. Asta era partea cea mai grea a rămânerii în preajma lui – pe lângă faptul că îmi obliga inima la acrobaţii stângace. Uram să ascund cât de mult mă răneau lucrurile prosteşti pe care le făcea, dar uram şi mai mult ideea că ar fi putut afla. Mi-a trecut prin minte să-i întorc spatele şi să mă întorc în dormitor. În schimb, mi-am stăpânit gelozia şi m-am aşezat lângă el.

— Sper că mi-ai adus ceva frumos la schimb, am spus. Nu-s deloc ieftine Secretele Seducţiei pe care le deţine

Alina.

— Nu poţi să mi le dai pe datorie? a zâmbit el.

M-am uitat spre Dubrov şi l-am văzut luând o gură de băutură din sticlă, după care s-a înclinat în faţă, iar Mikhael a întins mâna să-l sprijine, şi râsetele lor au străbătut aerul nopţii până la noi.

Mal a clătinat din cap şi a oftat:

— Întotdeauna se străduieşte să ţină pasul cu Mikhael. Probabil că, în cele din urmă, o să-mi vomite pe cizme.

— Aşa-ţi trebuie, am spus eu. Dar *ce* cauţi aici?

Cu un an în urmă, la începutul pregătirii noastre militare, Mal mă vizita aproape în fiecare seară. Dar trecuseră câteva luni de când nu mai venise pe la mine.

A ridicat din umeri:

— Nu ştiu. Aveai un aer atât de abătut la cină.

M-a surprins că remarcase.

— Mă gândeam la traversare, i-am răspuns eu precaut.

Şi nu era tocmai o minciună. Chiar îmi era groază să intru în Falie – în plus, Mal nu trebuia să afle că Alexei şi cu mine vorbiserăm despre el.

— Dar mă bucur că te preocupă soarta mea.

— Hei, a zis el cu un rânjet, chiar îmi fac griji.

— Dacă ai noroc, mâine o să mă mănânce o volcră la micul dejun şi n-o să mai ai motive de nelinişte.

— Ştii că aş fi pierdut fără tine.

— N-ai fost pierdut niciodată în viaţa ta, l-am luat eu peste picior.

Eu eram cea care desena hărţi, dar Mal putea să găsească nordul legat la ochi şi stând în cap.

— Ştii ce vreau să spun, a ripostat el, lovindu-şi uşor umărul de al meu.

— Sigur, am spus eu.

Deși nu ştiam. Nu tocmai.

Am rămas tăcuţi în aerul rece, urmărindu-ne respiraţiile care se transformau în mici fuioare de abur.

Mal s-a uitat câteva clipe la vârfurile cizmelor şi a spus:

— Cred că şi eu sunt neliniştit.

I-am dat un ghiont cu cotul şi i-am răspuns cu o

încredere pe care n-o simţeam:

— Dacă am putut noi să-i ţinem piept Anei Kuya, putem să ne descurcăm şi cu nişte volcre.

— Dacă nu mă înşel, ultima oară când am supărat-o pe Ana Kuya, tu ai luat o mamă de bătaie, şi amândoi a trebuit să scoatem bălegarul din grajduri.

M-a trecut un fior:

— Încerc să te liniştesc. Ai putea măcar să te prefaci că reușesc.

— Ştii ce e amuzant? m-a întrebat el. Uneori, chiar mi se face dor de ea.

M-am străduit să-mi ascund uimirea. E drept că petrecuserăm mai bine de zece ani în orfelinatul de la Keramzin, dar îmi închipuiam că Mal voia să uite tot ce ţinea de locul acela, poate chiar şi de mine. Acolo, fusese un simplu refugiat, un simplu orfan obligat să se simtă recunoscător pentru fiecare gură de mâncare, pentru fiecare pereche de cizme ponosite. În armată, reuşise să-şi facă un rost adevărat şi nimeni nu trebuia să ştie că fusese cândva un băieţel nedorit.

— Şi mie, am recunoscut eu. Am putea să-i scriem.

— Poate, a răspuns Mal.

Şi, dintr-odată, m-a luat de mână. Am încercat să ignor fiorul care mi-a străbătut trupul.

— Mâine, pe vremea asta, o să fim în port la Os Kervo, a continuat el. O să ne uităm la mare şi o să bem *kvas.*

I-am aruncat o privire lui Dubrov, care se legăna înainte şi înapoi.

— Face cinste Dubrov? am zâmbit eu.

— Doar tu şi cu mine, a spus Mal.

— Serios?

— Întotdeauna suntem doar noi doi, Alina.

Preţ de o clipă, mi s-a părut că e adevărat. Lumea era formată din treapta pe care stăteam amândoi şi felinarul care ne învăluia în cercul său de lumină – noi doi suspendaţi în întuneric.

— Haide! a răcnit Mikhael de pe alee.

Mal a tresărit de parcă ar fi fost trezit dintr-un vis. M-a

strâns încă o dată de mână, apoi mi-a dat drumul.

— Trebuie să plec, a spus el, recăpătându-şi zâmbetul îndrăzneţ. Încearcă să dormi un pic.

A sărit graţios în picioare şi a luat-o la fugă spre prietenii lui.

— Urează-mi succes! mi-a strigat el peste umăr.

— Succes! am spus eu în mod automat, iar în clipa următoare îmi venea să-mi dau palme.

Succes! Distracţie plăcută, Mal. Sper să găseşti o Grisha frumoasă, să te îndrăgosteşti lulea şi să faceţi o mulţime de copii scârbos de talentaţi.

Am rămas nemişcată pe trepte şi i-am urmărit dispărând pe alee, simţind încă strânsoarea caldă a mâinii lui Mal. *În fine,* mi-am spus în sinea mea, ridicându-mă în picioare, *poate o să cadă într-un şanţ înainte să ajungă acolo.*

M-am strecurat înapoi în dormitor, am închis uşa cu grijă şi m-am cuibărit cu recunoştinţă în sacul meu de dormit.

Oare se va strecura acea Grisha brunetă afară din pavilion să-l întâlnească pe Mal? Dar am îndepărtat repede acest gând. Nu era treaba mea şi, sincer vorbind, nici nu voiam să ştiu. Mal nu se uitase niciodată la mine aşa cum se uitase la fata aceea sau măcar cum se uitase la Ruby – şi nici nu avea s-o facă vreodată. Dar faptul că încă eram prieteni conta mai mult decât toate astea.

Dar pentru câtă vreme? s-a auzit o voce sâcâitoare în capul meu. Alexei avea dreptate: lucrurile se schimbau. Mal se schimbase în bine. Devenise mai frumos, mai curajos, mai îndrăzneţ. Iar eu devenisem mai… înaltă. Am oftat şi m-am întors pe o parte. Voiam să cred că Mal şi cu mine aveam să fim prieteni pentru totdeauna, dar – trebuia să recunosc – mergeam pe drumuri diferite. Întinsă pe pat în întuneric, aşteptând să vină somnul, m-am întrebat dacă drumurile noastre aveau să ne îndepărteze din ce în ce mai mult şi dacă nu cumva într-o bună zi aveam să devenim iarăşi străini unul pentru celălalt.

Capitolul 2

Dimineaţa a trecut ca prin vis: micul dejun, o scurtă vizită la Cortul Documentelor să mai iau hârtie şi cerneală, apoi haosul de la docurile uscate. Am aşteptat alături de ceilalţi ucenici cartografi să ne vină rândul să ne îmbarcăm pe una dintre navele de nisip. În faţa noastră, se întindea întunericul ciudat şi schimbător al Faliei.

Animalele erau prea gălăgioase şi prea sperioase ca să călătorească prin Nemare, aşa că traversările se făceau cu bărci de nisip – un fel de sănii scunde, prevăzute cu vele enorme, care le permiteau să alunece aproape fără zgomot pe nisipurile moarte, de culoare cenuşie, din Falia Umbrei. Bărcile erau încărcate cu grâne, cherestea şi bumbac neprelucrat, iar la întoarcere aveau să fie ticsite cu zahăr, puşti şi tot felul de alte mărfuri care erau aduse în porturile din Ravka de Vest. Uitându-mă la puntea vasului, echipată doar cu o pânză şi o balustradă şubredă, singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost că nu avea niciun loc unde să te ascunzi.

Lângă catargul fiecărei bărci, flancaţi de soldaţi puternic înarmaţi, stăteau doi Grisha din Ordinul Etherealki – Ordinul Invocatorilor –, îmbrăcaţi în *kefte* de un albastru-închis. Broderiile de argint de la mânecile şi gulerele lor arătau că erau Furtunoşi – Grisha care puteau să crească sau să coboare presiunea aerului şi să umfle pânzele bărcii cu vântul care avea să ne poarte peste kilometrii lungi ai Faliei.

De-a lungul balustradei erau înşiraţi soldaţi înarmaţi cu puşti, conduşi de un ofiţer cu o mină severă. Între ei se zăreau şi alţi Grisha din ordinul Etherealki, dar veșmintele lor albastre aveau mâneci roşii, ceea ce însemna că aveau puterea de a stârni focul.

La un semn al căpitanului de navă, Cartograful Senior

ne-a îndemnat pe mine, pe Alexei şi restul ucenicilor să ne alăturăm celorlalţi pasageri de pe barcă, iar el s-a dus lângă catarg, alături de Furtunoşi, pe care avea să-i ajute să navigheze prin întuneric. În mână ţinea o busolă, instrument care nu avea să-i mai fie de ajutor după intrarea în Falie. În timp ce ne înghesuiam pe punte, i-am zărit de cealaltă parte a bărcii pe Mal şi restul iscoadelor. Şi ei erau înarmaţi cu puşti. În spatele lor se afla un şir de arcaşi, tolbele de pe spatele lor fiind pline de săgeţi cu vârfuri din oţel Grisha. Am pipăit plăselele cuţitului militar pe care îl purtam la brâu, dar nu mi-a dat prea multă încredere.

Dintr-odată, s-a auzit strigătul supraveghetorului de pe unul dintre docuri şi câteva echipe de bărbaţi robuşti de la sol au început să împingă rând pe rând navele în nisipul incolor care marca începutul Faliei, retrăgându-se în grabă de fiecare dată, ca şi când nisipul acela palid şi neînsufleţit le-ar fi ars picioarele.

În cele din urmă, a venit şi rândul nostru şi, cu o smucitură bruscă, vasul pe care ne îmbarcaserăm a luat-o din loc, scrâşnind pe pământ în timp ce docherii se opinteau în el. Furtunoşii au ridicat braţele, velele s-au umflat cu o plesnitură puternică, şi barca s-a avântat în Falie.

La început, a fost ca şi când am fi plutit printr-un nor gros de fum, dar nu se simţea nici căldură, nici miros de foc. Zgomotele s-au estompat, şi totul în jur s-a liniştit. Bărcile din faţa noastră alunecau în întuneric, dispărându-ne din faţa ochilor una după alta. Mi-am dat seama că nu mai vedeam prora vasului nostru, apoi că nu-mi mai vedeam propria mână pe balustradă. M-am uitat peste umăr. Lumea însufleţită dispăruse. Eram împresuraţi de un întuneric negru, imponderabil şi absolut. Eram în Falie.

Aveam impresia că mă aflu la capătul lumii. Am strâns balustrada cu putere, simţind cum mi se adânceşte lemnul în palmă, recunoscătoare pentru soliditatea lui. M-am concentrat asupra acestui sentiment şi asupra degetelor de la picioare, care se crispau în cizme, încercând să mă

fixeze mai bine pe punte. În stânga îl auzeam respirând pe Alexei.

Am încercat să mă gândesc la soldaţii înarmaţi cu puşti şi la pirotehnicienii Grisha, îmbrăcaţi cu veşminte albastre. Când traversai Falia, sperai să ajungi pe partea cealaltă în linişte şi fără să fii observat – să nu se audă nicio împuşcătură, să nu fie stârnit niciun foc. Şi totuşi, prezenţa lor mă liniştea.

Bărcile înaintau plutind şi singurele zgomote care se auzeau erau scrâşnetele discrete ale carenelor pe nisip. Nu-mi dau seama câtă vreme am mers aşa – poate câteva minute, poate câteva ore. *Totul o să fie bine,* îmi spuneam în sinea mea. *Totul o să fie bine.* Apoi am simţit mâna lui Alexei bâjbâind după a mea. M-a strâns de încheietură.

— Ascultă! a şoptit el cu glas răguşit de spaimă.

O clipă, n-am auzit decât respiraţia lui aspră şi foşnetul constant al bărcii. După aceea, de undeva din întuneric, un alt sunet, slab, dar necruţător: fâlfâit ritmic de aripi.

Cu inima duduind, am înhăţat braţul lui Alexei cu o mână, iar cu cealaltă plăselele cuţitului şi mi-am aţintit ochii în întuneric, încercând să disting ceva – orice. I-am auzit pe cei din jur trăgând piedica puştilor şi fixându-şi săgeţile pe coardele arcurilor. Cineva a şoptit: „Fiţi pregătiţi!” Am aşteptat cu toţii, ascultând fâlfâitul aripilor, care se apropia tot mai mult şi devenea din ce în ce mai puternic, precum tobele unei orchestre militare. La un moment dat, când aripile au ajuns foarte aproape, mi s-a părut că simt o adiere pe obraz.

— Lumină! s-a auzit comanda.

Au urmat pocnete de cremene izbită de piatră şi şuierele explozive ale jerbelor de flăcări Grisha izbucnite de pe nave.

Am mijit ochii în lumina bruscă, aşteptând să mi se obişnuiască vederea. Şi, în pâlpâirea flăcărilor, le-am văzut. Se spunea că volcrele zburau în pâlcuri mici, dar eu am văzut altceva… nu zeci, ci sute de volcre planând şi răsucindu-se în jurul navei. Erau mai înfricoşătoare decât tot ce văzusem în cărţi, decât orice monstru pe care mi l-aş

fi putut închipui. Împuşcăturile s-au dezlănţuit, arcaşii au dat drumul săgeţilor, iar urletele ascuţite şi înfiorătoare ale volcrelor au despicat aerul.

Apoi au plonjat. Am auzit un vaiet ascuţit şi am urmărit cu groază o volcră care a înhăţat un soldat şi l-a ridicat în aer. Soldatul se zbătea şi dădea din picioare, iar Alexei şi cu mine stăteam lipiţi unul de altul, ghemuiţi lângă balustradă, strângând în mâini cuţitele noastre mititele şi bâiguind rugăciuni, în timp ce lumea se transforma într-un coşmar. Peste tot în jurul nostru, oamenii strigau şi se văitau, soldaţii luptau cu trupurile masive şi contorsionate ale bestiilor înaripate, iar întunericul neobişnuit al Faliei era întrerupt din loc în loc de jerbele de flăcări aurii iscate de Grisha.

Apoi un ţipăt a despicat aerul de lângă mine. Am simţit că mâna lui Alexei se smulge din a mea şi mi s-a tăiat respiraţia. În lumina unei trâmbe de foc l-am văzut agăţându-se cu o mână de balustradă. Am văzut gura lui schimonosită de urlet, ochii săi mari şi îngroziţi, precum şi creatura monstruoasă care îl ţinea în ghearele sale de un cenuşiu metalic, bătând aerul cu aripile în timp ce îl ridica de pe punte, cu ghearele groase de la mâini înfipte adânc în spatele lui şi cu cele de la picioare deja pătate de sânge. Degetele lui Alexei au alunecat de pe balustradă. Am făcut un salt şi l-am apucat de mână.

— Ţine-te bine! i-am strigat eu.

Apoi flacăra s-a stins, iar în întunericul care m-a învăluit am simţit mâna lui Alexei smulgându-se din strânsoarea mea.

— Alexei! am ţipat.

Dar urletele lui erau din ce în ce mai şterse, pe măsură ce volcra se îndepărta, iar în cele din urmă au fost acoperite de zgomotele luptei. O nouă trâmbă de flăcări a luminat cerul, însă prietenul meu deja dispăruse.

— Alexei! am strigat eu din nou, aplecându-mă peste balustradă. Alexei!

Singurul răspuns a fost un fâlfâit de aripi, căci o altă volcră s-a năpustit asupra mea. M-am lăsat repede pe

spate, evitându-i cu greu ghearele, şi am întins cuţitul în faţă cu mâini tremurânde. Volcra s-a repezit iarăşi spre mine, cu flăcările Crisha strălucindu-i în ochii orbi, de culoarea laptelui, cu gura deschisă înţesată cu şiruri de dinţi ascuţiţi şi diformi, de culoare neagră. Cu coada ochiului am văzut o explozie de praf de puşcă, urmată de o împuşcătură, iar volcra s-a împleticit, urlând de durere şi furie.

— Ridică-te!

Era Mal, cu puşca în mână şi cu faţa împroşcată cu sânge. M-a apucat de mână şi m-a tras în spatele lui.

Volcra continua să se apropie, croindu-şi drum pe punte cu ghearele, deşi una dintre aripi îi atârna într-un unghi ciudat. Mal a încercat să-şi reîncarce puşca, dar volcra a fost mai iute ca el. S-a năpustit asupra noastră, sfâşiind cu ghearele de la picioare pieptul lui Mal, care a scos un ţipăt de durere.

Am înhăţat aripa ruptă a volcrei şi mi-am înfipt cuţitul adânc între umerii ei, simţindu-i sub palme trupul musculos şi lipicios. Creatura a urlat şi s-a smuls de lângă mine, iar eu am căzut pe spate, lovindu-mă cu putere de punte. Volcra s-a repezit spre mine într-un acces de furie, pocnind din maxilarele ei uriaşe.

Dar s-a auzit încă o împuşcătură. Volcra s-a împleticit şi s-a prăbuşit într-o grămadă hidoasă, iar din gură i s-a revărsat sânge negru. În lumina slabă, l-am văzut pe Mal coborându-şi puşca. Cămaşa lui sfâşiată era plină de sânge. S-a legănat pe picioare, a scăpat puşca din mână, apoi a căzut în genunchi şi s-a prăbuşit pe punte.

— Mal!

M-am aplecat imediat lângă el, apăsându-i pieptul cu palmele, în încercarea disperată de a-i opri sângerarea.

— Mal! am scâncit eu, cu lacrimile şiroindu-mi.

Aerul era impregnat cu miros de sânge şi praf de puşcă. În jur se auzeau împuşcături, gemete şi… zgomotul obscen al unei creaturi care se hrănea. Flăcările Grisha deveneau din ce în ce mai slabe şi mai sporadice, şi, lucrul cel mai grav, mi-am dat seama că barca nu mai înainta. *Până aici*

mi-a fost, mi-am spus cu deznădejde în sinea mea. M-am aplecat deasupra lui Mal, apăsând în continuare cu palmele pe rană.

Respira din greu.

— Se întorc, a icnit el.

Am ridicat privirea şi, în lumina slabă a flăcărilor Grisha, am văzut două volcre năpustindu-se asupra noastră.

M-am ghemuit deasupra lui Mal, ocrotindu-i trupul cu al meu. Ştiam că era inutil, dar era tot ce puteam face pentru el. Am simţit duhoarea îngrozitoare a volcrei şi aerul agitat de aripile lor. Mi-am lipit fruntea de a lui Mal şi l-am auzit şoptind:

— Ne vedem pe pajişte.

Am simţit că se rupe ceva în mine – cu furie, cu disperare, cu certitudinea că voi muri. Simţeam sângele lui Mal sub palme şi vedeam durerea de pe chipul lui drag. O volcră a scos un ţipăt triumfător, înfigându-şi ghearele de la picioare în spatele meu. Durerea m-a străbătut din cap până-n picioare.

Şi lumea a devenit albă.

Am închis ochii, pentru că, dintr-odată, un val de lumină violentă s-a revărsat în câmpul meu vizual. Părea să-mi umple capul, orbindu-mă, înecându-mă. De undeva de deasupra mea, am auzit un ţipăt înfiorător. Am simţit ghearele volcrei slăbindu-şi strânsoarea, apoi m-am prăbuşit cu o bufnitură şi m-am izbit cu capul de punte, după care n-am mai simţit nimic.

Capitolul 3

M-am trezit brusc. Am simţit mângâierea aerului pe piele, iar când am deschis ochii, am văzut deasupra mea nori dintr-un fel de fum negru. Eram întinsă pe spate pe puntea navei. Mi-a luat doar o clipă să-mi dau seama că norii deveneau din ce în ce mai subţiri, transformându-se în smocuri întunecate, printre care se întrezărea soarele strălucitor de toamnă. Am închis iarăşi ochii, stăpânită de un sentiment de uşurare. *Mai avem un pic şi ieşim din Falie,* mi-am spus în sinea mea. *Nu-mi dau seama cum, dar am ajuns pe partea cealaltă.* Sau nu? Dintr-odată, m-a copleşit un vârtej de amintiri din timpul atacului înfiorător al volcrelor. Unde era Mal?

Am încercat să mă ridic în capul oaselor şi am simţit un junghi puternic săgetându-mi umerii. Dar nu l-am luat în seamă şi am reuşit să mă ridic. În clipa următoare, privirea mi-a căzut pe ţeava unei puşti.

— Ia chestia asta din faţa mea! am pufnit eu, dând-o la o parte.

Soldatul şi-a îndreptat iarăşi puşca spre mine, agitând-o ameninţător.

— Stai pe loc! mi-a poruncit el.

M-am uitat la el cu un aer uluit:

— Ce-ai păţit?

— S-a trezit! a strigat el peste umăr.

I s-au alăturat alţi doi soldaţi înarmaţi, căpitanul navei şi o Corporalnikă. Cu un fior de spaimă, am văzut că *kefta* ei roşie avea mânecile brodate cu negru. Ce treabă putea avea cu mine o Sfâşie-Inimi?

M-am uitat în jur. Un Furtunos încă stătea cu braţele desfăcute lângă catarg, doar cu un soldat alături, purtându-ne înainte cu un vânt puternic. Din loc în loc, puntea era pătată cu sânge. Mi s-a întors stomacul pe dos

amintindu-mi grozăviile din timpul bătăliei. Un Vindecător din Ordinul Corporalki le dădea îngrijiri celor răniţi. Unde era Mal?

De-a lungul balustradei erau înşiruiţi soldaţi şi Grisha, însângeraţi, zdrenţuiţi şi considerabil mai puţini decât la plecare. Toţi se uitau la mine cu precauţie. Din ce în ce mai speriată, mi-am dat seama că de fapt soldaţii şi Corporalnika mă păzeau. Ca pe o prizonieră.

— Mal Oretsev, am spus eu. E iscoadă. A fost rănit în timpul atacului. Unde e?

Dar nimeni n-a spus nimic.

— Vă rog, i-am implorat eu. Unde e?

Vasul a dat de pământ ferm şi s-a oprit cu o hurducătură.

— Ridică-te, mi-a făcut semn Căpitanul cu puşca lui.

Mi-a trecut prin minte să refuz categoric să mă ridic până aveau să-mi spună ce se întâmplase cu Mal, dar o privire aruncată spre Sfâşie-Inimi m-a făcut să mă răzgândesc. M-am ridicat în picioare, crispându-mă din pricina durerii din umăr, dar mi-am pierdut repede echilibrul pentru că nava s-a urnit iarăşi din loc, trasă cu funii de docherii de pe uscat. În mod instinctiv, am întins mâna să mă sprijin de ceva, dar soldatul pe care l-am atins s-a dat la o parte ca ars. Am reuşit să-mi recapăt echilibrul, dar mintea încă îmi era tulbure.

Vasul s-a oprit din nou.

— Mişcă, mi-a poruncit căpitanul.

Soldaţii m-au condus spre doc, ţinând în continuare puştile îndreptate spre mine. Am trecut pe lângă ceilalţi supravieţuitori, foarte conştientă de privirile lor curioase şi speriate, iar printre ei l-am zărit şi pe Cartograful Senior, care discuta precipitat cu un soldat. Am vrut să mă opresc să-i spun ce se întâmplase cu Alexei, dar n-am avut curaj.

Când am coborât de pe vas, am fost uimită să văd că ne întorseserăm la Kribirsk. Nici măcar nu traversaserăm Falia. M-au trecut fiori. Oricum, era mai bine să umblu prin tabăra militară cu o puşcă în spate decât să orbecăi în Nemare.

Dar nu cu mult mai bine, mi-am spus cu nelinişte în sinea mea.

Soldaţii mă conduceau spre drumul principal, iar oamenii pe care îi întâlneam se holbau cu toţii la mine. Mintea mea se străduia din răsputeri să afle răspunsuri, dar nu găsea nimic. Oare făcusem ceva greşit în Falie? Încălcasem vreun protocol militar? Şi chiar, cum reuşiserăm să ieşim din Falie? Rănile de lângă umăr îmi provocau în continuare junghiuri puternice. Ultimele lucruri pe care mi le aminteam erau durerea îngrozitoare pricinuită de ghearele volcrei înfipte în spatele meu şi explozia de lumină orbitoare. Cum de supravieţuiserăm?

Toate aceste gânduri mi-au dispărut din minte când am ajuns la Cortul Ofiţerilor. Căpitanul le-a cerut soldaţilor să se oprească, apoi a păşit spre intrarea în cort.

Corporalnika l-a apucat cu o mână, încercând să-l oprească:

— E o pierdere de timp. Ar trebui să trecem numaidecât la...

— Ia mâna de pe mine, vrăjitoareo.

Preţ de o clipă, Corporalnika l-a ţintuit cu o privire ameninţătoare, apoi i-a zâmbit rece şi s-a înclinat:

— *Da, kapitan.*

Am simţit că mi se zbârleşte părul de pe mâini.

Căpitanul a dispărut în cort, iar noi am rămas afară. M-am uitat cu un aer neliniştit la Corporalnikă. Părea să fi dat repede uitării neînţelegerea cu căpitanul, iar acum mă studia din nou cu luare-aminte. Era tânără, poate chiar mai tânără decât mine, dar asta nu o împiedicase să înfrunte un superior. Şi de ce n-ar fi făcut-o? L-ar fi putut omorî pe căpitan într-o clipă, fără ca măcar să ridice vreo armă asupra lui. Mi-am frecat braţele, încercând să alung frigul care mă cuprinsese.

Apoi uşa cortului s-a deschis, şi am fost îngrozită să-l văd pe căpitan urmat de asprul colonel Raevsky. Oare ce făcusem, din moment ce era nevoie de implicarea unui ofiţer de rang înalt?

Colonelul s-a uitat la mine cu o mină posomorâtă:

— Ce eşti?

— Ucenic cartograf Alina Starkov. Corpul Regal de Topografie…

— *Ce* eşti? m-a întrerupt el.

Am clipit.

— Sunt… desenatoare de hărţi.

Raevsky s-a încruntat. A tras deoparte pe unul dintre soldaţi, i-a şoptit ceva, după care acesta a luat-o la fugă spre docuri.

— Să mergem, a spus colonelul pe un ton apăsat.

Am simţit împunsătura puştii în spate şi am luat-o din loc. Aveam un presentiment foarte neplăcut în legătură cu locul unde mergeam. *Nu se poate,* mi-am spus cu disperare în sinea mea. *N-are niciun sens.* Dar, întrucât uriaşul cort negru devenea din ce în ce mai mare, nu mai aveam niciun dubiu cu privire la destinaţie.

Intrarea în pavilionul Grisha era păzită de Sfâşie-Inimi din ordinul Corporalki şi de *oprichniki* în uniforme cenuşii – soldaţi de elită din garda personală a Întunecatului. *Oprichniki* nu erau Grisha, dar erau la fel de înspăimântători.

Corporalnika de pe vas a stat un pic de vorbă cu gărzile din faţa cortului, apoi a dispărut înăuntru împreună cu colonelul. Am rămas afară, cu inima duduindu-mi în piept, conştientă de şoaptele şi privirile din spatele meu, simţind cum îmi sporeşte neliniştea.

În vârful pavilionului, patru steaguri fluturau în bătaia vântului: albastru, roşu, violet şi, deasupra tuturor, unul negru. Noaptea trecută, Mal şi prietenii lui plănuiau în glumă să intre în cortul din faţa mea, întrebându-se ce ar fi putut găsi înăuntru, iar acum, părea că eu voi fi cea care va afla. *Unde e Mal?* Gândul acesta îmi tot revenea în minte – era, de altfel, singurul gând limpede din mintea mea.

După o vreme care mi s-a părut o eternitate, Corporalnika s-a întors şi i-a făcut căpitanului un semn cu capul, iar acesta m-a condus în cortul Grisha.

Preţ de o clipă, frica m-a părăsit cu totul, eclipsată de

frumuseţea care mă înconjura. Pereţii interiori ai cortului erau căptuşiţi cu valuri de mătase arămie, ce reflectau lumina strălucitoare a lumânărilor din candelabrele atârnate mult deasupra noastră. Podelele erau acoperite cu blănuri şi covoare scumpe. De-a lungul pereţilor, paravane din mătase lucioasă delimitau nişte separeuri în care se vedeau grupuri de Grisha îmbrăcaţi cu *kefte* strălucitoare. Unii stăteau în picioare şi discutau, alţii erau întinşi pe perne şi beau ceai. Doi erau aplecaţi deasupra unei table de şah şi de undeva se auzeau acorduri de balalaică. Şi moşia ducelui mi se păruse frumoasă – dar avea frumuseţea melancolică a camerelor prăfuite şi a vopselei scorojite, ecoul unei măreţii de altădată. Pavilionul Grisha nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci, era un loc plin de putere şi bogăţie.

Soldaţii m-au condus de-a lungul unui culoar lung, acoperit cu covoare, la capătul căruia se afla un baldachin negru montat pe o platformă supraînălţată. Pe măsură ce înaintam în pavilion, în jurul nostru se propaga o undă de curiozitate. Bărbaţi şi femei Grisha îşi întrerupeau conversaţiile şi se holbau la mine, ba unii chiar se ridicau să mă vadă mai bine.

Când am ajuns lângă platformă, nu se mai auzea aproape niciun zgomot în pavilion, şi eram sigură că toţi cei din jur îmi desluşeau bătăile puternice ale inimii. În faţa cortului negru, câţiva miniştri ce purtau însemnul vulturului cu două capete al Regelui şi un grup de Corporalki erau strânşi în jurul unei mese lungi, acoperită cu hărţi. În capul mesei era un jilţ minuţios sculptat, cu spătar înalt, din cel mai negru abanos, iar pe el se lăfăia un bărbat cu *kefta* neagră, cu bărbia sprijinită în palma lui palidă. Un singur Grisha purta negru – unul singur *avea voie* să poarte negru. Colonelul Raevsky stătea alături de el, vorbindu-i foarte încet, aşa că nu-i puteam desluşi vorbele.

Mă uitam ţintă la el, oscilând între frică şi fascinaţie. *E prea tânăr,* mi-am spus în sinea mea. Întunecatul îi conducea pe Grisha dinainte să mă nasc eu, dar bărbatul

care stătea în jilţul de pe platformă nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât mine. Avea o faţă frumoasă, cu trăsături pronunţate, păr des şi negru, ochi limpezi şi cenuşii, ce străluceau precum cuarţul. Se spunea că cei mai puternici dintre Grisha trăiau mai mult, iar Întunecaţii erau cei mai puternici dintre toţi. Şi totuşi, mi se părea că ceva nu era în regulă, şi mi-am amintit vorbele Evei: *Are puteri supranaturale. Cu toţii au puteri supranaturale.*

Dintr-odată, din mulţimea strânsă lângă mine în faţa podiumului, s-a auzit un râs puternic şi cristalin. Am recunoscut-o pe frumoasa fată în albastru din trăsura Invocatorilor – cea care fusese fascinată de Mal. I-a şoptit ceva prietenei sale cu păr castaniu, şi iarăşi au izbucnit în râs. Simţeam că-mi ard obrajii închipuindu-mi cum arătam în vestonul meu sfâşiat şi ponosit după o călătorie în Falia Umbrei şi o bătălie cu volcre înfometate. Dar am ridicat bărbia şi m-am uitat ţintă în ochii fetei frumoase. *N-ai decât să râzi,* mi-am spus cu înverşunare în sinea mea. *Orice ai şopti tu acolo, să ştii că am auzit şi mai şi.* Mi-a susţinut privirea preţ de o clipă, apoi s-a uitat în altă parte. Dar satisfacţia acestei izbânzi a fost risipită de vocea colonelului Raevsky, care m-a adus înapoi la realitatea situaţiei mele.

— Aduceţi-i înăuntru, a spus el.

Am întors capul şi am văzut nişte gărzi conducând în pavilion un grup de oameni dezorientaţi şi zdrenţăroşi. Printre ei, i-am recunoscut pe soldatul care se afla lângă mine când au atacat volcrele, precum şi pe Cartograful Senior – avea o mină speriată, iar vestonul lui de obicei foarte îngrijit era acum sfâşiat şi murdar. Neliniştea mea a sporit când mi-am dat seama că erau supravieţuitorii de pe barca mea şi că fuseseră aduşi în faţa Întunecatului ca martori. Oare ce se întâmplase în Falie? Ce îşi închipuiau că făcusem?

Mi s-a tăiat respiraţia când, în cele din urmă, am recunoscut şi iscoadele din grup. Mai întâi l-am văzut pe Mikhael, al cărui păr roşcat şi zbârlit se legăna deasupra mulţimii pe gâtul lui gros, iar apoi, sprijinit de el, cu

bandaje pe sub cămaşa însângerată, l-am zărit pe Mal, foarte palid şi foarte obosit. Mi s-au înmuiat picioarele şi am dus mâna la gură să-mi înăbuş un suspin.

Mal era în viaţă. Aş fi vrut să-mi croiesc drum prin mulţime şi să-mi arunc braţele în jurul lui, dar am rămas ţintuită locului, copleşită de un sentiment de uşurare. Orice s-ar fi întâmplat în cortul acela, sigur aveam s-o scoatem la capăt. Reuşiserăm să supravieţuim în Falie, aşa că aveam să supravieţuim şi acestei nebunii.

M-am uitat iarăşi spre platformă şi entuziasmul mi s-a risipit. Întunecatul se uita ţintă la mine. Încă îl asculta pe colonelul Raevsky, într-o postură la fel de relaxată ca mai înainte, dar cu privirea mai concentrată, mai iscoditoare. Apoi şi-a întors atenţia spre colonel, şi mi-am dat seama că îmi ţineam respiraţia.

În clipa când grupul de supravieţuitori zdrenţăroşi a ajuns la baza platformei, colonelul Raevsky a ordonat:

— *Kapitan,* raportează.

Căpitanul a luat poziţie de drepţi şi a început cu o voce inexpresivă:

— La aproximativ jumătate de oră după începerea traversării, am fost atacaţi de un pâlc mare de volcre. Eram încercuiţi şi sufeream multe pierderi de vieţi omeneşti. Eu luptam la tribordul navei. În acel moment, am văzut…

Căpitanul a şovăit o clipă, apoi a continuat pe un ton mai puţin sigur:

— Nu-mi dau seama exact ce am văzut. O revărsare de lumină. Ca la miezul zilei, ba chiar mai puternică. Ca atunci când te uiţi la soare.

Din mulţime s-a auzit un val de murmure. Supravieţuitorii de pe barcă încuviinţau din cap şi m-am trezit încuviinţând împreună cu ei. Şi eu văzusem explozia de lumină.

Căpitanul şi-a reluat poziţia de drepţi şi a continuat:

— Volcrele s-au împrăştiat, iar lumina a dispărut. Apoi am ordonat imediat să ne întoarcem la docuri.

— Şi fata? a întrebat Întunecatul.

Cu un junghi rece de spaimă, mi-am dat seama că vorbea despre mine.

— N-am văzut fata, *moi soverenyi.*

Întunecatul a ridicat o sprânceană, întorcându-se către ceilalţi supravieţuitori:

— Cine a văzut ce s-a întâmplat de fapt?

Vocea lui era distantă, rece, aproape nepăsătoare.

Dintr-odată, supravieţuitorii au început să discute în şoaptă între ei, iar în cele din urmă, timid şi cu paşi mici, Cartograful Senior a ieşit în faţă. M-a copleşit un puternic sentiment de milă faţă de el. Nu-l văzusem niciodată atât de neîngrijit. Părul castaniu şi rar îi era zbârlit în toate direcţiile, iar mâinile sale agitate trăgeau întruna de vestonul zdrenţuit de pe el.

— Povesteşte-ne ce ai văzut, i-a cerut Raevsky.

Cartograful şi-a umezit buzele cu limba:

— Eram… eram atacaţi, a început el cu glas tremurător. Se dădeau lupte peste tot în jur. Mult zgomot. Şi atât de mult sânge… Unul dintre băieţi, Alexei, a fost răpit… A fost îngrozitor, îngrozitor… a spus el, şi mâinile i-au fluturat prin aer ca două păsări speriate.

M-am încruntat. Dacă văzuse că Alexei era atacat, de ce nu încercase să-l ajute?

Bătrânul şi-a dres glasul:

— Volcrele erau peste tot. Am văzut una atacând-o pe…

— Pe cine? a întrebat Raevsky.

— Pe Alina… Alina Starkov, una dintre ucenicele mele.

Fata frumoasă în albastru a zâmbit superior şi s-a aplecat să-i şoptească ceva prietenei sale. Am încleştat maxilarele. Ca să vezi, Grisha îşi păstrau snobismul chiar şi când cineva povestea despre un atac al volcrelor.

— Continuă, a insistat Raevsky.

— Am văzut o volcră atacând-o pe ea şi pe această iscoadă, a spus Cartograful, făcând semn spre Mal.

— Şi ce-aţi făcut în clipa aceea? am întrebat eu cu furie, întrebarea mi s-a desprins de pe buze înainte să mă pot gândi mai bine la ea. Toate capetele s-au întors spre mine, dar puţin îmi păsa.

— Ați văzut că ne atacă, am continuat eu. Ați văzut creatura care l-a răpit pe Alexei. De ce n-aţi dat o mână de ajutor?

— Nu aveam ce să fac, a spus el cu glas tânguitor, desfăcând larg braţele. Erau peste tot. Era haos!

— Poate că Alexei încă ar fi fost în viață, dacă v-ați fi mişcat curul să ne daţi o mână de ajutor!

Din mulţime s-au auzit icnete şi hohote de râs. Cartograful s-a înroşit de furie, şi mi-am regretat imediat răbufnirea. Mă aşteptau mari necazuri cu el, dacă reuşeam să scap basma curată din tărăşenia aceea.

— Ajunge! a tunat Raevsky. Spune-ne ce ai văzut, Cartografule.

Mulţimea a făcut linişte, iar Cartograful şi-a umezit din nou buzele cu limba:

— Iscoada s-a prăbuşit pe punte, Alina Starkov s-a aplecat lângă el, iar volcra s-a năpustit asupra lor. Creatura a înhăţat-o pe Alina Starkov, dar apoi… fata a început să lumineze.

Mulţimea de Grisha a izbucnit în murmure de neîncredere şi exclamaţii amuzate. Unii dintre ei chiar au râs, şi probabil aş fi fost tentată să mă alătur lor, dacă n-aş fi fost atât de speriată şi dezorientată. *Poate n-ar fi trebuit să fiu atât de aspră cu el,* mi-am spus în sinea mea, uitându-mă la Cartograful cel zdrenţăros. *E clar că bietul om s-a lovit la cap în timpul atacului.*

— Am văzut cu ochii mei! a strigat el, acoperind gălăgia. A ieşit lumină *din ea!*

Unii Grisha deja începuseră să-l ia peste picior, dar alţii strigau: „Lăsaţi-l să vorbească!” Cartograful s-a uitat cu disperare spre ceilalţi supravieţuitori, cerându-le să-l sprijine, şi, spre uimirea mea, am văzut că unii au încuviinţat din cap. Oare înnebuniseră cu toţii? Chiar credeau că *eu* alungasem volcrele?

— E absurd! s-a auzit o voce din mulţime, şi am văzut că era fata frumoasă în albastru. Ce sugerezi, bătrâne? Că ne-ai găsit o Invocatoare a Soarelui?

— Nu sugerez nimic, a protestat el. Doar spun ce am

văzut!

— Nu e imposibil, a spus un Grisha vânjos, îmbrăcat cu o *kefta* violetă, semn că era un Materialnik – membru în Ordinul Fabrikatorilor. Am auzit poveşti…

— Nu fi ridicol, a râs fata, cu glas plin de dispreţ. Volcrele i-au tulburat judecata.

Lumea a început să discute aprins, iar eu m-am simţit dintr-odată foarte obosită. Mă durea umărul în locul unde volcra îşi înfipsese ghearele. Habar n-aveam ce îşi închipuiau că văzuseră Cartograful şi ceilalţi supravieţuitori de pe vasul meu. Nu ştiam decât că totul era o mare greşeală şi că, la sfârşitul acestei farse, eu aveam să pic de caraghioasă. Mi s-a strâns inima când m-am gândit la tachinările cu care aveam să mă aleg după încheierea tărăşeniei. Şi speram că avea să se încheie curând.

— Linişte! s-a auzit Întunecatul.

Şi, cu toate că abia a ridicat glasul, porunca lui a străbătut mulţimea şi, dintr-odată, s-a făcut linişte.

M-au trecut fiori. Poate că toată povestea asta nu i se părea o glumă bună. Şi speram să nu dea vina pe mine. Întunecatul nu avea reputaţia unui om iertător. Poate trebuia să mă tem nu de tachinările de după, ci de un exil în Tsibeya. Sau de ceva mai rău. Eva ne-a povestit odată că Întunecatul a poruncit să i se pecetluiască gura pentru totdeauna unui Vindecător din ordinul Corporalki. Bietului om i-au fost lipite buzele una de alta, iar în cele din urmă a murit de foame. La vremea aceea, Alexei şi cu mine am râs şi ne-am gândit că e o altă invenţie nebunească a Evei. Acum nu mai eram aşa sigură.

— Iscoadă, a spus blând Întunecatul, ce ai văzut?

Ca la un semn, mulţimea s-a întors spre Mal, care s-a uitat stânjenit la mine, apoi la Întunecatul.

— Nimic. N-am văzut nimic.

— Fata era chiar lângă tine.

Mal a încuviinţat din cap.

— Trebuie să fi văzut ceva.

Mal s-a uitat iarăşi la mine, cu un aer îngrijorat şi obosit.

Nu-l văzusem niciodată atât de palid, şi m-am întrebat cât sânge pierduse. Am simţit că mă copleşeşte un val de furie. Era grav rănit. Ar fi trebuit să se odihnească, nu să stea aici în picioare şi să răspundă la întrebări caraghioase.

— Povesteşte-ne doar ce-ţi aminteşti, iscoadă, i-a poruncit Raevsky.

Mal a ridicat uşor din umeri şi s-a crispat din pricina durerii pricinuite de răni:

— Zăceam pe punte, întins pe spate. Alina era lângă mine. Am văzut volcra apropiindu-se şi mi-am dat seama că o să ne atace pe noi. Am spus ceva şi...

— Ce ai spus? a răsunat în pavilion vocea rece a Întunecatului.

— Nu-mi aduc aminte, a spus Mal.

Am recunoscut încordarea încăpăţânată a mandibulei sale şi mi-am dat seama că minţea – îşi aducea aminte.

— Am simţit mirosul volcrei şi am văzut-o năpustindu-se asupra noastră. Alina a ţipat, apoi n-am mai văzut nimic. Totul în jur pur şi simplu a început să... strălucească.

— Deci n-ai văzut de unde venea lumina? a întrebat Raevsky.

— Alina nu e... N-ar fi putut să... a clătinat Mal din cap. Suntem din acelaşi... sat, a spus el – şi am observat acea mică pauză: pauza orfanului. Dacă ar fi putut face una ca asta, aş fi ştiut.

Întunecatul s-a uitat îndelung la el, apoi şi-a întors privirea spre mine.

— Cu toţii avem secrete, a spus el.

Mal a deschis gura, ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva, dar Întunecatul a ridicat o mână, poruncindu-i să tacă. Pe chipul lui Mal s-a ivit o undă de furie, dar până la urmă a închis gura, strângând buzele într-o expresie aspră.

Întunecatul s-a ridicat de pe jilţ. Le-a făcut semn soldaţilor să se retragă, şi am rămas singură în faţa lui. În pavilion s-a lăsat o linişte apăsătoare. Întunecatul a coborât treptele cu paşi lenţi, apropiindu-se de mine.

În cele din urmă, s-a oprit în faţa mea şi a trebuit să-mi înfrâng imboldul de a mă da un pas în spate.

— Dar *tu* ce ai de spus despre toate astea, Alina Starkov? a întrebat el pe un ton binevoitor.

Am înghiţit în sec. Aveam gâtul uscat, iar inima îmi duduia în piept, dar ştiam că trebuia să vorbesc. Trebuia să-l fac să înţeleagă că nu avusesem niciun rol în toate astea.

— E o greşeală la mijloc, am spus eu cu glas răguşit. N-am făcut nimic. Nu ştiu cum de am supravieţuit.

Întunecatul a stat pe gânduri câteva clipe, apoi şi-a încrucişat braţele pe piept şi a înclinat capul într-o parte.

— Ei bine, a spus el pe un ton surprins, îmi place să cred că ştiu tot ce se întâmplă în Ravka şi că, dacă aş avea o Invocatoare a Soarelui în propria mea ţară, aş şti de existența ei.

Din mulţime s-au ridicat murmure de încuviinţare, dar Întunecatul nu le-a luat în seamă, ci s-a uitat în continuare la mine cu luare aminte:

— Şi totuşi, *ceva* puternic a oprit volcrele şi a salvat bărcile regelui.

A tăcut preţ de câteva clipe, ca şi când s-ar fi aşteptat ca eu să rezolv această enigmă.

Am ridicat bărbia cu un aer încăpăţânat:

— N-am făcut nimic. Absolut nimic.

Unul dintre colţurile gurii lui a tresărit, ca şi când şi-ar fi stăpânit un zâmbet. M-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare, şi m-am simţit ca un obiect bizar şi strălucitor, o curiozitate aruncată de valuri pe malul unui lac, pe care Întunecatul ar fi putut s-o dea la o parte cu piciorul.

— Memoria ta e la fel de slabă ca a prietenului tău? m-a întrebat el, făcând semn cu capul spre Mal.

— Nu-mi aduc… am şovăit eu.

Dar oare *ce* îmi aduceam aminte? Groaza. Întunericul. Durerea. Sângele lui Mal. Viaţa scurgându-se din el sub palmele mele. Furia care m-a cuprins simţind cât de neputincioasă sunt.

— Întinde mâna, a zis Întunecatul.

— Poftim?

— Am pierdut suficient timp. Întinde mâna.

M-a fulgerat un fior rece de frică. M-am uitat speriată în jur, dar nu aveam de la cine să cer ajutor. Soldaţii se uitau ţintă în faţă, cu chipuri ca de piatră. Supravieţuitorii de pe barca mea erau speriaţi şi obosiţi. Grisha se uitau la mine cu un aer curios. Fata în albastru rânjea. Faţa lui Mal părea să se fi făcut şi mai palidă, iar în ochii lui îngrijoraţi nu se citea niciun răspuns.

Tremurând, am întins mâna stângă.

— Suflecă mâneca.

— N-am făcut nimic.

Aş fi vrut s-o spun tare şi răspicat, dar vocea mea era speriată şi firavă.

Întunecatul se uita la mine, aşteptând să fac ce-mi ceruse, aşa că în cele din urmă mi-am suflecat mâneca.

Şi-a desfăcut braţele, şi m-a cuprins groaza când i-am văzut palmele umplându-se cu ceva negru care se ridica uşor şi se răsucea în aer precum cerneala în apă.

— Iar acum, a spus el pe acelaşi ton amabil, ca de conversaţie, de parcă am fi luat ceaiul împreună, de parcă n-aş fi tremurat în faţa lui, să vedem ce poţi face.

Şi-a lovit palmele una de alta şi s-a auzit o bubuitură ca un tunet. Am rămas cu gura căscată când am văzut că dintre mâinile lui împreunate se împrăştie trâmbe unduitoare de întuneric, ce ne învăluiau ca un val negru pe mine şi pe cei strânşi în jur.

Nu mai vedeam nimic. Pavilionul a dispărut. Totul a dispărut. Am scos un ţipăt de groază simţind degetele Întunecatului strângându-se în jurul mâinii mele. Dintr-odată, am simţit că frica mea face un pas înapoi. Încă era prezentă, ghemuită ca un animal în adâncul meu, dar fusese îndepărtată de ceva calm, hotărât şi puternic, ceva vag familiar.

Am auzit o chemare răsunând înăuntrul meu şi, cu uimire, am simţit că ceva din mine se ridică să răspundă. Dar am dat la o parte acel lucru, am încercat să-l alung. Simţeam că, dacă s-ar fi eliberat, m-ar fi distrus.

— Nu e nimic înăuntru? a murmurat Întunecatul.

Mi-am dat seama cât de aproape era de mine în

întuneric. Mintea mea speriată s-a agăţat de cuvintele lui. *Așa-i, nu e nimic înăuntru. Absolut nimic. Acum lasă-mă în pace.*

Şi, spre uşurarea mea, lucrul care se străduia să iasă la iveală a părut să se retragă, lăsând fără răspuns chemarea Întunecatului.

— Nu te grăbi, a şoptit el.

Apoi am simţit ceva rece pe interiorul antebraţului, în clipa când mi-am dat seama că e un cuţit, lama lui mi-a şi străpuns pielea.

M-au copleşit durerea şi frica. Am scos un ţipăt. Lucrul din adâncul meu a ieşit urlând la suprafaţă, atras vertiginos de chemarea Întunecatului. Nu m-am putut înfrâna. Şi am răspuns. S-a declanşat o explozie orbitoare de lumină albă.

Întunericul din jur s-a împrăştiat precum cioburile de sticlă. Preţ de câteva clipe, am văzut chipurile uluite ale celor din mulţime şi gurile lor căscate – pavilionul era inundat de lumină solară, iar aerul vibra de căldură. Apoi Întunecatul mi-a dat drumul la mână şi, odată cu strânsoarea lui, a dispărut şi acel ciudat sentiment de certitudine care pusese stăpânire pe mine. Lumina orbitoare a dispărut, lăsând în locul ei lumina obişnuită a lumânărilor, dar încă simţeam pe piele căldura şi inexplicabila strălucire a soarelui.

Picioarele mi s-au muiat, iar Întunecatul m-a sprijinit de trupul lui cu un braţ surprinzător de puternic.

— Deci înfăţişarea ta de şoarece e înşelătoare, mi-a şoptit el la ureche, apoi i-a făcut semn uneia dintre gărzile lui personale. Du-o de aici, a spus el, lăsându-mă în grija *oprichnik*-ului, care a întins braţul să mă sprijine.

Am simţit că mă înroşesc din pricina umilinţei de a fi înmânată ca un sac de cartofi, dar eram prea neputincioasă şi confuză ca să protestez. Iar sângele mi se scurgea din rana pe care mi-o făcuse Întunecatul pe antebraț.

— Ivan! a strigat Întunecatul, iar un Sfâşie-Inimi înalt de pe platformă a coborât în grabă lângă el. Du-o la trăsura

mea. Vreau să fie păzită în permanenţă de o gardă înarmată. Du-o la Micul Palat. Şi să nu te opreşti pe drum pentru niciun motiv.

Ivan a încuviinţat din cap.

— Şi adu un Vindecător să-i îngrijească rănile.

— Aşteptaţi! am protestat eu, dar Întunecatul deja se întorcea cu spatele, aşa că l-am apucat de braţ, fără să iau în seamă icnetele de uimire ale grupului de Grisha din jurul nostru. E o greşeală la mijloc. Eu nu… nu sunt…

Vocea mi s-a stins, iar Întunecatul s-a întors lent spre mine, coborând privirea spre locul de unde îl apucasem de mânecă. I-am dat drumul, dar nu aveam de gând să renunţ atât de uşor.

— Nu sunt ce credeţi că sunt, am şoptit eu cu disperare.

Întunecatul s-a apropiat de mine şi mi-a spus cu glas scăzut, astfel încât numai eu să-l pot auzi:

— Nu cred că ai habar de ceea ce eşti.

Apoi i-a făcut semn cu capul lui Ivan:

— Mergeţi!

Întunecatul mi-a întors spatele şi a pornit cu pas iute spre platformă, unde a fost înconjurat de consilieri şi miniştri, care cu toţii vorbeau tare şi precipitat.

Ivan m-a înhăţat cu putere de braţ:

— Haide!

— Ivan, l-a strigat Întunecatul, ai grijă la ton. Acum e Grisha.

Ivan s-a înroşit un pic şi a făcut o mică plecăciune, apoi a pornit cu mine pe culoar, dar nu şi-a slăbit strânsoarea.

— Trebuie să mă asculţi, i-am spus eu cu respiraţia întretăiată, străduindu-mă să ţin pasul cu el. Nu sunt Grisha. Sunt o desenatoare de hărţi. Şi nici măcar una pricepută.

Dar Ivan nici măcar nu m-a luat în seamă.

M-am uitat peste umăr, spre mulţimea de lângă platformă. Mal discuta aprins cu căpitanul bărcii. Ca şi când mi-ar fi simţit privirea, s-a întors spre mine şi m-a privit în ochi. Pe chipul lui palid am văzut oglindite propria mea panică şi confuzie. Aş fi vrut să-l strig, să dau fuga la

el, dar în clipa următoare a dispărut, înghiţit de mulţime.

Capitolul 4

Ochii mi s-au umplut de lacrimi de neputinţă, iar Ivan şi-a continuat drumul, scoţându-mă din pavilion, în lumina asfinţitului. Am coborât o pantă şi m-a condus până la drumul unde deja ne aştepta trăsura neagră a Întunecatului, încercuită de Grisha din ordinul Etherealki şi flancată de şiruri de călăreţi înarmaţi. Două dintre gărzile îmbrăcate în cenuşiu ale Întunecatului aşteptau lângă uşa trăsurii, alături de o femeie şi un bărbat blond, amândoi îmbrăcaţi cu veșmintele roşii ale ordinului Corporalki.

— Urcă, mi-a poruncit Ivan, după care, părând că-şi aminteşte ordinul Întunecatului, a adăugat: Te rog.

— Nu, am spus eu.

— Ce? a zis Ivan, sincer surprins.

Cei doi Corporalki erau şocaţi.

— Nu! am repetat eu. Nu merg nicăieri. E o greşeală la mijloc. Eu…

Ivan m-a întrerupt, strângându-mă mai tare de braţ.

— Întunecatul nu face greşeli, a spus el printre dinţi. Urcă în trăsură.

— Nu vreau…

Ivan a plecat capul, apropiindu-şi nasul la doar câţiva centimetri de al meu, şi aproape că mi-a scuipat cuvintele în faţă:

— Crezi că-mi pasă ce vrei? În câteva ore, toţi spionii din Fjerda şi asasinii din Shu Han vor şti ce s-a întâmplat în Falie şi or să vină după tine. Singura noastră şansă e să te ducem la Os Alta şi să te ascundem după zidurile palatului înainte ca şi alţii să afle ce eşti. Iar acuma, *urcă în trăsură!*

M-a împins înăuntru, apoi a urcat şi el, trântindu-se pe bancheta din faţa mea cu un aer scârbit. Cei doi Corporalki s-au aşezat lângă el, iar gărzile *oprichniki* au luat loc în

stânga şi în dreapta mea.

— Deci sunt prizoniera Întunecatului?

— Eşti sub protecţia lui.

— Care e diferenţa?

Expresia lui Ivan era de nedescifrat:

— Roagă-te să nu afli niciodată.

M-am încruntat şi m-am lăsat pe spetează, dar am scos imediat un geamăt – uitasem de rănile mele.

— Dă-i îngrijiri, i-a pus Ivan Corporalnikăi, ale cărei mâneci aveau broderii gri, culoarea Vindecătorilor.

Femeia a făcut schimb de locuri cu unul dintre cei doi *oprichniki* de lângă mine, apoi un soldat a vârât capul pe uşă.

— Suntem gata, ne-a anunţat el.

— Bine, a răspuns Ivan. Fii vigilent şi să pornim la drum.

— O să ne oprim doar ca să schimbăm caii. Dacă ne oprim mai înainte, înseamnă că e ceva în neregulă.

Soldatul a dispărut şi a închis uşa, iar vizitiul n-a stat pe gânduri – cu un strigăt şi o pocnitură de bici, trăsura a luat-o din loc. M-a străbătut un fior îngheţat de spaimă. Ce se întâmpla cu mine? Mi-a trecut prin minte să deschid uşa trăsurii şi s-o iau la sănătoasa. Dar unde să fug? Eram înconjurată de soldaţi, în mijlocul unei tabere militare. Şi chiar dacă n-aş fi fost, unde aş fi putut să mă duc?

— Te rog să-ţi dai jos vestonul, mi-a zis femeia de lângă mine.

— Ce?

— Trebuie să-ți văd rănile.

M-am gândit să refuz, dar ce rost ar fi avut? Mi-am dat jos cu greu vestonul şi am lăsat Vindecătoarea să-mi ridice cămaşa peste umeri. Corporalki era Ordinul Viilor şi Morţilor. Am încercat să mă concentrez asupra părţii cu *viii,* dar era prima oară când îmi dădea îngrijiri o Grisha, aşa că fiecare muşchi îmi era încordat de teamă.

Femeia a scos ceva dintr-o gentuţă şi trăsura s-a umplut cu un puternic miros chimic. Apoi a început să-mi cureţe rănile, iar eu m-am încordat, înfigându-mi degetele în coapse. După ce a terminat, am simţit între umeri nişte

mâncărimi puternice şi o senzaţie de fierbinţeală. Mi-am muşcat buza cu putere. Nevoia de a mă scărpina era aproape insuportabilă. În cele din urmă, Vindecătoarea și-a dus treaba la bun sfârșit şi mi-a tras cămaşa la loc.

Am îndoit umerii cu multă grijă. Durerea dispăruse.

— Iar acum, braţul, a spus ea.

Aproape că uitasem de tăietura făcută de cuţitul Întunecatului, dar încheietura şi mâna îmi erau pătate de sânge lipicios. A curăţat rana, apoi mi-a ridicat braţul la lumină.

— Încearcă să stai nemişcată, mi-a spus ea, altminteri o să rămâi cu o cicatrice.

M-am străduit din răsputeri, iar zgâlţâitul trăsurii îmi făcea sarcina dificilă. Vindecătoarea şi-a trecut uşor mâna pe deasupra rănii şi am simţit că mi se încinge pielea. Mâna a început să mă mănânce îngrozitor şi, sub privirea mea uluită, carnea a început să strălucească şi să se mişte, iar cele două margini ale rănii s-au lipit una de alta şi pielea s-a refăcut.

Mâncărimea a încetat, iar Vindecătoarea s-a sprijinit pe banchetă. Mi-am atins mâna cu degetele. Pe locul rănii rămăsese o cicatrice abia perceptibilă la pipăit, dar asta era tot.

— Mulţumesc, am zis eu cu un aer uluit.

Vindecătoarea a dat uşor din cap.

— Dă-i *kefta* ta, i-a spus Ivan.

Femeia s-a încruntat, însă după doar o clipă de ezitare, şi-a dezbrăcat *kefta* şi mi-a dat-o.

— De ce am nevoie de asta? am întrebat eu.

— Ia-o şi gata, a mormăit Ivan.

Am luat *kefta* de la Vindecătoare şi mi-am dat seama că o durea să se despartă de ea, cu toate că arbora o mină inexpresivă.

Înainte să mă pot decide dacă să-i ofer la schimb vestonul meu pătat de sânge, Ivan a bătut în acoperiş, iar trăsura a încetinit. Vindecătoarea nici măcar nu a aşteptat să se oprească de tot, ci a deschis uşa şi a coborât în grabă.

Ivan a închis uşa în urma ei. *Oprichnik*-ul s-a aşezat la loc lângă mine, şi iarăşi am luat-o din loc.

— Unde s-a dus? am întrebat eu.

— Înapoi la Kribirsk, a răspuns Ivan. O să călătorim mai repede cu mai puţină greutate.

— Tu pari mai greu decât ea, am bombănit eu.

— Pune-ţi *kefta* pe tine, a spus el.

— De ce?

— Pentru că e din pânză-tare făcută de Materialki. E rezistentă la împuşcături.

M-am holbat la el. Oare era posibil aşa ceva? Auzisem poveşti despre Grisha care stăteau în faţa gloanţelor şi supravieţuiau, deşi ar fi trebuit să sufere răni mortale. Nu le luasem niciodată în serios, dar poate că adevărul din spatele acelor poveşti ale ţăranilor era tocmai ţesătura meşteşugarilor din ordinul Fabrikatorilor.

— Cu toţii purtaţi aşa ceva? am întrebat eu, punând *kefta* pe mine.

— Când suntem pe câmpul de luptă, a zis unul dintre *oprichniki.*

Aproape că am tresărit – era prima oară când deschidea gura.

— Ai grijă să nu fii împuşcată în cap, a adăugat Ivan cu un rânjet ironic.

Nu l-am luat în seamă. *Kefta* era mult prea mare. Avea o textură moale şi nefamiliară, iar căptuşeala de blană era foarte călduroasă. Mi-am mușcat buza. Nu mi se părea corect că *oprichniki* şi Grisha purtau veşminte din pânză-tare, în timp ce soldaţii obişnuiţi nu se puteau bucura de ele. Oare şi ofiţerii noştri purtau astfel de veșminte?

Trăsura a luat viteză. În timp ce primisem îngrijiri de la Vindecătoare, se înserase de-a binelea, iar Kribirskul rămăsese mult în urmă. M-am aplecat în faţă, încercând să mă uit pe fereastră, dar lumea deja era învăluită în semiîntunericul amurgului. Am simţit că iarăşi mi se umezesc ochii, dar mi-am înăbuşit imediat lacrimile, clipind de mai multe ori. Cu câteva ore în urmă, eram o fată speriată în drum spre necunoscut, dar măcar ştiam

cine şi ce eram. M-am gândit cu o strângere de inimă la Cortul Documentelor. Poate că în clipa aceea ceilalţi cartografi deja îşi reluaseră lucrul. Oare îl jeleau pe Alexei? Oare discutau despre mine şi despre ce se întâmplase în Falie?

Am strâns în mâini vestonul militar pe care îl ţineam în poală. Cu siguranţă toate astea erau un vis, o halucinaţie nebunească pricinuită de grozăviile din Falia Umbrei. Mi se părea de necrezut că purtam *kefta* unei Grisha şi stăteam în trăsura Întunecatului – aceeaşi trăsură care aproape că mă strivise cu o zi înainte.

Cineva a aprins un felinar în trăsură şi la lumina lui am putut distinge interiorul căptuşit cu mătase. Banchetele moi erau tapisate cu mătase neagră, iar pe geamul ferestrelor era gravată emblema Întunecatului: două cercuri suprapuse – soarele în eclipsă.

De pe bancheta din faţa mea, cei doi Grisha mă studiau cu o curiozitate făţişă. Purtau *kefte* roşii din cea mai fină stofă, împodobite cu broderii superbe de culoare neagră şi căptuşite cu blană de aceeaşi culoare. Alături de Ivan stătea un Corporalnik deşirat, cu o faţă prelungă şi melancolică. Ivan era mai înalt şi mai robust, cu păr şaten şi ondulat şi cu faţa bronzată. Acum că mă uitam mai cu atenție la el, trebuia să recunosc că era un bărbat chipeş. *Şi o ştie. Un bărbat robust, înfricoşător şi frumos.*

M-am răsucit pe banchetă, stânjenită de privirile lor curioase. M-am uitat pe fereastră, dar n-am văzut decât întunericul din ce în ce mai dens şi reflecţia ştearsă a propriului meu chip. Cei doi Grisha se holbau la mine în continuare. Mi-am amintit că amândoi erau Sfâşie-Inimi şi că ar fi putut să-mi strivească inima în piept, dar în cele din urmă nu le-am mai putut suporta privirile.

— Staţi liniştiţi, n-o să fac nicio scamatorie, am pufnit.

Cei doi Grisha au schimbat o privire.

— Dar în cort ai făcut una destul de bună, a spus Ivan.

Am dat ochii peste cap:

— Dacă îmi propun să fac ceva interesant, promit că vă dau de ştire, aşa că… puteţi să trageţi un pui de somn sau

mai ştiu eu ce.

Ivan si-a luat o mină ofensată. Am simțit un mic fior de teamă, dar Corporalnikul blond a izbucnit în râs.

— Eu sunt Fedyor, a spus el. Iar el e Ivan.

— Ştiu, am răspuns eu, dar apoi, imaginându-mi privirea dezaprobatoare a Anei Kuya, am adăugat: Foarte încântată de cunoştinţă.

Cei doi au schimbat o privire amuzată, dar nu i-am luat în seamă, ci m-am lăsat pe spetează, încercând să-mi găsesc o poziţie comodă. Ceea ce nu era uşor, dat fiind că mare parte din banchetă era ocupată de doi soldaţi bine înarmaţi.

Trăsura a trecut peste un hârtop şi s-a zdruncinat.

— E sigur să călătorim noaptea? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns Fedyor. Dar ar fi mult mai periculos dacă am opri.

— Pentru că lumea a început să mă urmărească? am spus eu sarcastic.

— Poate că nu, dar o să înceapă în curând.

Am pufnit, iar Fedyor a ridicat din sprâncene şi a zis:

— De sute de ani, Falia Umbrei a făcut treaba duşmanilor noştri: ne-a izolat porturile, ne-a sufocat, ne-a slăbit forţele. Dacă eşti cu adevărat o Invocatoare a Soarelui, puterea ta e cheia care ne va ajuta să deschidem Falia – sau poate chiar s-o distrugem. Dar Fjerda şi Shu Han nu vor sta cu mâinile în sân, vor încerca să ne împiedice.

Mă uitam la el cu gura căscată. La ce se aşteptau aceşti oameni de la mine? Şi ce aveau să-mi facă dacă nu le puteam oferi ce-şi doreau?

— Dar e absurd, am bombănit eu.

Fedyor m-a măsurat din cap până-n picioare, apoi a zâmbit uşor:

— Poate că da.

M-am încruntat. Era de acord cu mine, dar tot mă simţeam insultată.

— Cum ai reuşit s-o tăinuiești? a intervenit brusc Ivan.

— Ce?

— Puterea ta, a zis el nerăbdător. Cum ai reuşit s-o ascunzi?

— N-am ascuns-o. N-am ştiut de existenţa ei.

— Imposibil.

— Şi totuşi, adevărat, am zis eu cu amărăciune.

— N-ai fost pusă la încercare?

Dintr-odată, mi-a revenit o amintire înceţoşată: trei oameni cu pelerine în camera de zi de la Keramzin şi expresia semeaţă a unei femei.

— Bineînţeles că am fost pusă la încercare.

— Când?

— Când aveam opt ani.

— Foarte târziu, a remarcat Ivan. De ce n-au cerut părinţii tăi să fii supusă la încercări mai devreme?

Pentru că erau morţi, am gândit în sinea mea, dar n-am zis nimic. *Şi nimeni nu dădea multă atenţie orfanilor îngrijiţi de ducele Keramsov.*

M-am mulțumit să ridic din umeri.

— N-are nicio noimă, a bombănit Ivan.

— Asta am încercat şi eu să vă spun! am zis aplecându-mă în faţă, mutându-mi cu disperare privirea de la Ivan la Fedyor. Nu sunt ce credeţi voi c-aş fi. Nu sunt o Grisha. Ce s-a întâmplat în Falie... nu ştiu ce s-a întâmplat, dar eu n-am făcut nimic.

— Şi ce s-a întâmplat în pavilionul Grisha? a întrebat calm Fedyor.

— Habar n-am. Dar n-a fost mâna mea. Întunecatul a făcut ceva când m-a atins.

Ivan a râs:

— Întunecatul n-a *făcut* nimic. El e un amplificator.

— Un ce?

Fedyor şi Ivan au schimbat încă o privire.

— Las-o baltă, am pufnit eu. Nu mă interesează.

Ivan şi-a vârât mâna sub guler, a scos un fel de pandantiv atârnat pe un lanţ subţire de argint şi l-a întins spre mine.

Nu mi-am putut înfrânge curiozitatea şi m-am aplecat în faţă să văd mai bine. Arăta ca un ciorchine de gheare

negre şi ascuţite.

— Ce-i asta?

— Amplificatorul meu, a zis Ivan cu mândrie în glas. Ghearele de la laba din faţă a unui urs Sherborn. L-am omorât cu mâna mea când am părăsit şcoala şi am intrat în serviciul Întunecatului.

S-a lăsat pe spetează şi a vârât lănţişorul sub guler.

— Amplificatorul sporeşte puterea unui Grisha, a zis Fedyor. Dar puterea trebuie să fie deja în el.

— Toţi Grisha au un amplificator? am întrebat eu.

Fedyor s-a încordat.

— Nu, a spus el, amplificatoarele sunt rare şi greu de obţinut.

— Le au doar acei Grisha pe care Întunecatul îi preţuieşte cel mai mult, a zis Ivan cu un aer înfumurat.

Mi-a părut rău că întrebasem.

— Întunecatul e un amplificator viu, a zis Fedyor. Asta ai simţit în cort.

— La fel ca ghearele? Asta e puterea lui?

— *Una* dintre puterile lui, m-a corectat Ivan.

Am strâns *kefta* mai bine în jurul meu, simţind dintr-odată că mă ia cu frig. Mi-am amintit certitudinea care m-a inundat când am simţit atingerea Întunecatului şi senzaţia ciudat de familiară a unei chemări care cerea un răspuns. O experienţă înfricoşătoare, dar, în acelaşi timp, încântătoare. În clipa aceea, toate îndoielile şi frica mea fuseseră înlocuite de un fel de siguranţă absolută. Eram un nimeni, o refugiată dintr-un sat fără nume, o fată costelivă şi neîndemânatică, bâjbâind singură prin întunericul din ce în ce mai dens. Dar când Întunecatul şi-a strâns degetele în jurul încheieturii mele, m-am simțit altfel, ca şi când as fi fost mai mult de atât. Am închis ochii şi am încercat să mă concentrez, să-mi amintesc sentimentul de certitudine, să aduc la viaţă acea putere sigură şi perfectă. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Am oftat şi am deschis ochii. Ivan avea un aer foarte amuzat. Imboldul de a-i da un picior era aproape de nestăpânit.

— O să aveţi o mare dezamăgire, am bombănit eu.
— Pentru binele tău, sper să te înşeli, a spus Ivan.
— Pentru binele nostru, al tuturor, a zis Fedyor.

Pierdusem noţiunea timpului. Ziua şi noaptea se perindau neobosite prin faţa ferestrelor trăsurii. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului privind peisajele, căutând repere familiare. Mă aşteptam s-o luăm pe drumuri secundare, dar am mers numai pe Vy, iar Fedyor mi-a explicat că Întunecatul alesese viteza în locul camuflării. Spera să mă ducă teafără în spatele zidurilor duble de la Os Alta înainte ca vestea puterii mele să ajungă la spionii şi asasinii duşmani care acţionau între graniţele Ravkăi.

Am mers într-un ritm infernal. Din când în când, opream să schimbăm caii şi mi se dădea voie să-mi întind picioarele. Iar când reuşeam să adorm, visele îmi erau invadate de monştri.

Odată, m-am trezit tresărind, cu inima bătându-mi nebuneşte, şi l-am văzut pe Fedyor uitându-se la mine. Ivan dormea lângă el, sforăind zgomotos.

— Cine e Mal? m-a întrebat Fedyor.

Mi-am dat seama că probabil vorbisem în somn. Stânjenită, le-am aruncat o privire celor doi *oprichniki* care mă flancau. Unul se uita impasibil în faţă, iar celălalt moţăia. Afară, soarele de după-amiază strălucea printre trunchiurile unei pădurici de mesteceni.

— Nimeni, am spus eu. Un prieten.

— Iscoada?

Am încuviinţat din cap:

— A fost cu mine în Falie. Mi-a salvat viața.

— Iar tu i-ai salvat-o pe a lui.

Am deschis gura, vrând să-l contrazic, dar m-am oprit. Oare îi salvasem viaţa lui Mal? Am căzut pe gânduri.

— E o mare onoare, a zis Fedyor. Să salvezi o viaţă. Ai salvat multe.

— Nu suficiente, am şoptit eu, gândindu-mă la faţa îngrozită a lui Alexei dinainte să se piară în întunericul

Faliei.

Dacă aveam această putere, de ce nu fusesem în stare să-l salvez? Sau pe ceilalţi care pieriseră în Falie? M-am uitat în ochii lui Fedyor.

— Dacă într-adevăr crezi că a salva vieţi e o onoare, de ce te-ai făcut Sfâșie-Inimi şi nu Vindecător?

Fedyor a aruncat o privire la peisajul care se perinda prin faţa ferestrei:

— Dintre toţi Grisha, Corporalki au drumul cel mai greu. Noi avem nevoie de cea mai multă pregătire şi de cele mai multe studii. Şi, una peste alta, am simţit că pot salva mai multe vieţi ca Sfâşie-Inimi.

— Ca ucigaş? am întrebat eu pe un ton surprins.

— Ca soldat, m-a corectat Fedyor, apoi a ridicat din umeri. Să omori sau să vindeci? a zis el cu un zâmbet trist. Fiecare cu darul său.

Apoi expresia i s-a schimbat brusc. S-a îndreptat de spate şi l-a înghiontit pe Ivan în coaste:

— Trezeşte-te!

Trăsura se oprise. M-am uitat nedumerită în jur:

— Cumva am...

Una dintre gărzile de lângă mine mi-a acoperit gura cu o mână şi a dus un deget la buze.

Uşa trăsurii s-a deschis brusc şi un soldat a vârât capul înăuntru.

— E un copac căzut în mijlocul drumului, a spus el. S-ar putea să fie o capcană. Fiţi vigilenţi şi...

Însă n-a apucat să-şi termine fraza. S-a auzit o împuşcătură, iar soldatul s-a prăbuşit în faţă, cu o rană de glonţ în spate. Dintr-odată, aerul s-a umplut de strigăte panicate şi de zgomotul înfricoşător al împuşcăturilor. O rafală de gloanţe a lovit trăsura.

— Lasă-te-n jos! a strigat garda de lângă mine, apărându-mi trupul cu al său, iar Ivan a împins cu piciorul soldatul mort şi a închis ușa.

— Fjerdani! a zis garda, aruncând o privire afară.

Ivan s-a întors spre Fedyor şi garda de lângă mine.

— Fedyor, du-te cu el. Voi o luaţi pe dreapta, noi pe

stânga. Apăraţi trăsura cu orice preţ.

Fedyor a scos un cuţit mare de la brâu şi mi l-a întins:

— Rămâi la podea şi să nu faci zgomot.

Gărzile şi cei doi Grisha au aşteptat ghemuiţi lângă ferestre, iar apoi, la un semnal al lui Ivan, au sărit de o parte şi de alta a trăsurii, trântind uşile în urma lor. Am rămas la podea, strângând cu putere plăselele grele ale cuţitului, cu genunchii la piept şi cu spatele lipit de baza banchetei. De afară se auzeau zgomote de luptă: metal lovit de metal, icnete şi strigăte, nechezat de cai. Un trup s-a izbit de fereastră şi trăsura s-a zdruncinat. Am văzut cu groază că era una dintre gărzile mele. O clipă mai târziu, a alunecat în jos, lăsând pe geam o dâră de culoare roşie.

Una dintre uşile trăsurii s-a deschis şi în cadrul ei a apărut un bărbat cu o faţă sălbatică şi o barbă gălbuie. M-am târât în cealaltă parte a trăsurii, ţinând cuţitul întins în faţa mea. A lătrat ceva către compatrioţii săi în ciudata limbă a fjerdanilor şi s-a întins după glezna mea. În timp ce încercam să-l îndepărtez, dând din picioare, uşa din spatele meu s-a deschis şi aproape că m-am răsturnat peste alt bărbos, care m-a înhăţat de subsuori, trăgându-mă brutal din trăsură, în timp ce eu urlam şi îmi agitam cuţitul prin aer.

Şi probabil că l-am tăiat, pentru că a înjurat şi a slăbit strânsoarea. Am reuşit să mă smulg din braţele lui şi am luat-o la fugă. Eram într-o vale împădurită, unde drumul se îngusta, trecând printre două dealuri abrupte. Peste tot în jurul meu soldaţii şi Grisha se luptau cu bărboşii, iar copacii se aprindeau din loc în loc, prinşi în bătaia flăcărilor aruncate de Grisha. L-am văzut pe Fedyor întinzând mâna în faţă, iar bărbatul din faţa lui s-a prăbuşit la pământ, ţinându-se de piept, cu sângele şiroindu-i din gură.

Fugeam fără să ştiu încotro mă îndrept, căţărându-mă pe dealul cel mai apropiat, cu picioarele lunecându-mi pe stratul de frunze moarte, cu respiraţia întretăiată. Când am ajuns pe la jumătatea pantei, am fost înhăţată de spate. M-am prăbuşit în faţă, iar cuţitul mi-a zburat din mână,

pentru că am întins braţele să amortizez căzătura.

Mă zbăteam şi dădeam din picioare, în timp ce bărbosul încerca să mă înhaţe de glezne. Am aruncat o privire disperată spre vale, dar soldaţii şi Grisha de la poalele dealului luptau ca să-şi salveze vieţile, fiind clar depăşiţi numeric, aşa că nu aveau cum să-mi vină în ajutor. M-am zbătut şi am lovit cu mâinile şi picioarele, dar fjerdanul era prea puternic. S-a căţărat pe mine, imobilizându-mi mâinile cu genunchii şi a dus mâna la cuţit.

— Îţi scot maţele chiar aici, vrăjitoareo, a mârâit el cu un puternic accent fjerdan.

Chiar în clipa aceea, s-a auzit ropot de copite, iar atacatorul meu a întors capul să se uite pe drum.

Un grup de călăreţi s-a năpustit în vale, fluturându-şi *keftele* albastre şi roşii, iar din mâinile lor se revărsau flăcări şi tunete. Călăreţul din frunte era îmbrăcat în negru.

Întunecatul a descălecat, a desfăcut larg braţele, apoi şi-a izbit palmele cu un bubuit puternic. Trâmbele de întuneric ţâşnite dintre mâinile lui împreunate s-au împrăştiat şerpuind prin vale, au găsit asasinii fjerdani, apoi s-au căţărat furios pe trupurile lor, înfăşurându-le feţele cu umbre. Fjerdanii au început să ţipe. Unii şi-au scăpat săbiile, alţii le agitau orbeşte prin aer.

Cu un amestec de admiraţie şi groază am văzut cum luptătorii ravkani preiau controlul, spintecând fjerdanii orbiţi şi neajutoraţi.

Bărbosul de deasupra mea a bâiguit câteva vorbe pe care nu le-am înţeles. M-am gândit că poate era o rugăciune. Se uita înlemnit la Întunecatul, cu o expresie îngrozită. Aşa că am profitat de ocazie.

— Sunt aici! am strigat eu spre vale.

Întunecatul s-a uitat în direcţia mea şi a ridicat mâinile.

— *Nej!* a urlat fjerdanul, ridicând cuţitul. Nu trebuie să văd ca să-i înfig cuţitul în inimă!

Mi-am ţinut respiraţia. Valea se cufundase într-o linişte întreruptă doar de gemetele muribunzilor. Întunecatul și-a coborât mâinile.

— Trebuie să înţelegi că eşti înconjurat, a spus el calm, vocea lui strecurându-se printre copaci.

Asasinul s-a uitat iute în stânga şi în dreapta, apoi spre creasta dealului de după care se iveau soldaţi ravkani cu puştile pregătite. În timp ce fjerdanul căuta frenetic în jur, Întunecatul a făcut câţiva paşi pe coasta dealului.

— Nu te apropia! a ţipat asasinul.

Întunecatul s-a oprit.

— Dă-mi fata, a zis el, şi te voi lăsa să fugi înapoi la regele tău.

Asasinul a chicotit ca un nebun.

— Oh, nu! Nu prea cred, a zis el, clătinând din cap, iar cuţitul său, al cărui vârf strălucea nemilos în soare, încă atârna deasupra inimii mele înnebunite. Întunecatul nu cruţă vieţi.

Apoi s-a uitat la mine. Avea gene blonde, aproape invizibile.

— N-o să te aibă, mi-a şoptit el. N-o să aibă vrăjitoarea. N-o să aibă şi puterea asta.

A ridicat cuțitul mai sus şi a scos un urlet:

— *Skirden Fjerda!*

Cuţitul s-a năpustit spre mine ca un arc strălucitor. Am întors capul, închizând ochii de spaimă, dar, cu o clipă înainte, l-am zărit pe Întunecatul care a spintecat cu o mână aerul din faţa lui. Am auzit încă o bubuitură ca un tunet şi apoi… nimic.

Am deschis ochii încet şi am privit grozăvia din faţa mea. Am deschis gura să ţip, dar n-am putut scoate niciun sunet. Bărbatul din faţa mea fusese tăiat în două. Capul, umărul drept şi braţul lui zăceau pe pământ, iar mâna lui palidă încă strângea cuţitul. Restul trupului i s-a legănat o clipă deasupra mea, un fuior subţire de fum negru ridicându-se din rana ce îi traversa trunchiul secţionat, iar în cele din urmă s-a prăbuşit peste mine.

Mi-am recăpătat glasul şi am scos un ţipăt. Tremurând necontrolat, m-am târât în spate, îndepărtându-mă de trupul mutilat, incapabilă să mă ridic în picioare, incapabilă să-mi iau ochii de la priveliştea aceea

îngrozitoare.

Întunecatul a urcat dealul în grabă şi a îngenuncheat în faţa mea, în aşa fel încât să nu mai pot vedea cadavrul.

— Uită-te la mine, a spus el.

Am încercat să mă concentrez asupra feţei lui, dar tot ce vedeam în faţa ochilor era trupul secţionat al asasinului, al cărui sânge băltea pe frunzele umede.

— Ce… ce i-aţi făcut? am întrebat eu cu glas tremurător.

— Am făcut ce trebuia să fac. Poţi să mergi?

Am încuviinţat tremurător din cap, iar el m-a luat de mâini şi m-a ajutat să mă ridic în picioare. Ochii mi-au alunecat iarăşi pe cadavru, dar Întunecatul m-a luat de bărbie şi mi-a întors privirea spre el.

— La mine, mi-a poruncit el.

Am încuviinţat iarăşi din cap şi am încercat să nu-mi mai iau ochii de la Întunecatul, în timp ce mă conducea spre drum şi le striga ordine oamenilor săi.

— Eliberaţi drumul. Am nevoie de douăzeci de călăreţi.

— Şi fata? a întrebat Ivan.

— Călăreşte cu mine, a zis Întunecatul.

M-a lăsat lângă calul său şi s-a dus să stea de vorbă cu Ivan şi căpitanii lui. M-am simţit uşurată văzându-l pe Fedyor printre ei – se strângea de braţ, dar în rest părea teafăr. Am mângâiat coastele transpirate ale calului şi am inspirat mirosul puternic de piele al şeii, încercând să-mi încetinesc bătăile inimii şi să nu mă gândesc la ce zăcea în urma mea, pe coasta dealului.

Câteva minute mai târziu, am văzut soldaţi şi Grisha urcând pe cai. Copacul căzut fusese dat la o parte, iar un grup de soldaţi a pornit la drum împreună cu trăsura neagră, care suferise mari stricăciuni.

— O diversiune, a zis Întunecatul, apropiindu-se de mine. Acum o vom lua pe drumurile din sud. Aşa ar fi trebuit să facem de la început, a adăugat el, punându-şi mănuşile.

— Deci faceţi şi greşeli, am spus eu fără să mă gândesc.

Întunecatul a rămas nemişcat, iar eu mi-am strâns buzele cu teamă.

— N-am vrut să... am adăugat eu.

— Bineînţeles că fac greşeli, a răspuns el, apoi a zâmbit uşor: Dar nu des.

Şi-a ridicat gluga şi mi-a întins mâna să mă ajute să urc pe cal. Am ezitat preţ de o clipă. În faţa mea stătea un călăreţ întunecat, îmbrăcat în negru, cu trăsăturile umbrite. Imaginea bărbatului tăiat în două mi-a revenit în minte şi mi s-a întors stomacul pe dos. Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, a repetat ce-mi spusese mai înainte:

— Am făcut ce trebuia să fac, Alina.

Ştiam. Îmi salvase viaţa. Şi, la urma urmelor, aveam de ales? Aşa că am pus mâna în a lui, şi m-a ajutat să urc în şa. Apoi a urcat în spatele meu, a dat pinteni calului şi am pornit la galop. Abia când am ieşit din vale am înţeles cu adevărat ce mi se întâmplase.

— Tremuri, a spus el.

— Nu-s obişnuită ca lumea să încerce să mă omoare.

— Serios? Eu aproape că nici nu mai observ.

Am întors capul şi m-am uitat la el. Un zâmbet discret îi flutura pe buze, dar nu eram complet sigură că glumea.

— Şi tocmai am văzut un om tăiat în două, am adăugat eu, luându-mi privirea de la el.

Am încercat să adopt un ton calm, dar n-am reuşit să ascund că încă tremuram.

Întunecatul şi-a trecut hăţurile într-o singură mână, apoi şi-a scos o mănuşă. M-am încordat toată când i-am simţit palma strecurându-mi-se pe sub păr şi aşezându-mi-se pe ceafă. Uimirea a fost înlocuită de calm, căci iarăşi am fost inundată de un sentiment de putere şi siguranţă. Apoi, cuprinzându-mi capul cu o mână, a dat pinteni calului şi am pornit la galop. Am închis ochii, încercând să nu mă mai gândesc la nimic, şi în scurtă vreme, în ciuda mişcărilor calului, în ciuda grozăviilor de peste zi, m-am cufundat într-un somn tulbure.

Capitolul 5

Am petrecut următoarele zile într-o stare de disconfort şi epuizare. Ne-am ţinut departe de Vy şi am mers doar pe drumuri lăturalnice şi pe poteci înguste de vânătoare, înaintând cât de repede ne permitea terenul deluros şi uneori înşelător. Habar n-aveam unde ne aflam şi cât de mult merseserăm.

După prima zi, Întunecatul şi cu mine călăriserăm separat, dar întotdeauna ştiam unde se afla în coloana de călăreţi. Nu-mi adresa niciun cuvânt şi, pe măsură ce orele şi zilele treceau, am început să mă tem că poate îl jignisem cumva – cu toate că, la cât de puţin vorbiserăm, nu-mi dădeam seama cum aş fi putut s-o fac. Din când în când, îl surprindeam uitându-se la mine cu o privire rece şi indescifrabilă.

Nu fusesem niciodată o călăreață iscusită, iar ritmul impus de Întunecatul începea să mă sleiască de puteri. Oricum m-aș fi răsucit în sa, simţeam dureri în câte o parte a trupului. Mă uitam apatic la urechile ciulite ale calului şi încercam să nu mă gândesc la picioarele mele încinse ori la durerile din şale. În seara celei de-a cincea zile, când ne-am oprit să înnoptăm la o fermă abandonată, eram atât de bucuroasă, că îmi venea să sar de pe cal. Dar aveam încheieturile înţepenite, aşa că m-am mulţumit să alunec stângaci din şa. I-am mulţumit soldatului care mi-a luat calul în grijă, am coborât împleticindu-mă coasta unui mic deal şi am ajuns într-o vale unde se auzea susurul blând al unui râu.

Cu picioarele tremurânde, am îngenuncheat pe mal şi m-am spălat cu apă rece pe mâini şi pe faţă. Aerul se schimbase în ultimele zile, iar albastrul luminos al cerului de toamnă cedase locul unui cenuşiu mohorât. Soldaţii spuneau că aveam să ajungem la Os Alta înainte să vină

vremea rea. Şi apoi? Ce avea să se întâmple cu mine după ce ajungeam la Micul Palat? Ce avea să se întâmple dacă nu puteam să fac ce îşi doreau ei? Nu era înţelept să dezamăgeşti regi. Sau Întunecaţi. Cu siguranţă nu m-ar fi trimis înapoi la regiment cu o simplă bătaie pe umăr. M-am întrebat dacă Mal încă era la Kribirsk. Dacă rănile lui se vindecaseră, probabil că deja traversase Falia sau fusese trimis în cine ştie ce misiune. Mi-am amintit chipul lui dispărând în mulţimea din cortul Grisha. Nici măcar nu apucasem să-mi iau rămas bun.

În semiîntunericul amurgului, mi-am întins mâinile şi spatele, încercând să îndepărtez tristeţea care mă copleşise. *Poate că a fost mai bine aşa,* mi-am spus în sinea mea. Cum aş fi putut să-mi iau rămas bun de la Mal? *Mulţumesc că mi-ai fost cel mai bun prieten şi că mi-ai făcut viaţa suportabilă? Ah, şi îmi pare rău că am fost îndrăgostită de tine o vreme. Nu uita să-mi scrii!*

— De ce zâmbeşti?

Am întors imediat capul. Vocea Întunecatului părea să fi izvorât dintre umbre. A coborât pe malul râului, apoi s-a aşezat pe vine să-şi arunce apă rece pe faţă şi pe părul negru.

— Ei bine? a întrebat el, uitându-se la mine.

— Mă gândeam la mine, am recunoscut eu.

— Eşti chiar atât de amuzantă?

— Extrem de amuzantă.

Întunecatul se uita țintă la mine în lumina slabă a amurgului. Aveam senzaţia stânjenitoare că sunt studiată. În afara celor câteva urme de praf de pe *kefta* neagră, călătoria nu părea să-şi fi lăsat amprenta asupra lui. M-am îmbujorat de jenă, dându-mi seama că purtam o *kefta* prea mare, sfâşiată în câteva locuri, că părul îmi era murdar şi că pe obraz aveam o vânătaie făcută de asasinul fjerdan. Oare se uita la mine şi îşi regreta decizia de a mă aduce până aici? Se gândea că făcuse una dintre rarele lui greşeli?

— Nu sunt Grisha, mi-a scăpat mie.

— Dovezile sugerează altceva, a zis el calm. De ce eşti

atât de sigură?

— Uitaţi-vă la mine!

— Mă uit.

— Vi se pare că arăt ca o Grisha?

Grisha erau frumoşi. Nu aveau bubiţe pe faţă, nici păr şaten, lipsit de strălucire, nici mâini sfrijite.

Întunecatul a clătinat din cap şi s-a ridicat în picioare.

— N-ai înţeles nimic, a spus el, şi a pornit pe coasta dealului.

— Şi nu aveţi de gând să-mi explicaţi?

— Nu chiar acum.

Eram atât de furioasă, că îmi venea să-l izbesc în moalele capului. Şi, dacă nu l-aş fi văzut tăind un om în două, poate că aş fi făcut-o. M-am mulţumit să-l fixez cu o privire încruntată între omoplaţi şi am pornit în urma lui.

În şopronul dărâmat al fermei, oamenii Întunecatului curăţaseră o bucată din podeaua de pământ şi făcuseră un foc. Unul dintre ei prinsese un cocoş de munte, pe care acum îl frigea. Era o cină săracă, mai ales că trebuia să mâncăm cu toţii din cocoş, dar Întunecatul nu voia să-şi trimită oamenii în pădure după vânat.

M-am aşezat lângă foc şi mi-am mâncat mica porţie în tăcere. După ce am terminat, am ezitat doar o clipă înainte să-mi şterg mâinile pe *kefta* mea deja murdară. Era probabil cel mai frumos veşmânt pe care îl purtasem şi pe care aveam să-l port vreodată, iar petele şi rupturile de pe el îmi dădeau un sentiment foarte neplăcut.

În lumina focului, îi vedeam pe *oprichniki* amestecaţi printre Grisha. Unii dintre ei deja se duseseră la culcare, iar alţii stăteau de strajă. Ceilalţi stăteau de vorbă în jurul flăcărilor din ce în ce mai slabe, trecând o ploscă de la unul la altul. Întunecatul stătea alături de ei. Observasem că luase aceeaşi porţie de carne ca toţi ceilalţi, iar acum stătea cu soldaţii lui pe pământul rece – cu toate că singurul lui superior era însuşi Regele.

Probabil mi-a simţit privirea, pentru că s-a întors spre mine, fixându-mă cu ochii lui ca de granit, ce străluceau în lumina focului. M-am înroşit. Spre groaza mea, s-a ridicat

şi a venit să se aşeze lângă mine, oferindu-mi plosca. Am ezitat, dar până la urmă am luat o gură, făcând o grimasă. Nu-mi plăcuse niciodată *kvas*-ul, dar profesorii de la Keramzin îl beau ca pe apă. Odată, Mal şi cu mine am furat o sticlă, dar bătaia pe care am luat-o când am fost descoperiţi a fost nimica toată pe lângă greaţa de la băutură.

Şi totuşi, în ciuda arsurii de pe gât, căldura care mi s-a împrăştiat în măruntaie era plăcută. Am luat încă o gură şi i-am dat plosca înapoi.

— Mulţumesc, am spus eu, tuşind uşor.

Întunecatul a băut privind în foc, apoi a spus:

— Iar acum, pune-mi întrebări.

Am clipit, luată prin surprindere. Nu ştiam de unde să încep. De când plecasem din Kribirsk, mintea mea fusese asaltată de întrebări, oscilând între panică, epuizare şi neîncredere. Nu eram sigură că aveam energia de a compune un gând, iar când am deschis gura, întrebarea care mi s-a desprins de pe buze m-a surprins.

— Câţi ani aveţi?

S-a uitat mirat la mine.

— Nu ştiu exact.

— Cum e posibil să nu ştiţi?

Întunecatul a ridicat din umeri:

— Dar *tu* câţi ani ai exact?

I-am aruncat o privire încruntată. Nu-mi ştiam data naşterii. Toţi orfanii de la Keramzin primeau ziua de naştere a ducelui, în cinstea binefăcătorului nostru.

— Păi, atunci cam ce vârstă aveţi?

— De ce vrei să știi?

— Pentru că am auzit poveşti despre domnia voastră de când eram copil, dar nu păreţi mult mai în vârstă decât mine, i-am răspuns eu sincer.

— Ce fel de poveşti?

— Cele obişnuite, am zis eu cu un pic de enervare. Dacă nu vreţi să-mi răspundeţi la întrebare, nu-i nimic.

— Nu vreau să-ţi răspund.

— Ah.

Apoi a oftat şi a spus:
— O sută douăzeci de ani. Aproximativ.
— Cât? am strigat eu, iar soldaţii din faţa mea mi-au aruncat o privire. E imposibil, am adăugat eu, coborând glasul.
Întunecatul s-a uitat în flăcări:
— Când focul arde, consumă lemnul, îl devorează, lăsând în urmă doar cenuşă. Puterea Grisha nu funcţionează aşa.
— Dar cum?
— Folosindu-ne puterea, devenim mai puternici. Puterea ne hrăneşte, în loc să ne consume. Cei mai mulţi Grisha duc o viaţă lungă.
— Dar niciunul nu trăieşte o sută douăzeci de ani.
— Nu, a recunoscut el. Lungimea vieţii unui Grisha e proporţională cu puterea sa. Cu cât e mai mare puterea, cu atât e mai lungă viaţa. Iar când puterea e amplificată…
S-a întrerupt, ridicând din umeri.
— Iar domnia voastră sunteţi un amplificator viu. Ca ursul lui Ivan.
În colţul gurii i s-a ivit urma unui zâmbet:
— Ca ursul lui Ivan.
Mi-a trecut prin minte un gând neplăcut:
— Dar asta înseamnă…
— Că oasele mele sau câţiva dinţi de-ai mei l-ar face foarte puternic pe un alt Grisha.
— Păi, mi se pare înfiorător. Nu vă faceţi griji din cauza asta?
— Nu, a răspuns el simplu. Iar acum răspunde-mi la întrebare. Ce fel de poveşti ai auzit despre mine?
M-am răsucit cu un aer stânjenit.
— Ei bine… profesorii noştri ne-au spus că aţi întărit Armata a Doua recrutând Grisha din afara Ravkăi.
— N-a trebuit să-i recrutez. Au venit ei la mine. Alte ţări nu-i tratează pe Grisha la fel de bine ca Ravka, a spus el pe un ton aspru. Fjerdanii ne ard de vii ca pe vrăjitoare, kerchienii ne vând ca sclavi, iar shuhanii fac disecţii pe noi, să descopere sursa puterilor noastre. Altceva?
— Ne-au spus că sunteţi cel mai puternic Întunecat de

câteva generaţii încoace.

— Nu te-am întrebat ca să mă flatezi.

Am răsucit în jurul degetului un fir deşirat din *kefta* zdrenţuită, iar el s-a uitat la mine, aşteptând să continui.

— Păi, la moşie lucra un iobag bătrân…

— Continuă, m-a îndemnat el.

— Şi mi-a spus că Întunecaţii se nasc fără suflet. Şi că numai cineva cu adevărat rău ar fi putut crea Falia Umbrei.

M-am uitat la faţa lui rece şi am adăugat repede:

— Dar Ana Kuya l-a trimis la plimbare şi ne-a zis că toate astea erau superstiţii ţărăneşti.

Întunecatul a oftat:

— Nu cred că iobagul e singurul care crede asta.

N-am spus nimic. Nu toată lumea gândea ca Eva sau bătrânul iobag, dar fusesem în Armata întâi suficient de mult cât să ştiu că cei mai mulţi dintre soldaţii de rând nu aveau încredere în Grisha şi nu se simţeau loiali Întunecatului.

După o clipă, Întunecatul a spus:

— Stră-stră-străbunicul meu a fost Ereticul Negru, Întunecatul care a creat Falia Umbrei. A fost o greşeală, un experiment născut din lăcomia lui, poate chiar din răutatea lui. Nu ştiu. Dar toţi Întunecaţii de după el au încercat să repare răul făcut de el ţării noastre – la fel şi eu.

Apoi s-a întors către mine cu o mină serioasă, flăcările luminându-i trăsăturile perfecte:

— Mi-am petrecut toată viaţa căutând un mijloc de a îndrepta lucrurile. De multă vreme n-am mai avut parte de o scânteie de speranţă ca tine.

— Eu?

— Lumea se schimbă, Alina. Muschetele şi puştile sunt doar începutul. Am văzut noile arme pe care le construiesc meşterii din Kerch şi Fjerda. Epoca puterii Grisha se apropie de sfârşit.

Era un gând înfricoşător.

— Dar… dar soldaţii din Armata Întâi? Ei au puşti. Au

arme.

— De unde crezi că vin puştile lor? Şi muniţiile? Dar de fiecare dată când traversăm Falia, pierdem vieţi. O Ravka divizată nu va supravieţui în noua epocă. Avem nevoie de porturile noastre. Şi numai tu ne poţi reda accesul la ele.

— Cum? am întrebat eu pe un ton rugător. Cum aş putea face asta?

— Ajutându-mă să distrug Falia Umbrei.

Am clătinat din cap:

— Sunteţi nebun. Toată povestea asta e o nebunie.

M-am uitat la cerul nopţii printre grinzile rupte ale acoperişului. Era plin de stele, dar nu puteam vedea decât întunericul nesfârşit dintre ele. M-am imaginat stând în tăcerea mormântală a Faliei, orbită, speriată, protejată doar de presupusa mea putere. M-am gândit la Ereticul Negru. El crease Falia, şi era un Întunecat, ca şi cel care stătea lângă mine şi mă privea cu atenţie în lumina focului.

— Dar ce i-aţi făcut fjerdanului care voia să mă omoare? am întrebat eu înainte să mă părăsească îndrăzneala.

Întunecatul şi-a întors privirea spre foc:

— Se numeşte Tăietura. Necesită multă putere şi concentrare – doar puţini Grisha o pot face.

Mi-am frecat braţele, încercând să alung răcoarea care pusese stăpânire pe mine.

Mi-a aruncat o privire şi iarăşi s-a uitat în foc:

— Dacă l-aş fi tăiat cu o sabie, ar fi fost mai bine?

Ar fi fost? Văzusem nenumărate grozăvii în ultimele zile, dar, chiar şi după coşmarul din Falie, imaginea care îmi rămăsese întipărită în minte, care îmi apărea în vise şi mă trezea din somn, era cea a fjerdanului tăiat în două, al cărui trup se legănase în lumina filtrată de crengile copacilor înainte să se prăbuşească peste mine.

— Nu ştiu, am spus eu cu glas scăzut.

Pe chip i-a fluturat o expresie ce aducea cu furia, sau poate cu durerea. Fără să mai spună nimic, Întunecatul s-a ridicat şi a plecat de lângă mine.

L-am urmărit dispărând în întuneric şi dintr-odată m-am simţit vinovată. *Nu fi caraghioasă,* m-am mustrat în sinea

mea. *E Întunecatul. Ca putere, e al doilea om din toată Ravka. Şi are o sută douăzeci de ani! Nu l-ai ofensat.* Dar m-am gândit la expresia de pe chipul lui, la ruşinea din glasul său când îmi povestise despre Ereticul Negru, şi nu puteam scăpa de sentimentul că picasem un fel de test.

Două zile mai târziu, dis-de-dimineaţă, am trecut printr-o poartă masivă şi am ajuns dincolo de faimoasele ziduri duble din Os Alta.

Mal şi cu mine ne făcuserăm pregătirea militară undeva în apropiere, în fortăreaţa de la Poliznaya, dar nu fuseserăm niciodată în oraş. Os Alta era rezervat pentru cei foarte bogaţi – acolo locuiau conducătorii militari şi înalţii funcţionari guvernamentali, familiile şi amantele lor, precum şi negustorii şi meşteşugarii care le furnizau cele trebuincioase traiului.

M-am simţit un pic dezamăgită trecând prin faţa unor prăvălii dărăpănate, printr-o piaţă largă, unde câţiva negustori deja îşi aranjau tarabele, şi pe lângă câteva şiruri înghesuite de case cu faţade înguste. Os Alta era considerat un oraş de vis. Era capitala Ravkăi, reşedinţă pentru Grisha şi pentru Marele Palat al regelui. Şi totuşi, mie mi se părea doar o versiune mai mare şi mai murdară a târgului de la Keramzin.

Însă această impresie s-a schimbat când am ajuns la podul ce traversa un canal lat, presărat cu bărci. Dincolo de el se ridica din ceață – alb şi strălucitor – celălalt Os Alta. Când am trecut podul, am văzut că, la nevoie, putea fi ridicat, astfel încât canalul să se transforme într-un şanţ de apărare gigantic, separând oraşul de vis din faţa noastră de harababura târgului pe care îl lăsam în urmă.

Odată ajunşi pe partea cealaltă a canalului, am avut impresia că am păşit în altă lume. Oriunde mă uitam, vedeam fântâni arteziene şi piaţete, parcuri înverzite şi bulevarde largi, mărginite de şiruri perfecte de copaci. Din loc în loc, se vedea lumină la etajele inferioare ale caselor impozante – în bucătării se aprindeau focurile, iar servitorii deja începuseră să trebăluiască.

Străzile erau tot mai abrupte şi, pe măsură ce înaintam, casele deveneau mai mari şi mai somptuoase, iar în cele din urmă am ajuns la un alt zid şi la alte porţi – acestea aveau ornamente de aur strălucitor şi erau împodobite cu vulturul cu două capete al regelui. De-a lungul zidului, stăteau la posturile lor soldaţi bine înarmaţi, care aminteau adevărul sumbru că, în ciuda frumuseţii sale, Os Alta era capitala unei ţări care se afla de multă vreme în război.

Porţile s-au deschis.

Am înaintat pe un drum lat, presărat cu pietriş strălucitor şi mărginit de şiruri de copaci eleganţi. La stânga şi la dreapta noastră, învăluite în ceaţa dimineţii, se întindeau până în zare grădini foarte îngrijite, cu vegetaţie luxuriantă. Deasupra lor, în vârful unor terase de marmură, împodobite cu fântâni aurite, se înălţa Marele Palat, reşedinţa de iarnă a regelui ravkan.

Când, în cele din urmă, am ajuns la fântâna enormă, în formă de vultur cu două capete, aflată la baza palatului, Întunecatul şi-a mânat calul până în dreptul meu.

— Ei, ce părere ai? m-a întrebat el.

I-am aruncat o privire, apoi m-am uitat la faţada elaborată. Era mai mare decât toate clădirile pe care le văzusem până atunci – avea terase pline cu statui şi trei etaje cu şiruri de ferestre strălucitoare, toate bogat ornamentate cu aur, din câte mi-am putut da seama.

— E foarte… impunătoare? am zis eu cu precauţie.

S-a uitat la mine cu un uşor zâmbet pe buze.

— Cred că e cea mai urâtă clădire din câte am văzut, a spus el, apoi a dat pinteni calului.

Am luat-o pe o alee ce cotea pe după palat, trecând pe lângă un labirint din gard viu, o pajişte tunsă cu grijă, care avea în centru un templu cu coloane, apoi pe lângă o seră enormă, cu geamurile aburite de condens. În cele din urmă, am ajuns la o pădurice şi am traversat un fel de coridor lung şi întunecat alcătuit din copaci, deasupra căruia crengile alcătuiau o boltă deasă.

Mi s-a zbârlit părul pe braţe şi am avut acelaşi sentiment

ca atunci când am traversat canalul – sentimentul că traversăm graniţa dintre două lumi.

Când am ieşit din tunelul de copaci în lumina dimineţii, am văzut o vale domoală, în care se înălţa o clădire cum nu mai văzusem niciodată.

— Bine ai venit la Micul Palat, mi-a spus Întunecatul.

Era un nume ciudat, pentru că, deşi mai mic decât Marele Palat, „Micul” Palat era şi el enorm. Se ridica dintre copacii care îl înconjurau precum o construcţie sculptată dintr-o pădure fermecată – pereţi din lemn întunecat şi cupole aurite. Pe măsură ce ne apropiam, am văzut ca fiecare bucăţică era acoperită cu sculpturi – păsări şi flori, viţă de vie şi făpturi mitologice.

Pe trepte ne aştepta un grup de servitori îmbrăcaţi în cenușiu-închis. Am descălecat, iar unul dintre ei a venit în grabă să-mi ia calul, în timp ce alţii au deschis nişte uşi mari. Când am intrat, nu mi-am putut înfrâna impulsul de a atinge minunatele sculpturi incrustate cu sidef ale uşilor, care străluceau în lumina blândă a dimineţii. Oare de câte mâini şi de câţi ani fusese nevoie pentru a construi un asemenea palat?

Am traversat un hol şi am ajuns într-o vastă încăpere hexagonală, în mijlocul căreia patru mese lungi erau aranjate în formă de pătrat. Paşii ne răsunau pe podeaua de piatră, iar deasupra noastră o cupolă din aur masiv părea să plutească la o înălţime ameţitoare.

Întunecatul a luat-o deoparte pe o servitoare, o femeie în rochie cenuşiu-închis, şi i-a spus ceva în şoaptă. Apoi mi-a făcut o mică plecăciune şi a traversat sala, urmat de oamenii săi.

Am simţit o undă de enervare. Întunecatul nu-mi mai spusese mare lucru de la noaptea petrecută în şopron şi nu-mi sugerase la ce să mă aştept, odată ajunsă la palat. Dar nu aveam nici îndrăzneala, nici energia de a fugi după el, aşa că am pornit cu un aer supus după femeia în cenuşiu, care m-a condus prin alte uşi duble, spre unul dintre turnurile palatului.

Când am văzut şirul nesfârşit de trepte, aproape că am

izbucnit în plâns. *Poate ar fi bine să întreb dacă nu cumva pot să rămân în mijlocul sălii,* mi-am spus cu năduf în sinea mea. Dar până la urmă am apucat balustrada sculptată şi m-am tras în sus pe scară, trupul meu înţepenit protestând la fiecare treaptă. Când am ajuns la capătul scării, îmi venea să sărbătoresc printr-un pui de somn chiar acolo, pe podea, dar servitoarea deja pornise pe coridor. Am trecut pe lângă mai multe încăperi, iar în cele din urmă am ajuns la o uşă deschisă, lângă care ne aştepta o altă slujnică în uniformă.

Ca prin ceaţă, am văzut că era o cameră mare, cu draperii aurii şi un foc într-un şemineu elegant, dar ce mi-a atras cu adevărat atenţia a fost uriaşul pat cu baldachin.

— Pot să vă aduc ceva? Poate nişte mâncare? m-a întrebat femeia.

Am clătinat din cap. Nu voiam decât să dorm.

— Foarte bine, a spus ea, făcându-i un semn cu capul slujnicei, care s-a înclinat şi a plecat. Atunci vă las să vă odihniţi. Aveţi grijă să încuiaţi uşa.

Am clipit.

— Ca măsură de precauţie, mi-a spus ea, apoi a ieşit din cameră şi a închis ușa.

De ce aş fi avut nevoie de măsuri de precauţie? m-am întrebat în sinea mea. Însă eram prea obosită să mă gândesc la asta. Am încuiat uşa, mi-am dat jos *kefta* şi cizmele, apoi m-am trântit pe pat.

Capitolul 6

Am visat că eram la Keramzin şi că mă strecuram pe holurile întunecate doar în şosete, căutându-l pe Mal. Îl auzeam strigându-mă, dar vocea lui nu părea să se apropie de mine. În cele din urmă, am ajuns la ultimul etaj, în dreptul vechiul dormitor albastru în care ne plăcea să stăm pe băncuţa de la fereastră şi să ne uităm la pajişte. Am auzit râsul lui Mal. Am dat de perete uşa dormitorului… şi am ţipat. Era sânge peste tot. Volcra era cocoţată pe băncuţa de la fereastră, iar când s-a întors spre mine, deschizându-şi fălcile îngrozitoare, am văzut că avea ochi cenuşii, de culoarea cuarțului.

M-am trezit brusc, cu inima duduindu-mi în piept, şi m-am uitat îngrozită în jur. Preţ de o clipă, nu mi-am putut aminti unde eram. Apoi am gemut şi m-am trântit pe perne.

Mai aveam un pic şi adormeam la loc, dar dintr-odată am auzit ciocănituri în ușă.

— Pleacă! am bombănit eu de sub aşternut.

— Bine! am strigat eu. Vin acuma!

Însă loviturile au devenit mai puternice. M-am ridicat în capul oaselor, simţind cum se revoltă fiecare părticică din mine. Mă durea capul, iar când am încercat să mă ridic de pe pat, picioarele n-au vrut să-mi dea ascultare.

Ciocăniturile au încetat. M-am apropiat cu paşi împleticiţi de uşă, am pus mâna pe clanţă, dar am ezitat:

— Cine e?

— N-am timp de aşa ceva, a pufnit o voce feminină de după uşă. Deschide. Acum!

Am ridicat din umeri. N-au decât să mă omoare, să mă răpească sau ce or mai vrea să-mi facă. Câtă vreme nu trebuia să călăresc sau să urc trepte, nu aveam să mă plâng.

Imediat ce am descuiat, uşa s-a trântit de perete şi o fată înaltă a trecut valvârtej pe lângă mine, examinând cu o privire critică întâi camera, mai apoi pe mine. Era de departe cea mai frumoasă persoană pe care o văzusem în viaţa mea. Avea un păr ondulat, de un roşcat-închis, irisuri mari şi aurii, iar pielea ei era atât de catifelată şi lipsită de imperfecţiuni, încât ai fi zis că pometţii îi erau sculptaţi în marmură. Purta o *kefta* de culoarea smântânii, cu broderii aurii şi căptuşeala din blană roşiatică de vulpe.

— Pe toţi sfinţii! a zis ea, măsurându-mă din cap până în picioare. Nici măcar nu te-ai spălat? Şi ce-ai păţit la fată?

M-am făcut roşie ca focul, ducând mâna la vânătaia de pe obraz. Trecuse aproape o săptămână de când părăsisem tabăra militară, dar şi mai mult de când făcusem o baie şi mă pieptănasem ultima oară. Eram plină de noroi şi sânge, iar hainele îmi miroseau a cal.

— Păi…

Dar fata deja striga ordine servitoarelor care o urmaseră în cameră:

— Pregătiţi o baie. Una fierbinte. O să am nevoie de trusa mea. Şi scoateţi-i hainele astea de pe ea.

Servitoarele s-au năpustit asupra mea, trăgându-mă de nasturi.

— Hei! am strigat eu, îndepărtându-le mâinile.

Grisha a dat ochii peste cap:

— Țineți-o cu forţa dacă e nevoie.

Servitoarele și-au întețit eforturile.

— Opriţi-vă! am ţipat eu, îndepărtându-mă de ele, iar servitoarele au rămas în cumpănă, mutându-şi privirea de la mine la fată.

Sincer, nimic nu era mai tentant decât o baie fierbinte şi un rând de haine curate, dar nu aveam de gând să mă las dată de colo-colo de o roşcată tiranică.

— *Ce* se întâmplă aici? Cine eşti? am întrebat-o eu.

— N-am ti…

— Fă-ţi timp! am ripostat eu. Am străbătut călare mai bine de trei sute de kilometri, n-am mai dormit ca lumea de o săptămână şi era cât pe-aci să fiu omorâtă de două

ori. Aşa că, înainte de orice, o să-mi spui cine eşti şi de ce e atât de important să-mi dai jos hainele.

Roşcata a inspirat adânc şi mi-a spus calm, ca şi când ar fi stat de vorbă cu un copil:

— Numele meu e Genya. În mai puţin de o oră, o să fii prezentată regelui şi e treaba mea să te fac să arăţi prezentabil.

Furia mi s-a evaporat. Urma să-l întâlnesc pe rege?

— Ah, am spus eu cu un aer supus.

— Da, „ah”. Deci, îi dăm drumul?

Am încuviinţat din cap, iar Genya a bătut din palme. Servitoarele s-au pus pe treabă, trăgându-mă de haine şi târându-mă în baie. Noaptea trecută, când intrasem prima oară în baie, fusesem prea obosită ca s-o studiez, dar acum, deşi eram foarte speriată şi mă treceau fiori la gândul că aveam să-l văd pe rege, m-am minunat de plăcuţele de bronz care acopereau fiecare suprafaţă şi de cada ovală din cupru ciocănit, încastrată în podea, pe care servitoarele o umpleau cu apă fierbinte. Peretele de lângă cadă era acoperit cu un mozaic din cochilii de melci de mare şi scoici strălucitoare.

— În cadă, în cadă! a zis una dintre servitoare, dându-mi un ghiont.

Am coborât în cadă. Apa era dureros de fierbinte, dar n-am încercat să mă acomodez treptat, ci m-am cufundat în ea dintr-odată. Viața militară mă lecuise de multă vreme de pudoare, dar era cu totul altceva să fii singura persoană goală din încăpere, mai ales când toată lumea îţi arunca priviri curioase.

Am scos un geamăt când una dintre servitoare m-a înhăţat de cap şi a început să-mi spele energic părul. O alta s-a aplecat deasupra căzii şi a început să-mi frece unghiile.

Acum, după ce se obişnuise cu ea, trupul meu îndurerat se bucura de fierbinţeala apei. Nu mai avusesem parte de o baie caldă de mai bine de un an, şi nici măcar nu visasem vreodată că ar putea exista o asemenea cadă. Nu încăpea îndoială că a fi Grisha avea nişte avantaje. Aş fi stat o oră

în apă numai ca să mă bălăcesc. Dar, după ce am fost înmuiată şi frecată straşnic, o servitoare m-a tras de mână şi mi-a poruncit:

— Afară! Afară!

Fără tragere de inimă, am ieşit din cadă, iar femeile m-au şters bine cu nişte prosoape groase. O servitoare mai tânără a păşit spre mine cu un halat de catifea şi m-a condus în dormitor. Apoi ea şi celelalte servitoare m-au lăsat singură cu Genya.

Mă uitam cu precauţie la roşcată. A dat la o parte draperiile, apoi a tras lângă fereastră un scaun şi o masă de lemn cu sculpturi elaborate.

— Ia loc, mi-a poruncit ea.

M-a enervat tonul ei, dar m-am supus.

Lângă mâna ei se afla un cufăraş deschis, al cărui conţinut era împrăştiat pe masă: borcane pântecoase pline cu boabe, frunze şi pudre colorate. N-am putut să le cercetez mai îndeaproape, pentru că Genya m-a înhăţat de bărbie, uitându-se cu atenţie la faţa mea, şi mi-a întors spre lumină obrazul învineţit. A inspirat adânc, apoi şi-a plimbat degetele pe pielea mea. Am simţit aceeaşi senzaţie de mâncărime ca atunci când Vindecătoarea mi-a îngrijit rănile dobândite în Falie.

Au trecut câteva minute lungi în care mi-am încordat pumnii să nu care cumva să mă scarpin. Apoi Genya a făcut un pas în spate, iar mâncărimea a dispărut. Mi-a întins o oglinjoară cu ramă aurită. Vânătaia dispăruse complet. Am apăsat uşor pielea, dar n-am simţit niciun pic de durere.

— Mulţumesc, am spus eu, punând oglinda pe masă şi dând să mă ridic în picioare.

Dar Genya m-a împins la loc pe scaun.

— Unde pleci? N-am terminat.

— Dar…

— Dacă Întunecatul ar fi vrut doar să fii vindecată, ar fi trimis un Vindecător.

— Nu eşti o Vindecătoare?

— Nu-s îmbrăcată în roşu, nu? a răspuns ea cu o undă de

amărăciune în glas, apoi a făcut un semn cu mâna spre pieptul ei: Sunt Croitoreasă.

Eram uimită. Mi-am dat seama că era prima oară când vedeam o Grisha cu *kefta* albă.

— O să-mi faci o rochie? am întrebat eu.

Genya a oftat cu un aer exasperat:

— Nu mă ocup de haine! Ci de *asta,* a spus că, fluturându-şi degetele lungi şi elegante pe dinaintea feţei. Doar nu-ţi închipui că m-am născut aşa, nu?

M-am uitat la perfecţiunea marmoreană a trăsăturilor ei şi, dându-mi seama la ce se referea, m-a cuprins un val de indignare:

— Vrei să-mi schimbi faţa?

— Nu s-o schimb, doar s-o… împrospătez un pic.

M-am încruntat. Ştiam foarte bine cum arătam. De fapt, eram cât se poate de conştientă de cusururile mele. Dar chiar nu aveam nevoie să-mi atragă atenţia asupra lor o Grisha superbă. Şi cel mai rău era că fusese trimisă de însuşi Întunecatul.

— Nici să nu te gândeşti, am zis eu, sărind în picioare. Dacă Întunecatului nu-i place cum arăt, e problema lui.

— Ţie îţi place cum arăţi? a întrebat Genya cu o curiozitate care părea sinceră.

— Nu tocmai, am ripostat eu. Dar viaţa mea a devenit foarte confuză în ultima vreme, şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e să văd chipul unei străine în oglindă.

— Nu funcţionează aşa, a spus Genya. Nu pot face modificări substanţiale, ci doar unele retuşuri. Pot să-ți netezesc tenul. Şi să fac ceva cu părul tău ca de şoarece. Eu m-am perfecţionat pe mine însămi, dar am avut toată viaţa la dispoziţie.

Aş fi vrut s-o contrazic, dar chiar era perfectă:

— Ieși afară.

Genya a plecat capul într-o parte, uitându-se la mine:

— De ce o iei atât de personal?

— Tu n-ai face la fel?

— Habar n-am. Întotdeauna am fost frumoasă.

— Şi modestă?

A ridicat din umeri:
— Da, sunt frumoasă, dar asta nu înseamnă mare lucru pentru Grisha. Întunecatului nu-i pasă cum arăţi, ci doar ce poţi face.
— Atunci de ce te-a trimis la mine?
— Pentru că regelui îi place frumuseţea, iar Întunecatul ştie asta. La curtea regelui, aparenţele sunt totul. Dacă tu vei fi salvatoarea Ravkăi… ei bine, ar fi preferabil să ai o înfăţişare corespunzătoare acestui rol.
Mi-am pus mâinile în sân şi m-am uitat pe fereastră. Afară, soarele se reflecta într-un mic lac, în mijlocul căruia se afla o insuliţă. Habar n-aveam cât era ceasul şi nici cât dormisem.
Genya s-a apropiat de mine:
— Să știi că nu eşti urâtă.
— Mersi, am răspuns eu sec, fără să-mi iau privirea de la pădurile din jurul palatului.
— Dar pari un pic…
— Obosită? Sleită? Slăbită?
— Ei bine, a răspuns Genya rezonabil, ai spus-o şi tu: ai călătorit multe zile în condiţii grele şi…
Am oftat:
— Aşa arăt mereu.
Mi-am sprijinit fruntea de geamul rece, simţind că mă părăsesc furia şi stânjeneala. De ce mă opuneam? Dacă eram sinceră cu mine însămi, propunerea făcută de Genya era tentantă.
— Bine, am spus eu. Fă-ţi treaba.
— Mulţumesc! a exclamat Genya, împreunându-şi palmele.
M-am uitat cu atenţie la ea, dar nu era niciun pic de sarcasm în vocea sau în expresia ei. *Se simte uşurată,* mi-am spus în sinea mea. Întunecatul îi dăduse Genyei o sarcină, şi m-am întrebat ce i s-ar fi întâmplat dacă aş fi refuzat-o. Am lăsat-o să mă conducă înapoi la scaun.
— Dar să nu exagerezi, am spus eu.
— Nu-ţi face griji, m-a liniştit roşcata. O să arăţi tot ca tine, dar n-o să se mai vadă că ai dormit doar câteva ore.

Sunt foarte pricepută.
— Se vede, i-am răspuns eu, apoi am închis ochii.
— Poţi să te uiţi, a zis ea, apoi mi-a întins oglinda cu ramă aurită. Dar nu mai vorbi. Şi stai nemişcată.
Am ridicat oglinda şi am văzut coborându-mi pe frunte degetele reci ale Genyei. Pielea a început să mă mănânce şi am urmărit cu uimire din ce în ce mai mare traseul mâinii ei pe pielea mea. Toate petele şi zgârieturile, toate defectele dispăreau sub degetele sale. Şi-a aşezat policarii sub ochii mei.
— Oh! am exclamat eu, văzând cum dispar cearcănele care mă chinuiseră începând din copilărie.
— Nu te entuziasma, a zis Genya. E ceva temporar.
A luat un trandafir roz de pe masă, i-a smuls o petală şi mi-a apropiat-o de obraz, iar culoarea ei mi s-a scurs în piele, formând un bujor frumos. Apoi a luat încă o petală, mi-a apropiat-o de buze şi a repetat procesul.
— Durează doar câteva zile, m-a anunţat ea. Iar acum, părul.
A scos din cufăraş un pieptene lung de os şi un borcan plin cu ceva strălucitor.
— E aur adevărat? am întrebat eu cu un aer uluit.
— Bineînţeles, mi-a răspuns Genya, apucând un smoc din părul meu şaten, lipsit de luciu.
Apoi mi-a pus pe creştet câteva foiţe de aur din borcan şi, când a început să mă pieptene, aurul s-a dizolvat în şuviţe strălucitoare. Genya le înfăşură în jurul degetelor, iar când le dădea drumul, rămâneau ondulate.
În cele din urmă, a făcut un pas în spate şi s-a uitat la mine cu un zâmbet încrezut:
— E mai bine, nu?
M-am studiat în oglindă. Părul îmi strălucea şi aveam bujori în obraji. Tot nu eram frumoasă, dar nu puteam nega ameliorarea. M-am întrebat ce ar fi zis Mal dacă m-ar fi văzut, dar am îndepărtat repede acest gând.
— Mai bine, am încuviinţat eu fără tragere de inimă.
Genya a oftat cu un aer trist:
— E tot ce pot să fac deocamdată.

— Mersi, am răspuns eu sarcastic, dar Genya mi-a făcut cu ochiul şi a zâmbit.

— În plus, a zis ea, nu vrei să-i atragi prea mult atenţia regelui.

Avea un ton relaxat, dar pe chipul ei a fluturat o umbră înainte să-mi întoarcă spatele şi să pornească spre uşa dormitorului.

Când a deschis-o, servitoarele au dat fuga spre mine, m-au tras în spatele unui paravan de abanos cu incrustaţii de sidef în formă de stea, care îl făcea să semene cu cerul nopţii. În câteva clipe, m-au îmbrăcat cu o tunică şi nişte pantaloni curaţi, cizme din piele moale şi o versiune curată a uniformei mele militare, care pe mâneca dreaptă avea cusut ecusonul cartografilor – roza vânturilor. Probabil că faţa îmi trăda sentimentele.

— Nu e ce te aşteptai? a întrebat Genya cu oarecare amuzament.

— Mă gândeam că...

Dar ce o fi fost în mintea mea? Chiar mă gândeam că aveam să port o mantie Grisha?

— Regele se aşteaptă să vadă o fată umilă, descoperită în rândul armatei sale, o comoară care a stat ascunsă până acum. Dacă apari într-o *kefta,* o să creadă că Întunecatul te-a ascuns până acum.

— De ce m-ar fi ascuns Întunecatul?

Genya a ridicat din umeri:

— Pentru putere. Pentru profit. Cine ştie? Dar regele e... mă rog, o să vezi cum e regele.

Mi s-a strâns inima. Urma să fiu prezentată regelui. Am încercat să-mi fac curaj, dar când Genya m-a condus în grabă spre uşă şi apoi pe hol, mi-am simţit picioarele grele şi nesigure.

După ce am coborât scările, mi-a şoptit:

— Dacă te întreabă cineva, nu te-am ajutat decât să te îmbraci. N-am voie să înfrumuseţez Grisha.

— De ce nu?

— Pentru că regina noastră cea caraghioasă şi anturajul ei şi mai caraghios consideră că nu este corect.

M-am uitat la ea cu gura căscată. Insultarea reginei putea fi considerată trădare, dar Genya nu părea să-şi facă griji din cauza asta.

Când am intrat în uriaşa sală cu boltă aurită, am găsit-o ticsită cu Grisha în mantii stacojii, violet şi albastru închis. Cei mai mulţi păreau să fie cam de vârsta mea, dar într-un colţ se strânseseră şi câţiva mai în vârstă. În ciuda părului cărunt şi a feţelor ridate, erau surprinzător de atrăgători. De fapt, toată lumea din sală era descurajator de frumoasă.

— Regina s-ar putea să aibă dreptate, am şoptit eu.

— Ah, nu e rodul muncii mele, mi-a răspuns Genya. M-am încruntat. Dacă Genya spunea adevărul, atunci felul în care arătau cei din sală era încă o dovadă că locul meu nu era printre ei.

Cineva ne-a văzut intrând şi vestea s-a răspândit imediat. Toţi ochii s-au aţintit asupra mea, şi întreaga adunare s-a cufundat în linişte.

Un Grisha înalt, cu pieptul lat, îmbrăcat cu veşminte roşii, s-a apropiat de noi. Era foarte bronzat şi părea să aibă o sănătate de fier. A făcut o plecăciune adâncă şi a spus:

— Numele meu e Sergei Beznikov.

— Eu sunt…

— Desigur, ştiu cine eşti, m-a întrerupt Sergei cu un zâmbet ce i-a dezvelit dinţii albi. Vino, dă-mi voie să te prezint. Te vom însoţi noi.

M-a luat pe după umăr şi a dat să mă conducă spre un grup de Corporalki.

— E o Invocatoare, Sergei, a spus o fată cu plete şatene şi buclate, îmbrăcată cu o *kefta* albastră. O vom însoţi noi.

S-au auzit murmure de încuviinţare dinspre ceilalţi Etherealki din spatele ei.

— Marie, i-a răspuns Sergei cu un zâmbet prefăcut, nu poţi sugera să intre în sală ca o Grisha de rang inferior.

Pielea de alabastru a Mariei a devenit brusc stacojie şi câţiva Invocatori s-au ridicat brusc în picioare.

— E nevoie să-ți aduc aminte că însuși Întunecatul e un

Invocator?

— Vasăzică ai început să te pui pe picior de egalitate cu Întunecatul?

Marie a pufnit.

— Ce-ar fi să mă însoţească Genya? am intervenit eu, încercând să-i împac.

S-au auzit câteva chicoteli.

— Croitoreasa? a întrebat Sergei cu un aer îngrozit. I-am aruncat o privire Genyei, care doar mi-a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Face parte din ordinul nostru, a insistat Marie, iar în jurul nostru s-au iscat discuţii aprinse.

— O voi însoţi eu, s-a auzit o voce calmă, şi sala s-a cufundat în tăcere.

Capitolul 7

M-am întors şi l-am văzut pe Întunecatul stând sub o arcadă, flancat de Ivan şi câţiva Grisha pe care îi ştiam din timpul călătoriei. Marie şi Sergei s-au retras în grabă, Întunecatul a aruncat o privire peste mulţime, apoi a spus:

— Suntem aşteptaţi.

Adunarea s-a animat dintr-odată: toţi Grisha s-au ridicat în picioare şi au pornit spre uşile duble care duceau afară. S-au încolonat doi câte doi, într-un şir lung: mai întâi Materialki, apoi Etherealki şi, la sfârşit, Corporalki, astfel încât Grisha cu rangul cel mai înalt aveau să intre ultimii în sala tronului.

Neştiind ce să fac, am rămas pe loc, urmărind mulţimea. M-am uitat în jur după Genya, dar părea să fi dispărut. O clipă mai târziu, Întunecatul a apărut lângă mine. Am ridicat privirea spre faţa lui palidă, cu maxilar colţuros şi ochi de granit.

— Ai un aer odihnit, a spus el.

M-am crispat un pic. Nu mă simţeam la largul meu cu ce-mi făcuse Genya, dar, stând într-o încăpere înțesată cu Grisha frumoşi, trebuia să admit că îi eram recunoscătoare. Tot nu arătam ca ei, dar, fără ajutorul Genyei, ar fi fost şi mai evident că nu eram din tagma lor.

— Mai sunt şi alți Croitori? am întrebat eu.

— Genya e unică, mi-a răspuns el, aruncându-mi o privire. La fel ca noi.

N-am luat în seamă micul fior pe care mi l-a pricinuit cuvântul *noi.*

— Ea de ce nu merge cu ceilalţi Grisha?

— Genya trebuie să aibă grijă de regină.

— De ce?

— Când puterile Genyei au început să iasă la iveală, i-aş fi putut cere să aleagă între a deveni Fabrikatoare sau

Corporalnikă. În schimb, am ales să-i cultiv capacităţile unice şi i-am oferit-o în dar reginei.

— I-aţi oferit-o în dar? Deci un Grisha nu e cu nimic mai presus de un iobag?

— Cu toţii servim pe cineva, a spus el, şi am fost surprinsă de tonul lui aspru. Regele se aşteaptă să vadă o demonstraţie.

M-am simțit ca şi când as fi fost cufundată brusc în apă rece cu gheaţă.

— Dar nu ştiu cum să...

— Nici nu mă aştept să ştii, a spus el calm, apoi a luat-o din loc, în urma ultimilor Corporalki cu mantii roşii.

Am ieşit pe uşile duble şi am ajuns pe o alee cu pietriş, scăldată în lumina după-amiezii târzii. Îmi era greu să respir. Mă simţeam de parcă aş fi mers la execuţie. *Poate că aşa şi este,* mi-am spus cu groază în sinea mea.

— Nu e corect, am şoptit eu cu furie. Nu ştiu ce crede regele că pot să fac, dar nu e corect să fiu aruncată în faţa lui şi să se aştepte de la mine... să fac lucruri.

— Alina, sper că nu te aştepţi la corectitudine din partea mea. Nu e una dintre specialităţile mele.

M-am uitat ţintă la el. Ce trebuia să înţeleg din asta? Întunecatul mi-a aruncat o privire:

— Chiar crezi că te-am adus până aici ca să te fac de râs? Ca să ne facem amândoi de râs?

— Nu, am recunoscut eu.

— Iar acum nu mai ai niciun control asupra situaţiei, nu-i aşa? a zis el, apoi am intrat în tunelul întunecat care străbătea păduricea.

Ce spusese Întunecatul era adevărat, deşi nu tocmai liniştitor. Nu aveam de ales, trebuia să am încredere că ştia ce face. Brusc, mi-a venit în minte o idee neplăcută.

— Aveţi de gând să mă tăiaţi din nou? am întrebat eu.

— Nu cred că va fi nevoie, dar totul depinde de tine.

Nu m-am simțit mai liniştită.

Am încercat să mă calmez şi să-mi încetinesc bătăile inimii, dar, fără să-mi dau seama, deja străbătuserăm întreg domeniul, iar acum urcam treptele albe de marmură

care duceau la Marele Palat. Am intrat într-un vast hol de primire, iar apoi, străbătând un culoar lung, mărginit cu oglinzi şi cu ornamente aurite, m-am gândit în sinea mea cât de diferită era această reşedinţă de Micul Palat. Oriunde mă uitam, vedeam marmură şi aur, pereţi înalţi zugrăviţi în alb şi albastru-pal, candelabre strălucitoare, valeţi în uniformă, podele din parchet lustruit, montat sub forma unor modele geometrice elaborate. Nu era lipsit de frumuseţe, dar tot acest lux avea ceva obositor. Întotdeauna crezusem că din pricina Faliei erau ţăranii înfometaţi şi soldaţii prost echipaţi. Dar, trecând pe lângă un copac de jad împodobit cu frunze de diamant, n-am mai fost atât de sigură.

Sala tronului se înălţa pe trei etaje, toate ferestrele ce dădeau în ea fiind împodobite cu vulturi cu două capete poleiţi cu aur. Încăperea era străbătută de un covor lung, albastru-pal, ce ducea la un tron în jurul căruia roiau membrii curţii. Mulţi bărbaţi purtau uniforme militare: pantaloni negri şi haine albe, înţesate cu medalii şi panglici. Femeile străluceau în rochii de mătase diafană, cu mâneci scurte şi decolteuri adânci. Grisha stăteau de o parte şi de alta a covorului azuriu, aranjaţi pe ordine.

Toate feţele s-au întors spre noi doi, iar sala s-a cufundat în linişte. Întunecatul şi cu mine am pornit cu paşi măsuraţi spre tronul aurit şi, când ne-am apropiat, regele s-a îndreptat de spate, stăpânit de nerăbdare. Era un bărbat zvelt de peste patruzeci de ani, cu umeri rotunjiţi, o mustaţă deschisă la culoare şi ochi mari şi lucioşi. Era îmbrăcat în uniformă militară, cu o sabie subţire la brâu, cu pieptul acoperit de medalii. Lângă el, pe platforma supraînălţată, stătea un bărbat cu barbă lungă şi neagră. Purta veşminte de preot, dar pe piept avea blazonul aurit al regelui – vulturul cu două capete.

Întunecatul m-a strâns uşor de braţ, avertizându-mă că urma să ne oprim.

— Înălţimea Voastră, *moi tsar,* a zis el cu glas limpede. Alina Starkov, Invocatoarea Soarelui.

Dinspre mulţime s-a auzit un cor de murmure. Nu ştiam

dacă să fac o mică plecăciune sau o reverenţă în toată regula – Ana Kuya insistase ca toţi orfanii să înveţe să-i salute pe cei câţiva oaspeţi nobili ai ducelui. Şi totuşi, nu mi se părea nimerit să fac o reverenţă în pantaloni militari. Regele m-a salvat de la o gafă, făcându-ne un semn nerăbdător să ne apropiem.

— Veniţi mai aproape! Adu-o lângă mine.

Întunecatul m-a condus până la baza platformei.

Regele m-a măsurat din cap până în picioare, apoi s-a încruntat, scoţând în afară buza de jos:

— E foarte simplă.

M-am înroşit şi mi-am muşcat limba. Nici regele nu era cine ştie ce. Avea o bărbie teşită, iar de aproape i se vedeau vasele sparte de pe nas.

— Arată-mi, a poruncit regele.

Mi s-a pus un nod în stomac. Sosise momentul. M-am uitat la Întunecatul, iar el mi-a făcut semn cu capul, apoi şi-a desfăcut larg braţele. În sală s-a lăsat o linişte încordată, iar mâinile i s-au umplut cu şuviţe negre de întuneric, ce se ridicau şerpuind în aer. Şi-a împreunat mâinile cu un pocnet puternic. Întunericul a cuprins sala şi din mulţime s-au auzit strigăte speriate.

De data asta, eram mai pregătită pentru umbrele groase care m-au învăluit, dar tot mi se părea înfricoşător. În mod instinctiv, am întins braţul în faţă, căutând ceva de care să mă sprijin, şi am simţit mâna goală a Întunecatului apucându-mă de încheietură. Am fost copleşită de acelaşi sentiment intens de siguranţă, apoi a răsunat în mine chemarea Întunecatului, pură şi irezistibilă, care cerea un răspuns. Cu un amestec de panică şi uşurare, am simţit cum se ridica ceva în mine. De data asta, m-am lăsat în voia sa, n-am mai încercat să mă opun.

Lumina s-a revărsat în sala tronului, învăluindu-ne în căldură şi făcând ţăndări întunericul, ca pe un geam negru. Curtea a izbucnit în aplauze. Oamenii plângeau şi se îmbrăţişau între ei. O femeie a leşinat. Regele se ridicase de pe tron şi bătea cel mai tare din palme, cu un aer triumfător.

Întunecatul mi-a dat drumul la mână, şi lumina a dispărut.

— Extraordinar! a strigat regele. O minune!

A coborât treptele podiumului, urmat în linişte de preotul bărbos, apoi mi-a luat mâna între ale sale şi a dus-o la buzele lui umede.

— Draga mea! a spus el. Scumpa mea fată!

Mi-am amintit ce-mi spusese Genya despre atenţia regelui şi am simţit că mi se face pielea găină, însă n-am îndrăznit să-mi retrag mâna. Norocul meu a fost că mi-a dat drumul după doar câteva clipe.

— Miraculos, pur şi simplu miraculos! i-a spus el cu entuziasm Întunecatului, bătându-l uşor pe umăr. Vino, trebuie să facem planuri imediat.

După ce regele şi Întunecatul s-au tras la o parte să stea de vorbă, preotul s-a apropiat de mine.

— Într-adevăr, o minune, a spus el, privindu-mă cu o intensitate tulburătoare.

Ochii lui erau de un căprui atât de închis, încât păreau negri, iar hainele îi miroseau uşor a igrasie şi tămâie. *Ca un mormânt,* mi-am spus în sinea mea, simţind că mi se zbârleşte părul. Am fost uşurată când s-a îndepărtat de mine, alăturându-se regelui.

Apoi am fost imediat înconjurată de femei şi bărbaţi frumos îmbrăcaţi, care doreau să facă cunoştinţă cu mine şi să-mi atingă mâna sau măcar mâneca. Se înghesuiau din toate părţile, înghiontindu-se şi împingându-se ca să ajungă cât mai aproape de mine. Tocmai când simţeam că iarăşi mă cuprinde panica, a apărut lângă mine Genya. Dar uşurarea mi-a fost de scurtă durată.

— Regina vrea să te cunoască, mi-a şoptit ea la ureche.

M-a condus prin mulţime până la o uşă îngustă care dădea spre un hol, apoi într-o cameră de zi ca o bijuterie, unde regina stătea întinsă pe un divan, ţinând în braţe un căţeluş cu faţa turtită, care când m-a văzut a început să adulmece curios.

Regina era o femeie frumoasă, cu părul blond şi lucios aranjat într-o coafură perfectă, cu trăsături delicate, calme

şi elegante. Dar chipul ei avea şi ceva ciudat. Irisurile ei păreau prea albastre, părul prea blond şi pielea prea catifelată. M-am întrebat cât lucrase Genya la ea.

Era înconjurată de femei în rochii trandafirii şi azurii, ale căror decolteuri erau brodate cu fir de aur şi mici perle de râu. Dar toate păleau prin comparaţie cu Genya, care strălucea în *kefta* ei de culoarea smântânii, cu părul roşu ca focul.

— *Moya tsaritsa,* a spus Genya, făcând o reverenţă adâncă, aceasta este Invocatoarea Soarelui.

De data asta, a trebuit să aleg, aşa că am făcut o mică plecăciune şi am auzit câteva chicoteli dinspre doamne.

— Încântător, a spus regina. Îmi displace ipocrizia.

Am avut nevoie de eforturi uriaşe ca să nu pufnesc în râs.

— Eşti dintr-o familie Grisha? m-a întrebat ea.

I-am aruncat o privire neliniştită Genyei, care m-a încurajat cu un semn din cap.

— Nu, am răspuns eu, *moya tsaritsa.*

— Deci eşti o ţărancă?

Am încuviinţat din cap.

— Suntem norocoşi să avem un asemenea popor, a spus regina, iar doamnele au încuviinţat cu murmure discrete. Familia ta trebuie înştiinţată despre noul tău statut. Genya o să trimită un mesager.

Genya a încuviinţat din cap şi a făcut încă o mică reverenţă. M-am gândit să încuviinţez şi eu, dar nu eram sigură că voiam să mint un cap încoronat.

— De fapt, Înălţimea Voastră, am fost crescută la moşia ducelui Keramsov.

Dinspre doamne s-a auzit o rumoare uimită, ba chiar şi Genya s-a arătat surprinsă.

— O orfană! a exclamat regina cu un aer încântat. Minunat!

Faptul că părinţii mei erau morţi nu mi se părea deloc „minunat”, dar în lipsă de ceva mai bun, am bâiguit:

— Mulţumesc, *moya tsaritsa.*

— Toate astea trebuie să ţi se pară foarte ciudate. Ai

grijă ca viaţa de la curte să nu te corupă aşa cum i-a corupt pe alţii, a spus ea, ochii ei albaştri alunecând spre Genya.

Insulta era străvezie, dar chipul Genyei n-a trădat nicio reacţie, ceea ce nu i-a fost pe plac reginei.

— Acum plecaţi, ne-a expediat ea cu un gest al mâinii ei pline de inele.

După ce am ajuns în hol, mi s-a părut ca o aud pe Genya bombănind:

— Vacă bătrână.

Dar înainte să mă hotărăsc dacă s-o întreb sau nu la ce se referise regina, ne-a ieşit în cale pe coridorul pustiu însuși Întunecatul.

— Cum a fost întâlnirea cu regina? a întrebat el.

— Habar n-am, am răspuns eu sincer. Tot ce mi-a spus a fost foarte drăguţ, dar cât a durat întrevederea s-a uitat la mine ca şi când aş fi fost ceva scuipat de câinele ei.

Genya a râs, iar buzele Întunecatului s-au curbat în umbra palidă a unui zâmbet.

— Bine ai venit la curte, a spus el.

— Nu-s sigură că-mi place.

— Nimănui nu-i place, a recunoscut el. Dar cu toţii ne prefacem.

— Regele a părut mulţumit, am zis eu.

— Regele e un copil.

Am rămas cu gura căscată de spaimă şi m-am uitat cu teamă în jur, să vad dacă nu cumva îl auzise cineva. Aceşti oameni comiteau crime de lezmajestate la fiecare pas. Dar Genya nu părea deloc tulburată de vorbele Întunecatului.

Probabil că Întunecatul mi-a observat stânjeneala, pentru că a spus:

— Dar astăzi l-ai făcut un copil foarte fericit.

— Cine era bărbosul de lângă rege? am întrebat eu, dornică să schimb subiectul.

— Aparatul.

— E un preot?

— Da, un fel de preot. Unii spun că e un fanatic. Alţii că e un şarlatan.

— Şi părerea domniei voastre?

— Cred că îşi are utilitatea lui, a zis el, apoi s-a întors spre Genya: Eu zic că am cerut destule de la Alina pe ziua de azi. Du-o înapoi în camera ei şi pune să i se ia măsuri pentru *kefta.* O să-şi înceapă instruirea chiar mâine.

Genya a făcut o mică plecăciune, apoi m-a luat de mână şi am plecat. Eram copleşită de încântare şi uşurare. Puterea mea – încă mi se părea ireal că puteam spune „puterea *mea"* – se arătase din nou şi mă ajutase să nu mă fac de râs. Trecusem cu bine de întâlnirea cu regele şi de audienţa la regină. Şi urma să primesc o *kefta* de Grisha.

— Genya, a strigat Întunecatul după noi, *kefta* o să fie neagră.

Genya a rămas cu gura căscată. M-am uitat la chipul ei şocat, apoi la Întunecatul, care deja se întorsese cu spatele.

— Aşteptaţi! am strigat eu pe negândite, iar Întunecatul s-a oprit, fixându-mă cu ochii lui cenuşii. Eu... dacă se poate, aş prefera o mantie albastră, ca a Invocatorilor.

— Alina! a exclamat Genya, evident îngrozită.

Dar Întunecatul i-a făcut semn să tacă.

— De ce? m-a întrebat el cu o mină indescifrabilă.

— Nu mă simt tocmai la largul meu printre Grisha şi cred că mi-ar fi mai uşor să mă acomodez dacă... n-aș face notă discordantă.

— Eşti chiar atât de dornică să fii ca toată lumea?

Am ridicat uşor bărbia. Se vedea clar că nu era de acord cu mine, dar nu aveam de gând să dau înapoi:

— Pur şi simplu nu vreau să ies în evidenţă mai mult decât am făcut-o deja.

Întunecatul s-a uitat la mine câteva clipe. Nu-mi dădeam seama dacă se gândea la ce spusesem sau încerca să mă intimideze, dar am strâns din dinţi şi i-am susținut privirea.

În cele din urmă, a încuviinţat brusc:

— Cum doreşti. O să porţi o *kefta* albastră.

Şi fără niciun alt cuvânt, ne-a întors spatele şi a luat-o din loc.

Genya se uita la mine cu un aer consternat.

— Ce-i? am întrebat eu pe un ton defensiv.

— Alina, a zis Genya calm, niciunui alt Grisha nu i s-a permis vreodată să poarte culoarea Întunecatului.

— Crezi că e furios?

— Nu despre asta e vorba! Ar fi fost însemnul statutului tău, însemnul aprecierii de care te bucuri din partea Întunecatului. Te-ar fi aşezat mult deasupra celorlalţi.

— Ei bine, nu vreau să fiu mult deasupra celorlalţi. Genya şi-a desfăcut braţele cu un aer exasperat, apoi m-a luat de mână şi m-a condus spre ieşirea din palat. Doi valeţi în livrea ne-au deschis uşile mari, cu decoraţiuni aurite. Dintr-odată, mi-am dat seama că, la fel ca veşmintele Genyei, uniformele lor erau albe, cu broderii aurii – culorile servitorilor. Deci nu era de mirare că, pentru ea, era un gest nebunesc să refuz oferta Întunecatului. Şi poate că avea dreptate.

Gândul acesta m-a însoţit tot drumul până la Palatul Mic. Soarele era la asfinţit, iar servitorii aprindeau felinarele care mărgineau aleea cu pietriş. După ce am urcat treptele care duceau la camera mea, am simţit că-mi chiorăie mațele.

M-am aşezat lângă fereastră, uitându-mă la domeniul palatului. Am căzut pe gânduri, iar Genya i-a cerut unei servitoare să cheme o cusătoreasă şi să-mi aducă cina în cameră. Dar, înainte să-i dea drumul servitoarei, s-a întors spre mine.

— Sau vrei să aştepţi ca să iei masa cu Grisha mai încolo? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap. Eram mult prea obosită şi copleşită de cele întâmplate ca să-mi doresc să fiu iarăşi în mijlocul unei mulţimi.

— Dar tu rămâi cu mine? am întrebat-o eu.

Genya a şovăit.

— Bineînţeles, nu eşti obligată, am adăugat eu repede. Sunt sigură că vrei să mănânci cu toţi ceilalţi.

— Nu, deloc. Atunci adu cina pentru două persoane, i-a spus ea ferm servitoarei, care a plecat în grabă.

Genya a închis uşa, s-a apropiat de măsuţa de toaletă şi a pus în ordine obiectele de pe ea: un pieptene, o perie, un toc şi un borcănaş de cerneală. N-am recunoscut niciunul dintre acele obiecte, dar probabil cineva ceruse să fie aduse în cameră pentru mine.

Fără să se întoarcă cu faţa, Genya a spus:

— Alina, trebuie să înţelegi că, de mâine, când îţi vei începe instruirea... ei bine, Corporalki nu stau la masă cu Invocatorii. Iar Invocatorii nu iau masa cu Fabrikatorii, şi...

Am devenit brusc defensivă:

— Stai, dacă nu vrei să iei cina cu mine, promit că n-am să lăcrimez în supă.

— Nu! a exclamat ea. Nu despre asta e vorba! Doar încerc să-ţi explic cum merg lucrurile.

— Las-o baltă.

Genya a scos un oftat de exasperare:

— Nu înţelegi. E o mare onoare să-mi ceri să iau masa cu tine, dar celorlalţi Grisha s-ar putea să nu le placă.

— De ce?

Genya a oftat şi a luat loc pe unul dintre scaunele sculptate:

— Pentru că eu sunt considerată jucăria reginei. Pentru că ce fac eu nu li se pare important. Sunt o mulţime de motive...

M-am întrebat care puteau fi celelalte motive şi dacă aveau vreo legătură cu regele. M-am gândit la servitorii în uniformă stând lângă fiecare uşă din Marele Palat, cu toții îmbrăcaţi în alb şi auriu. Oare ce era în sufletul Genyei, care trăia izolată de cei din tagma ei, fără să fie totuşi un membru cu drepturi depline în anturajul curţii?

— Ce ciudat, am spus eu după o vreme. Întotdeauna mi-am închipuit că, dacă eşti frumos, poţi să duci o viaţă mult mai uşoară decât ceilalţi.

— Păi, chiar aşa e, a zis Genya râzând, apoi am izbucnit şi eu în râs.

Am fost întrerupte de nişte ciocănituri în uşă. Era cusătoreasa, care venise să-mi ia măsurile, iar după ce a terminat şi a început să-şi strângă muselina şi acele, Genya

mi-a şoptit:

— Să ştii că nici acum nu e prea târziu. Încă mai poţi să…

Dar i-am retezat-o scurt.

— Albastru, am zis eu, cu toate că iarăşi mi s-a pus un nod în stomac.

În cele din urmă, cusătoreasa a plecat, şi ne-am îndreptat atenţia spre mâncare. Nu era atât de neobişnuită pe cât mă aşteptam – cam ce mâneam şi la Keramzin în zilele de sărbătoare: terci de mazăre dulce, friptură de prepeliţă cu miere şi smochine proaspete. Mi-am dat seama că nu-mi fusese niciodată atât de foame şi îmi venea să ling farfuria.

În timpul mesei, Genya a vorbit tot timpul, mai ales despre bârfele care circulau pe seama altor Grisha. Nu cunoşteam pe niciunul dintre cei pomeniţi de ea, dar mă bucuram că nu trebuia să fac conversaţie, aşa că m-am mulţumit să încuviinţez din cap şi să zâmbesc când mi se părea necesar. Când au plecat servitoarele din cameră, luând farfuriile şi tacâmurile cu ele, nu mi-am putut stăpâni un căscat, iar Genya s-a ridicat în picioare.

— Vin mâine-dimineaţă să te duc la micul dejun. Va dura o vreme până ai să înveţi locurile. Micul Palat poate să ţi se pară un mic labirint, a spus ea, apoi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet ironic: Ar trebui să te odihneşti, mâine o să faci cunoştinţă cu Baghra.

— Baghra?

Genya a zâmbit maliţios:

— Oh, da. E o adevărată desfătare.

Înainte s-o pot întreba ce voia să spună, mi-a făcut cu mâna şi s-a strecurat pe uşă. Mi-am muşcat buza. Oare ce mă aştepta a doua zi?

După ce Genya a închis uşa în urma ei, am simţit că mă copleşeşte oboseala. Tulburarea pricinuită de gândul că poate chiar aveam o puterea reală, încântarea de a fi făcut cunoştinţă cu regele şi regina, ciudatele minunăţii din Marele şi Micul Palat mă făcuseră să nu simt oboseala, dar acum revenise – şi era însoțită de un covârşitor sentiment

de singurătate.

M-am dezbrăcat, mi-am atârnat uniforma cu grijă într-un cuier din spatele paravanului presărat cu stele şi mi-am aşezat cizmele cele noi şi lucioase sub el. Am strâns între degete stofa aspră a vestonului, sperând să descopăr o senzaţie familiară, dar materialul nu avea textura obişnuită – era prea tare, prea nou. Dintr-odată, mi s-a făcut dor de vestonul meu vechi şi murdar.

Am luat pe mine o cămaşă de noapte albă, din bumbac moale, şi m-am spălat pe faţă. În timp ce mă ştergeam cu prosopul, mi-am surprins chipul în oglinda de deasupra lavoarului. Poate că era de la lumina lămpii, dar mi s-a părut că arătam mai bine decât imediat după ce mă aranjase Genya. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că mă holbam în oglindă şi nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Deşi nu-mi plăcea să mă uit în oglindă, riscam să devin vanitoasă.

M-am urcat în patul înalt, m-am strecurat în aşternutul greu de mătase şi blană, apoi am stins lampa. Am auzit vag o uşă închizându-se, voci care îşi urau noapte bună, zgomotele Micului Palat pregătindu-se de culcare. Mi-am aţintit privirea în întuneric. Era prima oară când aveam camera mea. La Keramzin dormisem într-o veche sală a portretelor transformată în dormitor, înconjurată de multe alte fete. În armată, dormisem în cazarmă sau în corturi cu ceilalţi topografi. Noua mea cameră părea enormă şi pustie. În liniştea ei, mi-au revenit în minte toate întâmplările de peste zi, şi mi s-au umezit ochii.

Poate că a doua zi aveam să descopăr că totul fusese doar un vis, că Alexei încă era în viaţă, iar Mal era teafăr şi nevătămat, că nimeni nu încercase să mă omoare, că nu făcusem cunoştinţă cu regele şi regina, că nu-l văzusem pe Aparat şi că nici nu simţisem mâna Întunecatului pe ceafă. Poate că aveam să mă trezesc în mirosul focurilor de tabără, îmbrăcată cu hainele mele, pe micul meu pat de campanie, şi aş fi putut să-i povestesc lui Mal acest vis ciudat şi înfricoşător, şi totuşi frumos.

Mi-am frecat cu degetul mare rana din palmă şi am auzit

vocea lui Mal:

— O să fie bine, Alina. Ca de obicei.

— Aşa sper şi eu, Mal, am şoptit cu capul pe pernă, lăsând lacrimile să mă adoarmă.

Capitolul 8

După o noapte agitată, m-am trezit devreme şi n-am mai reuşit să adorm. Lumina soarelui se revărsa prin ferestre, pentru că uitasem să trag draperiile înainte de culcare. M-am gândit să mă duc să le trag şi să încerc să adorm la loc, dar mă simţeam vlăguită. Nu-mi dădeam seama dacă mă tot întorceam de pe o parte pe alta din cauza grijilor şi temerilor sau din pricina luxului nefamiliar de a sta întinsă pe un pat adevărat după atâtea luni în care dormisem în paturi de campanie strâmbe sau direct pe pământul tare, în sacul de dormit.

M-am întins şi mi-am plimbat un deget peste păsările şi florile minuţios sculptate pe tăblie. Deasupra mea, prin despicătura baldachinului, se vedea tavanul pictat în culori vii cu un model complicat din frunze, flori şi păsări în zbor. În timp ce număram frunzele unei ghirlande de ienupăr, simţind că iarăşi mă fura somnul, am auzit un ciocănit uşor în uşă. Am dat la o parte aşternutul greu şi mi-am vârât picioarele în papuceii căptuşiţi cu blană aşezaţi lângă pat.

Când am deschis uşa, am văzut o servitoare care mă aştepta cu un rând de haine, o pereche de cizme şi o *kefta* de un albastru-închis atârnată pe braţ. Nici n-am apucat să-i mulţumesc bine, că a şi făcut o plecăciune, îndepărtându-se în grabă.

După ce am închis uşa, am pus cizmele şi hainele pe pat, iar *kefta* cea nouă am atârnat-o cu grijă de paravan.

O vreme, am rămas cu ochii aţintiţi la ea. Îmi petrecusem întreaga viaţă în haine primite de la orfani mai în vârstă, apoi în uniforma Armatei Întâi. Niciodată nu avusesem haine croite pentru mine. Şi niciodată nu visasem că voi purta o *kefta* de Grisha.

M-am spălat pe faţă şi m-am pieptănat. Habar n-aveam când urma să vină Genya, deci nu ştiam dacă rămânea

timp şi de o baie. Îmi doream cu disperare un pahar de ceai, dar nu aveam curaj să chem o servitoare. În cele din urmă, n-am mai găsit nimic de făcut.

Aşa că am hotărât să mă îmbrac cu hainele de pe pat: pantaloni strâmţi, dintr-un material cum nu mai văzusem, ce părea să se muleze pe picioare şi să se întindă ca o a doua piele, o bluză lungă din bumbac subţire, cu un cordon albastru-închis, şi o pereche de cizme. Dar nu părea corect să le spun „cizme”, pentru că purtasem cizme la viaţa mea şi nu semănau nici pe departe cu ce aveam acum în picioare – acestea erau făcute dintr-o piele neagră, foarte moale, şi mi se mulau perfect pe gambe. Mi se păreau nişte haine ciudate, asemănătoare cu cele purtate de ţărani şi arendaşi. Dar materialele erau mai fine şi mai scumpe decât putea visa un ţăran să-şi permită vreodată.

După ce m-am îmbrăcat, am aruncat o privire spre *kefta.* Oare chiar aveam s-o pun pe mine? Oare chiar aveam să fiu o Grisha? Părea imposibil.

E doar o haină, m-am mustrat în sinea mea.

Am inspirat adânc, am luat *kefta* de pe paravan şi am pus-o pe mine. Era mai uşoară decât părea şi, la fel ca celelalte haine, îmi venea ca turnată. Am încheiat năstureii ascunşi din faţă şi m-am dat câţiva paşi înapoi, încercând să mă privesc în oglinda de deasupra lavoarului. *Kefta* era de un albastru foarte închis, precum cerul nopţii, şi îmi ajungea aproape până la glezne. Mânecile erau largi şi, cu toate că semăna cu un fel de mantie, era atât de elegantă, încât mă simţeam de parcă aş fi purtat o rochie. Apoi am observat broderiile de la mâneci. La fel ca toţi Grisha, Etherealki îşi semnalau apartenenţa la un grup din cadrul ordinului lor prin culoarea broderiilor: albastru deschis pentru Iscă-Valuri, roşu pentru Inferni şi argintiu pentru Furtunoşi. Mânecile mele erau brodate cu auriu. Mi-am plimbat degetele pe firele strălucitoare, simţind un fior de nelinişte, şi am tresărit de spaimă când am auzit ciocănituri în uşă.

— Foarte frumos, a zis Genya când i-am deschis uşa. Dar ai fi arătat mai bine în negru.

Am scos limba la ea – foarte elegant din partea mea –, apoi am pornit repede pe culoar în urma ei şi am coborât scările. Genya m-a condus în aceeaşi sală în care ne adunaserăm cu o zi înainte, ca să plecăm în procesiune spre Marele Palat. Acum nu mai era la fel de aglomerată, dar zumzetul animat al conversaţiilor se auzea în continuare. În colţuri, Grisha erau strânşi în jurul samovarelor sau tolăniţi pe divane, încălzindu-se lângă sobe elegante de teracotă. Alţii luau micul dejun la cele patru mese lungi dispuse în formă de pătrat în mijlocul sălii. Şi acum s-a făcut linişte când am intrat, dar măcar de data asta Grisha s-au prefăcut că-şi continuă conversaţiile când am trecut pe lângă ei.

Două fete în veşmintele Invocatorilor s-au apropiat în grabă de noi. Am recunoscut-o pe Marie, cea care avusese o dispută cu Sergei înainte de procesiune.

— Alina! m-a întâmpinat ea. Ieri n-am apucat să facem cunoştinţă cum se cuvine. Eu sunt Marie, iar ea e Nadia.

A făcut semn spre o fată cu obraji rotunzi şi rumeni, care mi-a zâmbit prietenos, dezvelindu-şi dinţii.

Apoi Marie m-a luat pe după braţ, întorcându-i înadins spatele Genyei:

— Vino să stai cu noi!

M-am încruntat şi am dat să protestez, dar Genya a clătinat imediat din cap şi a spus:

— Du-te, locul tău e lângă Etherealki. Vin să te iau după micul dejun, să-ţi prezint împrejurimile.

— Putem să-i arătăm noi locurile…, a început Marie.

Dar Genya a întrerupt-o:

— Să-ţi prezint împrejurimile, *după cum mi-a cerut Întunecatul.*

Marie s-a îmbujorat:

— Cumva eşti servitoarea ei?

— Cam aşa ceva, a spus Genya, apoi a plecat să-şi toarne un pahar de ceai.

— Şi-a cam luat-o în cap, a zis Nadia, pufnind uşor.

— E din ce în mai îngâmfată, a încuviinţat Marie, apoi s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit radios: Îmi închipui că

eşti lihnită!

M-a condus spre una dintre mesele lungi şi, când am ajuns, doi servitori au făcut un pas în faţă să ne tragă scaunele.

— Noi stăm aici, la dreapta Întunecatului, a spus Marie cu mândrie în glas, făcând semn spre masa la care stăteau mai mulţi Grisha în *kefte* albastre. Corporalki stau acolo, a continuat ea, aruncând o privire dispreţuitoare spre masa de vizavi, la care Sergei lua micul dejun cu o mină încruntată, împreună cu alţi câţiva Grisha în veşminte roşii.

Mi-a trecut prin minte că, într-adevăr, noi stăteam la dreapta Întunecatului, dar Corporalki erau la fel de aproape de el, deşi stăteau la stânga lui – însă nu i-am spus nimic Mariei.

Masa Întunecatului era goală, singurul semn al prezenţei sale fiind jilţul de abanos. Am întrebat-o pe Nadia dacă avea să ia şi el micul dejun cu noi, iar ea a clătinat viguros din cap.

— Oh, nu! a spus ea. Se întâmplă extrem de rar să mănânce cu noi.

Am ridicat din sprâncene. Toată tevatura asta legată de cine stă mai aproape de Întunecatul, iar el nici măcar nu se sinchisea să vină la masă?

În faţa noastră se aflau farfurii cu pâine de secară şi hering marinat, iar eu a trebuit să-mi stăpânesc greaţa. Uram heringul. Din fericire, era o mulţime de pâine şi, spre surprinderea mea, pe masă erau şi prune tăiate în două, care probabil fuseseră culese din seră. Un servitor ne-a adus ceai fierbinte de la unul dintre samovarele mari.

— Zahăr! am exclamat eu, văzând micul bol pe care servitorul l-a aşezat în faţa mea.

Marie şi Nadia au schimbat o privire, iar eu m-am îmbujorat. Zahărul era raţionalizat în Ravka de o sută de ani, dar părea că nu era o marfă rară în Micul Palat.

Ni s-au alăturat alţi câţiva Invocatori care, după scurte prezentări, au început să mă asalteze cu întrebări.

De unde eram? Din nord – Mal şi cu mine nu minţiserăm

niciodată în legătură cu regiunea din care eram, dar nu spuneam întregul adevăr.

Chiar eram desenatoare de hărţi? Da.

Chiar fusesem atacată de fjerdani? Da.

Câte volcre omorâsem? Niciuna.

Cu toţii au fost dezamăgiţi de acest ultim răspuns, mai ales băieţii.

— Dar am auzit că ai omorât câteva sute când a fost atacat vasul, a protestat un băiat pe nume Ivo, ale cărui trăsături fine aminteau de o nurcă.

— Ei bine, n-am omorât niciuna, am spus eu, apoi am adăugat: Sau cel puţin aşa cred. Am… ăăă… leşinat.

— Ai *leşinat?* m-a întrebat Ivo îngrozit.

Am fost extrem de recunoscătoare când am simţit o lovitură uşoară pe umăr şi am văzut-o pe Genya, care îmi venise în ajutor.

— Mergem? m-a întrebat ea, fără să-i bage în seamă pe cei din jur.

Mi-am luat la revedere în grabă şi am evadat dintre ei, simţind că ne urmăresc cu privirea.

— Cum a fost micul dejun? a întrebat Genya.

— Îngrozitor.

— Hering şi secară? a zis ea cu dezgust.

Am încuviinţat din cap, deşi, sinceră să fiu, mă concentrasem mai mult asupra interogatoriului.

— Nasol, a strâmbat ea din nas.

— Dar *tu* ce ai mâncat? am întrebat eu cu un aer curios.

Genya a aruncat o privire peste umăr, să se asigure că nu ne aude nimeni, apoi mi-a şoptit:

— Una dintre bucătărese are o fată cu nişte coşuri oribile pe faţă. Eu îi tratez coşurile, iar ea îmi trimite în fiecare dimineaţă din pateurile şi prăjiturile pe care le pregăteşte pentru Marele Palat. Sunt divine!

Am zâmbit şi am clătinat din cap. E drept că ceilalţi Grisha o desconsiderau pe Genya, dar avea propria ei putere şi influenţă.

— Dar să nu spui la nimeni, a adăugat Genya. Întunecatul e foarte încântat de ideea că toţi mâncăm cu

dragă inimă mâncăruri țărănești. Ferească sfinţii să uităm că suntem ravkani *adevăraţi.*

Mi-a venit să pufnesc în râs, dar m-am înfrânat. Micul Palat oferea o versiune a vieţii de iobag numai bună pentru cărţile de poveşti, versiune la fel de asemănătoare cu adevărata Ravkă precum strălucirea şi poleiala curţii regale. Grisha păreau obsedaţi să imite viaţa iobagilor, până şi în privinţa hainelor pe care le purtam pe sub *kefte.* Dar era ceva caraghios în a mânca „cu dragă inimă mâncăruri ţărăneşti” din farfurii de porţelan, sub o cupolă poleită cu aur adevărat. Şi ce ţăran n-ar fi ales pateurile şi prăjiturile în locul heringului marinat?

— Nu spun la nimeni, am promis eu.

— Bine! Şi dacă eşti foarte drăguţă cu mine, s-ar putea să le şi împart cu tine, mi-a făcut ea cu ochiul. Uite, mi-a arătat ea o pereche de uşi duble masive, astea duc la bibliotecă şi la sălile de studiu. Pe aici te întorci în camera ta, a continuat ea, întinzând mâna spre dreapta. Iar pe aici, ajungi la Marele Palat, a spus ea, arătându-mi uşile duble din stânga.

Apoi a pornit spre bibliotecă.

— Şi pe acolo unde se ajunge? am întrebat eu, făcând semn cu capul spre uşile duble închise, din spatele mesei rezervate Întunecatului.

— Dacă se deschid acele uşi, să fii atentă. Duc la sala de consiliu a Întunecatului şi la apartamentul său.

Când m-am uitat mai de aproape la uşile împodobite cu multe sculpturi, am reuşit să disting simbolul ascuns al Întunecatului în vălmăşagul de viţă de vie şi animale în fugă. M-am smuls din faţa lor şi am pornit în grabă după Genya, care deja se îndrepta către ieşirea din sală.

Am urmat-o pe un coridor care ducea la altă pereche de uşi enorme. Acestea fuseseră sculptate în aşa fel încât să semene cu coperţile unei cărţi vechi, iar când Genya le-a deschis, am rămas cu gura căscată.

Biblioteca se întindea pe două etaje şi avea pereţii acoperiţi cu cărţi de la podea până în tavan. La etaj era un balcon ce dădea înconjur încăperii, iar cupola era făcută în

întregime din sticlă, astfel încât biblioteca era inundată de lumina dimineţii. Lângă pereţi erau aşezate fotolii pentru citit şi câteva mese mici. În mijlocul camerei, chiar sub cupola strălucitoare de sticlă, se afla o masă rotundă, cu o bancă circulară.

— Va trebui să vii aici pentru istorie şi teorie, a spus Genya, conducându-mă dincolo de masă, în celălalt capăt al încăperii. Eu am terminat cu toate astea demult. Atât de plicticos! a adăugat ea, apoi a râs. Închide gura. Arăţi ca un păstrăv.

Am închis imediat gura, dar asta nu m-a împiedicat să mă uit în jur cu un aer uluit. Biblioteca ducelui mi se părea uriaşă, dar, prin comparaţie cu aceasta, era un biet şopron. Tot ce văzusem la Keramzin părea dărăpănat şi şters pe lângă frumuseţile din Micul Palat, dar mă întrista că gândeam aşa. Oare ce ar fi văzut ochii lui Mal?

Am încetinit pasul. Grisha aveau dreptul să primească musafiri? Putea Mal să mă viziteze la Os Alta? Desigur, trebuia să-şi îndeplinească datoria în regimentul său, dar dacă ar fi putut obţine o permisie… O posibilitate care m-a umplut de entuziasm. Micul Palat nu mi se mai părea atât de intimidant la gândul că aş fi putut să-i străbat coridoarele împreună cu prietenul meu cel mai bun.

Am ieşit din bibliotecă printr-un alt rând de uşi duble şi am ajuns într-un hol întunecat. Genya a luat-o la stânga, dar eu am aruncat o privire spre dreapta şi am văzut doi Corporalki ieşind pe nişte uşi duble vopsite în roşu. S-au uitat la noi cu un aer neprietenos, apoi au dispărut în întuneric.

— Vino, mi-a şoptit Genya, luându-mă de mână şi trăgându-mă spre ea.

— Unde duc uşile acelea? am întrebat eu.

— Spre sălile de anatomie.

M-au trecut fiori. Corporalki. Vindecători şi… Sfâşie-Inimi. Trebuiau să exerseze undeva, dar nu voiam să mă gândesc în ce consta practica lor. Am iuţit imediat pasul – nu voiam să rămân singură în preajma acelor uşi.

La capătul holului, ne-am oprit în faţa unor uşi din lemn

deschis la culoare, acoperite cu păsări şi flori sculptate cu migală. Florile aveau diamante galbene în centru, ochii păsărilor păreau făcuţi din ametist, iar clanţele aveau formă de mână. Genya a apăsat pe una dintre ele şi a deschis uşa.

Atelierele Fabrikatorilor fuseseră amplasate în aşa fel încât să profite cât mai mult de lumina limpede dinspre răsărit, iar pereţii erau acoperiţi aproape în întregime cu ferestre. Aceste încăperi luminoase îmi aminteau un pic de Cortul Documentelor, dar, în loc de atlase, teancuri de hârtii şi călimări, pe mesele de lucru se vedeau suluri de ţesătură, bucăţi de sticlă, gheme de fir de aur şi de oţel, precum şi bucăţi de piatră răsucite în mod ciudat. Într-un colţ se aflau câteva cutii cu pereţi de sticlă, ce adăposteau flori şi insecte exotice, ba chiar şi şerpi – m-au trecut fiori când i-am văzut.

Îmbrăcaţi cu *keftele* lor de un violet-închis, Materialki stăteau aplecaţi deasupra meselor de lucru, dar m-au fixat îndelung cu privirea când am trecut pe lângă ei. La o masă, două Fabrikatoare prelucrau o bucată de material topit, care m-am gândit că urma să devină oţel Grisha, iar pe tăblia lor erau împrăştiate fragmente de diamante şi borcane pline cu viermi de mătase. La o altă masă, un Fabrikator cu o pânză legată în jurul nasului şi gurii măsura un lichid gros, de culoare neagră, care mirosea a catran. Genya m-a condus spre un Fabrikator care stătea aplecat deasupra câtorva mici discuri de sticlă. Era palid, slab ca o trestie, şi ar fi avut mare nevoie de un frizer.

— Bună, David, a spus Genya.

David a ridicat privirea, a clipit, apoi a salutat uşor din cap şi s-a aplecat iarăşi deasupra mesei.

Genya a oftat:

— David, ea e Alina.

David a scos un mormăit.

— Invocatoarea Soarelui, a adăugat Genya.

— Astea sunt pentru tine, a zis el, fără să ridice privirea.

Am aruncat o privire la discurile pe care mi le-a arătat.

— Ah, ăăă… mulţumesc, am bâiguit eu.

Nu ştiam ce să mai spun, iar când m-am uitat la Genya, s-a mulţumit să ridice din umeri, dând ochii peste cap.

— *La revedere, David,* a zis ea, tărăgănând cuvintele.

David a mormăit încă o dată, iar Genya m-a luat de mână şi m-a scos într-un balcon cu boltă, care dădea spre o pajişte tunsă cu grijă.

— Nu i-o lua în nume de rău, a spus ea. David e un fierar extraordinar. Face săbii foarte ascuțite, care intră în carne ca-n brânză. Dar dacă nu eşti făcută din metal sau sticlă, nu-i poţi stârni interesul.

Tonul Genyei era degajat, dar am simţit în el o undă de sarcasm, iar când m-am uitat la ea, am văzut că pe pometţii ei perfecţi apăruseră două pete roşiatice. M-am uitat pe fereastră şi l-am văzut pe David, cu umerii lui osoşi, cu părul şaten şi ciufulit. Am zâmbit. Dacă o făptură superbă precum Genya se putea îndrăgosti de un Fabrikator costeliv şi studios, poate că exista speranţă şi pentru mine.

— Ce-i? a spus ea, observându-mi zâmbetul.

— Nimic, nimic.

Genya a mijit ochii cu un aer bănuitor, dar mi-am ţinut gura. Am străbătut balconul de pe peretele estic al Micului Palat, trecând pe lângă alte ferestre ce dădeau în atelierele Fabrikatorilor. Apoi am cotit la stânga şi ferestrele au dispărut. Genya a iuţit pasul.

— De ce nu mai sunt ferestre? am întrebat eu.

Genya s-a uitat cu un aer neliniştit la peretele masiv. Era singura porţiune din Micul Palat neacoperită cu sculpturi:

— Suntem în dreptul sălilor de anatomie folosite de Corporalki.

— Şi n-au nevoie de lumină ca să… îşi facă treaba?

— Au luminatoare, cum este cel din bibliotecă. Preferă varianta asta, pentru că astfel îşi pot ţine secretele la adăpost.

— Dar ce fac înăuntru? am întrebat eu, deși nu eram cu totul sigură că voiam să aflu răspunsul.

— Numai Corporalki ştiu. Dar se zvoneşte că, împreună cu Fabrikatorii, pun la cale noi… experimente.

M-au trecut fiori şi m-am simțit uşurată când am cotit

iarăşi la stânga, iar ferestrele au reapărut. Prin ele se vedeau încăperi precum cea în care dormeam eu, şi mi-am dat seama că erau dormitoarele de la parter. Eram recunoscătoare că mi se dăduse o cameră la etajul trei. Desigur, aş fi preferat să nu urc atâtea trepte, dar acum, că aveam pentru prima oară o cameră numai a mea, îmi părea bine că lumea nu putea trece prin faţa ferestrei mele.

Genya mi-a făcut semn spre lacul pe care îl văzusem din dormitorul meu.

— Acolo trebuie să ajungem, mi-a spus ea, arătându-mi construcţiile albe presărate pe ţărm. La pavilioanele Invocatorilor.

— Tocmai acolo?

— E locul cel mai sigur pentru antrenamentele Invocatorilor. Câţiva Inferni cuprinşi de entuziasm ar putea transforma tot palatul în scrum.

— Ah, la asta nu m-am gândit.

— Dar asta nu-i nimic. Fabrikatorii au un loc tocmai în afara oraşului, unde îşi testează explozibilii. Pot aranja să faci o vizită şi acolo, a adăugat ea cu un zâmbet maliţios.

— Mai bine nu.

Am coborât câteva trepte până la o potecă de pietriş, apoi am pornit spre lac. Pe măsură ce ne apropiam, pe celălalt mal al lacului se profila tot mai limpede o clădire. Şi, spre surprinderea mea, în jurul ei am văzut copii care alergau şi ţipau. Erau copii în roşu, albastru şi violet. La auzul unui clopot, cu toţii au lăsat joaca şi au dat fuga înăuntru.

— O școală? am întrebat eu.

Genya a încuviinţat din cap:

— Când se descoperă un talent Grisha, copilul este adus aici pentru antrenament. Acolo am învăţat aproape toţi Mica Ştiinţă.

Iarăşi mi-am amintit de ziua când îi văzusem pe cei trei examinatori Grisha în camera de zi de la Keramzin. Cum de nu-mi descoperiseră abilităţile atunci, cu ani în urmă? Îmi era greu să-mi închipui cum ar fi arătat viaţa mea dacă

mi le-ar fi descoperit. Aş fi fost îngrijită de servitori, în loc să lucrez cot la cot cu ei. N-aş fi devenit cartografă şi nici măcar n-aş fi învăţat să desenez o hartă. Şi care ar fi fost soarta Ravkăi? Dacă aş fi învăţat să-mi folosesc puterea, poate că Falia Umbrei ar fi fost deja un capitol încheiat. Mal şi cu mine n-ar fi trebuit să luptăm niciodată cu volcrele. De fapt, Mal şi cu mine probabil am fi uitat de mult unul de celălalt.

Am privit iarăşi şcoala de peste lac:

— Ce se întâmplă cu ei după ce termină?

— Devin membri în Armata a Doua. Mulţi sunt trimişi la case mari, să servească familii de nobili, sau sunt trimişi să lupte alături de Armata Întâi, pe frontul de nord sau cel de sud, sau în apropierea Faliei. Cei mai buni rămân la Micul Palat, să-şi desăvârşească pregătirea, apoi intră în serviciul Întunecatului.

— Şi familiile lor? am întrebat eu.

— Sunt recompensate generos. Familia unui Grisha nu duce niciodată un trai strâmtorat.

— Nu la asta m-am referit. Nu merg niciodată în vizită la familiile lor?

Genya a ridicat din umeri:

— Nu mi-am mai văzut familia de la cinci ani. Aici e casa mea.

M-am uitat la Genya şi la veşmintele sale albe cu broderii aurii, dar nu eram foarte convinsă de spusele ei. Îmi petrecusem la Keramzin cea mai mare parte a vieţii, dar acolo nu mă simţisem niciodată acasă. Acelaşi lucru îl puteam spune şi despre Armata Regelui, în care petrecusem un an de zile. Doar în preajma lui Mal mă simţeam acasă, dar nici măcar relaţia cu el nu trecuse proba timpului. În ciuda frumuseţii ei, poate că Genya şi cu mine nu eram chiar atât de diferite.

Când am ajuns pe malul lacului, am trecut pe lângă clădirile albe de piatră, dar Genya s-a oprit abia când am ajuns la o potecă ce se îndepărta de lac şi şerpuia prin pădure.

— Am ajuns, a spus ea.

M-am uitat în lungul potecii şi am zărit cu greu o căsuţă de piatră ascunsă între umbrele copacilor.

— Acolo? am întrebat eu.

— Nu pot să te însoţesc. Nu că n-aş vrea.

M-am uitat iarăşi în lungul potecii şi am simţit un fior pe şira spinării.

Genya m-a privit cu un aer compătimitor:

— Baghra nu e chiar aşa de rea, după ce te obişnuieşti cu ea. Dar ar fi bine să nu întârzii.

— Bine, am zis eu repede, pornind cu pas iute pe potecă.

— Succes! mi-a urat Genya.

Căsuţa de piatră era circulară şi am observat cu nelinişte că părea să nu aibă nicio fereastră. Am urcat cele câteva trepte care duceau la uşă şi am ciocănit. N-a răspuns nimeni, aşa că am ciocănit încă o dată şi am aşteptat. Nu ştiam ce să fac. M-am uitat în spate, dar Genya plecase. Am ciocănit din nou, apoi mi-am luat inima în dinţi şi am deschis ușa.

M-a lovit un val de căldură şi am început să transpir instantaneu în noile mele haine. După ce mi s-au obişnuit ochii cu întunericul, am reuşit să disting un pat îngust, un lavoar şi o plită cu un ibric pe ea. În mijlocul încăperii se aflau două scaune şi o sobă de teracotă în care ardea un foc puternic.

— Ai întârziat, a spus o voce aspră.

M-am uitat în jur, dar n-am văzut pe nimeni în mica încăpere. Apoi am zărit o umbră mişcându-se şi aproape că mi s-au tăiat picioarele.

— Închide uşa, fata mea, că iese căldura.

Am închis ușa.

— Bun, iar acuma să aruncăm o privire.

Am vrut să mă răsucesc pe călcâie şi s-o iau la fugă, dar mi-am spus în sinea mea să las prostiile deoparte şi m-am apropiat de foc. Umbra a ieşit de după sobă şi s-a uitat la mine în lumina flăcărilor.

Prima impresie a fost că am în faţă o femeie incredibil de bătrână, dar când m-am uitat mai cu atenţie, nu mi-am putut da seama de ce am crezut asta. Trăsăturile

colţuroase ale Baghrăi erau acoperite de o piele întinsă şi catifelată. Avea spatele drept, trupul zvelt ca al unui acrobat suli, iar în părul ei negru ca smoala nu se vedea niciun fir cărunt. Şi totuşi, focul dădea chipului ei un aer înfricoşător, ca de craniu – un amestec de oase proeminente şi goluri adânci. Era îmbrăcată cu o *kefta* veche, de o culoare incertă. A înhățat un baston cu vârful tocit ce părea cioplit dintr-un lemn pietrificat, de culoare argintie.

— Vasăzică, a spus ea cu voce scăzută şi groasă, tu eşti Invocatoarea Soarelui. Ai venit să ne salvezi. Eşti cam pirpirie.

M-am mutat de pe un picior pe celălalt cu un aer stânjenit.

— Ei bine, fata mea, eşti mută?

— Nu, am reuşit eu să spun.

— Ei, aşa da. De ce n-ai fost supusă la teste când erai mică?

— Am fost testată.

— Hm, a răspuns ea, apoi i s-a schimbat expresia.

M-a fixat cu o privire scrutătoare şi insondabilă, şi am simțit că mă trec fiori reci, în ciuda căldurii din încăpere.

— Sper că eşti mai puternică decât pari, fata mea, a zis ea pe un ton aspru.

O mână osoasă s-a năpustit din mâneca mantiei şi s-a încleştat în jurul încheieturii mele.

— Acum, a spus ea, să vedem de ce eşti în stare.

Capitolul 9

A fost un dezastru total. Când Baghra mi-a înhăţat încheietura mâinii cu degetele ei osoase, mi-am dat seama imediat că era o amplificatoare, la fel ca Întunecatul. Am simţit revărsându-se în mine aceeaşi siguranţă, iar lumina soarelui a invadat camera, strălucind pe pereţii de piatră ai căsuţei. Dar când mi-a dat drumul şi mi-a cerut să-mi chem singură puterea, am fost neputincioasă. M-a mustrat, m-a luat cu frumosul, ba chiar m-a lovit o dată cu bastonul.

— Ce să fac cu o fată care nu-şi poate chema puterea? a bombănit ea. Şi copiii pot face asta.

M-a luat iarăşi de încheietură, şi am simțit cum se ridică în mine lucrul acela, străduindu-se să iasă la iveală. M-am îndreptat spre el, încercând să-l apuc, fiind sigură că-l voi putea atinge. Apoi Baghra mi-a dat drumul, iar puterea s-a îndepărtat de mine, căzând ca o piatră. În cele din urmă, Baghra m-a expediat cu un gest scârbit al mâinii.

Nici restul zilei nu a decurs mai bine. Mi-am petrecut a doua parte a dimineţii în bibliotecă, unde mi s-a dat un ditamai teancul de cărţi de teorie şi istorie Grisha şi mi s-a adus la cunoştinţă că nu era decât o mică parte din lista mea de lecturi. La prânz, am căutat-o pe Genya, dar era de negăsit. Am luat loc la masa Invocatorilor şi am fost imediat înconjurată de Etherealki.

Ciuguleam din mâncarea care mi se pusese în faţă, în timp ce Marie şi Nadia mă asaltau cu întrebări: cum fusese prima mea lecţie, unde era camera mea, dacă voiam să merg cu ele la *banya* în seara aceea. Când şi-au dat seama că nu aveau să scoată mare lucru de la mine, şi-au îndreptat atenţia către ceilalţi Invocatori şi au început să stea de vorbă despre lecţiile lor. În timp ce eu mă chinuiam cu Baghra, ceilalţi Grisha studiau teorie avansată, limbi străine, strategie militară. Din câte am

înţeles, făceau această pregătire pentru că vara următoare aveau să părăsească Micul Palat. Cei mai mulţi dintre ei aveau să meargă la cazărmile de lângă Falie, pe frontul de sud sau pe cel de nord, unde îi aşteptau poziţii de conducere în Armata a Doua. Dar cea mai mare onoare era să li se ceară să-l însoţească pe Întunecatul, la fel ca Ivan.

Mă străduiam să fiu atentă, dar mintea îmi zbura întruna la lecţia dezastruoasă cu Baghra. La un moment dat, am dedus că Marie probabil îmi pusese o întrebare, pentru că ea şi Nadia se uitau ţintă la mine.

— Scuze, ce-ai spus? am întrebat eu.

Cele două au schimbat o privire.

— Vrei să mergi cu noi la grajduri? a întrebat Marie. Pentru antrenamentele de luptă.

Antrenamente de luptă? M-am uitat peste micul orar pe care mi-l lăsase Genya. După masa de prânz, erau trecute următoarele cuvinte: „Antrenamente de luptă, Botkin, Grajdurile de Vest”. Aşadar, ziua urma să devină şi mai nasoală.

— Sigur, am răspuns eu apatic, ridicându-mă odată cu ele.

Servitorii s-au apropiat imediat să ne tragă scaunele şi să strângă masa. Oare aveam să mă obişnuiesc vreodată să fiu servită?

— *Ne brinite,* a spus Marie chicotind.

— Ce? am întrebat eu nedumerită.

— *To ce biti zabavano.*

Nadia a chicotit şi ea:

— A spus: „Nu-ţi face griji. O să fie distractiv.” E dialectul suli. Marie şi cu mine îl învăţăm în caz că o să fim trimise în vest.

— Ah, am răspuns eu.

— *Shu si yuyan Suli,* a spus Sergei, trecând cu paşi mari pe lângă noi. În dialectul shu, asta înseamnă: „Suli e o limbă moartă.”

Marie s-a încruntat, iar Nadia și-a mușcat buza.

— Sergei studiază shu, a şoptit Nadia.

— M-am prins, am zis eu.

Tot drumul până la grajduri, Marie s-a plâns de Sergei şi de ceilalţi Corporalki şi a dezbătut avantajele dialectului suli faţă de shu. Suli era dialectul cel mai bun pentru misiuni în nord-vest, în timp ce cunoaşterea limbii shu te condamna la traducerea documentelor diplomatice. Sergei era un idiot care mai bine ar fi învăţat negustoria la Kerch. Marie a făcut o scurtă pauză să-mi arate *banya,* un sistem elaborat de băi cu aburi şi bazine cu apă rece adăpostite într-o pădurice de mesteceni de lângă Micul Palat, apoi s-a lansat imediat într-o critică necruţătoare împotriva Corporalkilor, care foloseau băile în exces noapte de noapte.

Poate că, până la urmă, antrenamentele de luptă nu aveau să fie chiar atât de neplăcute. Marie şi Nadia mă făceau să-mi doresc din tot sufletul să dau cu pumnul în ceva.

În timp ce traversam peluza dinspre vest, am avut brusc senzaţia că sunt urmărită. Am ridicat privirea şi am văzut pe cineva stând în picioare la mică distanţă de alee, aproape ascuns de umbra unui şir de arbori scunzi. Nu puteam să nu recunosc straiele lungi, de culoare maro, şi barba neagră şi murdară – în plus, chiar şi de la acea distanţă, am simţit intensitatea înfiorătoare a privirii Aparatului. Am iuţit pasul să le prind din urmă pe Marie şi Nadia, dar am simţit că mă urmăreşte privirea lui, iar când m-am uitat peste umăr, Aparatul era tot acolo.

Sălile de antrenament se aflau aproape de grajduri. Erau spaţioase, goale, cu tavane înalte şi podele de pământ bătătorit, iar lângă pereţi erau înşirate arme de tot felul. Instructorul nostru, Botkin Yul-Erdene, nu era Grisha, ci un fost mercenar din Shu Han, care luptase în războaiele de pe toate continentele, în solda tuturor armatelor care îşi puteau permite să plătească pentru neobişnuita lui înclinaţie spre violenţă. Avea păr cărunt şi ciufulit, iar gâtul îi era brăzdat de o cicatrice înfiorătoare – cineva încercase să i-l taie. Mi-am petrecut următoarele două ore blestemându-l pe cel care încercase, pentru că nu făcuse o treabă mai bună.

Botkin a început cu exerciţii de rezistenţă, punându-ne să alergăm pe domeniul palatului. M-am străduit din răsputeri să ţin pasul cu ceilalţi, dar, ca de obicei, eram neîndemânatică şi lipsită de vlagă, aşa că am rămas repede în urma lor.

— Asta vă învaţă în Armata Întâi? a pufnit el cu un puternic accent shu, în timp ce eu mă chinuiam să urc un deal.

Gâfâiam prea tare ca să-i pot răspunde.

Când ne-am întors la sălile de antrenament, ceilalţi Invocatori s-au grupat doi câte doi pentru exerciţii de box, iar Botkin a insistat să-mi fie partener. Următoarea oră a fost un talmeş-balmeş de îmbrânceli şi pumni dureroși.

— Parează! ţipa el, împingându-mă în spate. Hai, micuţo, mai repede! Sau fetei îi place să fie lovită?

Singura consolare era că, în sălile de antrenament, nu aveam voie să ne folosim abilităţile Grisha. Deci măcar n-am fost supusă ruşinii de a recunoaşte că nu-mi puteam invoca puterea.

La un moment dat, ajunsesem atât de obosită şi mă durea trupul atât de tare, încât îmi venea să mă întind pe jos şi să-l las să mă lovească cu picioarele, dar în scurtă vreme Botkin a pus capăt cursului. Înainte să ieşim pe uşă, a strigat:

— Mâine, fata cea mică vine mai devreme, să se antreneze cu Botkin.

M-am străduit să nu scâncesc.

După ce am ajuns împleticindu-mă în camera mea şi am făcut baie, nu mai voiam decât să mă strecor în aşternut. Dar am făcut un efort şi am coborât în sala cea mare pentru cină.

— Unde e Genya? am întrebat-o pe Marie după ce am luat loc la masa Invocatorilor.

— Genya mănâncă la Marele Palat.

— Şi doarme tot acolo, a adăugat ea. Regina vrea s-o aibă mereu la îndemână.

— Şi regele.

— Marie! a protestat Nadia chicotind.

M-am uitat la ele cu gura căscată:

— Vreţi să spuneţi…

— E doar un zvon, a spus Marie, dar apoi a schimbat o privire complice cu Nadia.

Mi-am amintit de buzele umede ale regelui, de vasele de sânge sparte de pe nasul lui şi de frumoasa Genya, în culorile ei de servitoare. Am dat farfuria la o parte. Puţina poftă de mâncare pe care o aveam părea să fi dispărut cu totul.

Cina a durat o veşnicie. Am băut pe îndelete un pahar de ceai şi am îndurat încă o rundă de nesfârşite pălăvrăgeli între Invocatori. Chiar când aveam de gând să mă scuz şi să mă retrag în camera mea, uşile din spatele mesei Întunecatului s-au deschis brusc, şi întreaga adunare a fost învăluită în linişte.

În sală şi-a făcut apariţia Ivan, care s-a apropiat cu paşi mari de masa Invocatorilor, părând să nu ia în seamă privirile celorlalţi Grisha.

Cu o strângere de inimă, mi-am dat seama că venea direct spre mine.

— Vino cu mine, Starkov, a zis el când a ajuns lângă noi, apoi a adăugat un „te rog” ironic.

Mi-am împins scaunul în spate, iar când m-am ridicat am simţit că mi se înmoaie picioarele. Oare Baghra îi spusese Întunecatului că eram inutilă? Oare îi povestise Botkin cât de rău mă descurcasem la antrenamente? Toţi Grisha se holbau la mine. Nadia chiar rămăsese cu gura căscată.

L-am urmat pe Ivan prin sala tăcută şi am ieşit pe uşile de abanos. M-a condus pe un hol şi am intrat pe o altă uşă pe care era sculptat simbolul Întunecatului. Mi-am dat seama repede că mă aflam în sala de război. Nu se vedea nicio fereastră, iar pereţii erau acoperiţi cu hărţi mari ale Ravkăi. Hărţile erau desenate în stil vechi, cu cerneală încinsă, pe piele de animale. În orice alte împrejurări, aş fi putut petrece ore în şir studiindu-le, plimbându-mi degetele peste munţii ieşiţi în relief şi fluviile şerpuitoare. Dar aşa, am mers mai departe cu pumnii încleştaţi şi palmele umede, simţind cum îmi duduie inima în piept.

Întunecatul era aşezat în capul unei mese lungi şi răsfoia un teanc de hârtii. Când am intrat, a ridicat privirea, iar ochii săi ca de cuarţ au strălucit în lumina lămpii.

— Alina, ia loc, te rog, m-a întâmpinat el, făcând semn spre scaunul de lângă el.

Am ezitat. Nu părea furios.

Ivan a ieşit pe uşa pe care veniserăm şi a închis-o în urma lui. Am înghiţit în sec, apoi, luându-mi inima în dinţi, am traversat încăperea şi m-am aşezat pe scaunul indicat de Întunecatul.

— Cum a decurs prima zi?

Iarăşi am înghiţit în sec.

— Bine, am îngăimat eu.

— Serios? a întrebat el, zâmbind uşor. A mers bine chiar şi cu Baghra? Nu ţi se pare dificilă?

— Doar un pic, am reuşit eu să spun.

— Eşti obosită?

Am încuviinţat din cap.

— Ți-e dor de casă?

Am ridicat din umeri. Era ciudat să spun că mi se făcuse dor de cazărmile Armatei Întâi.

— Oarecum.

— O să fie mai bine.

Mi-am muşcat buza. Aşa speram şi eu. Pentru că nu ştiam câte zile ca aceea mai puteam suporta.

— O să fie mai greu pentru tine, a continuat el. Un Etherealnik rareori lucrează singur. Infernii, de exemplu, lucrează câte doi. Iar Furtunoşii fac deseori echipă cu Iscă-Valuri. Dar ca tine nu mai e nimeni.

— Exact, am zis eu cu un aer necăjit, pentru că nu prea aveam chef să aud cât de specială eram.

Întunecatul s-a ridicat în picioare:

— Vino cu mine.

Iarăşi a început inima să-mi bată cu putere. M-a condus afară din sala de război şi am ajuns într-un alt hol, apoi mi-a făcut semn spre o uşă scundă de pe unul dintre pereţi.

— Ţine-o tot la dreapta şi ai să ajungi înapoi la dormitoare. M-am gândit că poate vrei să eviţi sala

principală.
M-am uitat țintă la el.
— Asta-i tot? am îngăimat eu. Aţi vrut doar să mă întrebaţi cum mi-am petrecut ziua?
A înclinat capul într-o parte:
— La ce te aşteptai?
Mă simţeam atât de uşurată, încât mi-a scăpat un mic hohot de râs:
— Habar n-am. Torturi? Un interogatoriu? Mustrări?
Întunecatul s-a încruntat uşor:
— Nu-s un monstru, Alina. În ciuda lucrurilor pe care le-ai tot auzit despre mine.
— Nu asta am vrut să spun, am răspuns eu repede. Atâta că… nu ştiam la ce să mă aştept.
— Aşa că te-ai aşteptat la ce-i mai rău?
— E un vechi obicei.
Ştiam că ar fi trebuit să mă opresc, dar nu m-am putut abţine. Poate că nu procedam corect. Dar nici el nu juca cinstit.
— De ce nu mi-ar fi teamă de domnia voastră? am întrebat eu. Doar sunteţi Întunecatul. Nu spun că o să mă aruncaţi într-un şanţ sau o să mă expediaţi în Tsibeya, dar cu siguranţă aţi putea face asta. Aveţi puterea de a tăia oameni în două. Deci cred că am motive să fiu un pic intimidată.
M-a studiat îndelung, iar eu îmi doream din tot sufletul să-mi fi ţinut gura. Însă apoi i-a fluturat pe buze acel zâmbet discret:
— Poate că ai dreptate.
Mi-a mai pierit teama.
— De ce faci asta? m-a întrebat el brusc.
— Ce anume?
A întins un braț şi m-a luat de mână. Iarăşi am simțit că mă cuprinde acel minunat sentiment de siguranţă.
— De ce îţi freci palma cu degetul?
— Ah, am râs eu nervos, căci nici măcar nu-mi dădusem seama că o fac. Un alt obicei vechi.
Mi-a întors mâna cu palma în sus şi a examinat-o în

lumina slabă din hol. Şi-a plimbat policarul pe cicatricea palidă care îmi brăzda palma. M-au trecut fiori.

— De unde o ai? m-a întrebat el.

— Păi… de la Keramzin.

— Locul unde ai crescut?

— Da.

— Şi iscoada e tot orfan?

Mi s-a tăiat respiraţia. Oare avea şi puterea de a citi gândurile? Dar apoi mi-am amintit că Mal depusese mărturie în cortul Grisha.

— Da, am spus eu.

— E bun de ceva?

— Poftim?

Îmi era greu să mă concentrez. Policarul Întunecatului încă se plimba pe cicatricea din palmă.

— E o iscoadă bună?

— Cea mai bună, am răspuns eu cinstit. Iobagii de la Keramzin spuneau că poate să transforme pietrele în iepuri.

— Mă întreb uneori cât de bine ne înţelegem de fapt darurile, a meditat el cu voce tare.

Apoi mi-a dat drumul la mână şi a deschis uşa. S-a dat un pas într-o parte şi a făcut o mică plecăciune.

— Noapte bună, Alina.

— Noapte bună, am bâiguit eu.

Am intrat pe uşă, plecând capul să nu mă lovesc de pragul de sus, şi am ajuns într-un hol îngust. O clipă mai târziu, am auzit zgomotul uşii închizându-se în urma mea.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, mă durea trupul atât de tare, încât abia am putut să mă dau jos din pat. Dar m-am sculat şi am luat totul de la început. Iar şi iar. Fiecare zi era mai dificilă şi mai chinuitoare decât cea dinainte, dar nu m-am oprit. N-aş fi putut. Deja nu mai eram o cartografă, iar dacă n-aş fi reuşit să devin o Grisha, ce s-ar fi ales de mine?

Mi-am amintit vorbele Întunecatului din noaptea petrecută împreună sub grinzile rupte ale şopronului. *De multă vreme n-am mai avut parte de o scânteie de speranţă ca tine.* Credea că eram Invocatoarea Soarelui. Credea că îl pot ajuta să distrugă Falia. Şi, dacă ar fi stat în putinţa mea, mi-aş fi dorit ca niciun soldat, niciun negustor şi nicio iscoadă să nu mai fie nevoiţi vreodată să traverseze Nemarea.

Dar, pe măsură ce zilele se scurgeau, ideea mi se părea din ce în ce mai absurdă.

Am petrecut ore îndelungate în căsuţa de piatră a Baghrăi, învăţând exerciţii de respiraţie şi stând în poziţii dureroase care trebuiau să mă ajute să mă concentrez. Mi-a dat să citesc cărţi şi să beau ceaiuri, ba chiar m-a pocnit în repetate rânduri cu bastonul, dar nimic nu mi-a fost de ajutor.

— Fata mea, vrei să te tai? striga ea exasperată. Vrei să pun un Infern să te ardă? Să cer să fii azvârlită din nou în Falie, ca hrană pentru monştrii ăia?

Eşecurile mele zilnice cu Baghra erau egalate doar de chinurile la care mă supunea Botkin. Mă fugărea pe întreg domeniul palatului, prin păduri şi pe dealuri, până mai aveam un pic şi mă prăbuşeam. M-a pus la exerciţii de lupte şi la căderi, până când mi s-a acoperit tot corpul cu vânătăi şi au început să mă doară urechile de la mustrările lui neîncetate: prea lentă, prea obosită, prea slabă.

— Botkin nu poate construi o casă din nuiele! ţipa el la mine, strângându-mă uşor de braţ. Mănâncă şi tu ceva!

Dar nu-mi era foame. Îmi dispăruse complet pofta de mâncare iscată după întâlnirea cu moartea din Falie, iar mâncarea îşi pierduse orice savoare. Dormeam rău, în ciuda patului meu luxos, şi simţeam că parcă îmi duceam zilele împleticindu-mă. Retuşurile pe care mi le făcuse Genya dispăruseră şi ele, şi iarăşi aveam obrajii palizi, ochii duşi în fundul capului, părul pleoştit şi lipsit de strălucire.

Baghra credea că lipsa apetitului şi somnul prost aveau legătură cu neputinţa de a-mi chema puterea.

— Nu e mult mai greu să mergi cu picioarele legate? Sau să vorbeşti cu mâna peste gură? mă dojenea ea. De ce îţi iroseşti toată energia împotrivindu-te adevăratei tale naturi?

Dar nu făceam asta. Sau nu mi se părea că o fac. Nu mai eram sigură de nimic. Toată viaţa fusesem fragilă şi lipsită de vlagă. Fiecare zi mi se părea o adevărată luptă. Dacă Baghra avea dreptate, toate astea s-ar fi schimbat după ce aş fi învăţat să-mi stăpânesc talentul Grisha. Presupunând că asta s-ar fi întâmplat vreodată. Până atunci, eram blocată.

Ştiam că ceilalţi Grisha şuşoteau pe seama mea. Etherealki aveau obiceiul să exerseze împreună pe malul lacului, experimentând noi moduri de a folosi vântul, apa şi focul. Dar nu puteam risca să descopere că nici măcar nu eram în stare să-mi chem puterea, aşa că inventam tot felul de scuze ca să nu mă alătur lor, iar în cele din urmă au încetat să mă mai invite.

Seara, stăteau cu toţii în sala boltită, sorbind ceai sau *kvas,* plănuind excursii de sfârşit de săptămână în Balakirev sau în celelalte sate de lângă Os Alta. Dar întrucât Întunecatului încă îi era teamă de tentativele de asasinat, eu trebuia să rămân la palat. Ceea ce îmi convenea.

Cu cât petreceam mai mult timp cu Invocatorii, cu atât creşteau şansele de a fi descoperită.

Îl vedeam rar pe Întunecatul, şi întotdeauna de la distanţă, venind sau plecând, adâncit în conversaţii cu Ivan sau cu vreunul dintre consilierii militari ai regelui.

Am aflat de la ceilalţi Grisha că nu stătea mult la Micul Palat, ci îşi petrecea mare parte din timp călătorind între Falie şi graniţa de nord-est, sau în sud, unde înainte de venirea iernii shu han-ii organizau incursiuni de jaf în satele de lângă frontieră. Sute de Grisha erau împrăştiaţi în întreaga Ravkă, iar el era responsabil de toţi.

Nu vorbea niciodată cu mine şi rareori îmi arunca o privire. Eram sigură că se purta aşa deoarece ştia că nu făceam progrese şi că Invocatoarea Soarelui pe care credea că o descoperise se putea dovedi a fi un eşec.

Când nu eram pusă la cazne de Baghra sau de Botkin, stăteam în bibliotecă, citind din greu cărţi de teorie Grisha. Mi se părea că înţeleg principiile a ceea ce făceau Grisha – a ceea ce făceam *noi,* mă corectam eu de fiecare dată. Tot ce era pe lume putea fi descompus în părţi foarte mici. Ce părea magie era de fapt manipularea materiei de către Grisha, până la nivelurile ei cele mai adânci.

Marie nu putea isca focul. Strângea elemente combustibile în aerul din jurul ei, dar tot avea nevoie de cremene ca să iște o scânteie şi să aprindă acest combustibil. Oţelul Grisha nu se obţinea prin magie, ci prin îndemânarea Fabrikatorilor, care nu aveau nevoie de căldură sau de unelte grosolane pentru a prelucra metalul.

Dar, cu toate că înţelegeam ce făceam noi, Grisha, nu prea ştiam cum o făceam. Principiul de bază al Micii Ştiinţe era că „asemănătorul cheamă asemănătorul”, dar apoi lucrurile se complicau. *Odinakovost* era „caracterul comun” al unui lucru, care îl făcea să fie identic cu toate celelalte lucruri. *Etovost* era „caracterul unic” al unui lucru, care îl deosebea de toate celelalte lucruri. *Odinakovost* îi lega pe Grisha de întreaga lume înconjurătoare, dar *etovost* era cel care le oferea o afinitate pentru aer, sânge sau, în cazul meu, lumină. În acest punct, simţeam că începe să mi se învârtă capul.

Un lucru mi-a atras atenţia: termenul pe care îl foloseau

filosofii pentru a-i desemna pe cei născuţi fără puteri Grisha era *otkazat'sya,* „abandonaţii”. Era un cuvânt folosit şi pentru a-i desemna pe orfani.

Într-o după-amiază, în timp ce citeam cu greu un pasaj despre ajutorul dat de Grisha la paza rutelor comerciale, am simţit prezenţa cuiva. Am ridicat privirea şi m-am lăsat pe spetează. Lângă mine se afla însuşi Aparatul, iar pupilele lui negre aveau o strălucire ciudată.

Am aruncat o privire prin bibliotecă. Eram doar noi doi, şi, cu toate că soarele se revărsa prin tavanul de sticlă, am simţit că mă ia cu frig.

A luat loc pe scaunul alăturat, iar din veşmintele lui s-a împrăştiat un iz de igrasie – dintr-odată am simţit că mă învăluie mirosul umed al mormintelor, aşa că am încercat să respir pe gură.

— Îţi place ce studiezi, Alina Starkov?

— Foarte mult, am minţit eu.

— Ce bine îmi pare, a spus el. Dar sper că îţi vei hrăni nu doar mintea, ci şi sufletul. Eu sunt călăuză spirituală pentru toţi cei care locuiesc între zidurile palatului. Dacă vei fi vreodată îngrijorată sau în suferinţă, sper că nu vei ezita să vii la mine.

— Am să vin, am spus eu. Fără îndoială.

— Bine, bine, a zâmbit el, dând la iveală o gură cu dinţi înghesuiţi şi gălbui, cu gingiile vineţii, ca de lup. Vreau să fim prieteni. E foarte important să fim prieteni.

— Bineînţeles.

— Aş fi încântat dacă ai accepta un dar de la mine, a spus el, apoi a vârât o mână între faldurile veşmintelor sale închise la culoare şi a scos o cărţulie legată în piele roşie.

Cum de putea să sune atât de înfiorător vocea unui om care îţi oferea un dar?

Fără tragere de inimă, m-am aplecat în faţă şi am luat cartea din mâna lui lungă, cu vene albastre. Pe copertă, titlul era imprimat în relief cu litere aurite: *Istorii Sankt'ya.*

— *Vieţile sfinţilor?*

A încuviinţat din cap:

— Pe vremuri, toţi copiii Grisha primeau această cărţulie când veneau să facă şcoala la Micul Palat.

— Mulţumesc, am spus eu cu un aer nedumerit.

— Ţăranii îşi iubesc sfinţii. Tânjesc după miraculos. Şi totuşi, nu-i iubesc pe Grisha. De ce crezi?

— Nu m-am gândit la asta, am răspuns eu.

Am deschis cartea. Cineva îmi scrisese numele pe interiorul copertei. Am dat câteva pagini. *Sfântul Petyr din Brevno. Sfântul Ilya în lanţuri. Sfânta Lizabeta.* Fiecare capitol începea cu o pagină de ilustraţii frumoase, realizate în cerneluri colorate.

— Eu cred că nu-i iubesc pe Grisha pentru că aceştia nu suferă aşa cum suferă sfinţii, aşa cum suferă oamenii de rând.

— Poate, am răspuns eu cu un aer absent.

— Dar tu ai suferit, nu-i aşa, Alina Starkov? Şi cred că… da, vei mai suferi.

Am ridicat capul brusc. Am crezut că mă ameninţă, dar ochii lui erau plini de o simpatie ciudată, mai înfricoşătoare decât expresia lui dinainte.

M-am uitat iarăşi la cărţulia din poala mea. Degetul meu se oprise la o ilustraţie care înfăţişa moartea Sfintei Lizabeta – fusese sfârtecată prin tragerea cu patru cai pe un câmp de trandafiri. Am închis repede cartea şi m-am ridicat în picioare.

— Trebuie să plec.

Aparatul s-a ridicat şi, preţ de o clipă, am crezut că va încerca să mă oprească:

— Nu-ţi place darul.

— Ba da. E foarte frumos. Mulţumesc, am bâiguit eu. Dar nu vreau să întârzii.

Am ieşit în grabă pe uşile bibliotecii şi n-am răsuflat uşurată decât după ce am ajuns în camera mea. Am aruncat cărţulia cu sfinţi în sertarul de jos al măsuţei de toaletă, pe care l-am închis cu zgomot.

Ce voia Aparatul de la mine? Oare vorbele sale se voiau a fi o ameninţare? Sau un fel de avertisment?

Am inspirat adânc, simţindu-mă copleşită de un val de oboseală şi confuzie. Îmi era dor de ritmul lent din Cortul Documentelor, de monotonia plăcută a vieţii mele de cartografă, când tot ce se cerea de la mine era să fac nişte desene şi să păstrez curăţenia pe masa de lucru. Îmi era dor de mirosul familiar al hârtiei şi cernelurilor. Şi, mai ales, îmi era dor de Mal.

Îi scrisesem în fiecare săptămână pe adresa regimentului nostru, dar nu primisem niciun răspuns de la el. Ştiam că poşta nu era tocmai sigură şi că unitatea lui poate plecase de lângă Falie, fiind staţionată acum în Ravka de Vest, dar tot speram să primesc veşti de la el cât mai repede. Renunţasem la ideea de a-l primi în vizită la Micul Palat. Oricât de mult mi-ar fi lipsit, nu puteam suporta gândul ca Mal să afle că mă adaptasem la noua mea viaţa la fel de bine ca la cea veche.

În fiecare seară, când urcam treptele ce duceau la camera mea după încă o zi inutilă şi chinuitoare, îmi închipuiam scrisoarea care ar fi putut să mă aştepte pe măsuţa de toaletă şi iuţeam pasul. Dar zilele treceau şi nu primeam nicio scrisoare.

La fel şi în seara aceea: nu era nimic pe măsuţă.

— Unde eşti, Mal? am zis în şoaptă, trecându-mi mâna peste tăblia goală.

Dar nu avea cine să-mi răspundă.

Capitolul 11

Lucrurile s-au înrăutăţit tocmai când mă gândeam că mai rău de atât n-avea cum să-mi meargă.

Luam micul dejun în sala boltită şi, la un moment dat, s-au deschis uşile principale şi a intrat un grup de Grisha pe care nu-i cunoşteam. Nu le-am dat multă atenţie. La Micul Palat întotdeauna veneau şi plecau Grisha din serviciul Întunecatului, uneori ca să se refacă după răni căpătate pe frontul de nord sau de sud, alteori în permisie.

Apoi Nadia a rămas cu gura căscată.

— Oh, nu, a oftat Marie.

Am ridicat privirea şi mi s-a pus un nod în stomac când am recunoscut-o pe fata cu păr ca pana corbului care se uitase fascinată după Mal atunci când ne apropiam de Kribirsk.

— Cine e? am întrebat eu în şoaptă, în timp ce tânăra înainta însoţită de ceilalţi Grisha, salutând în stânga şi în dreapta, umplând sala cu râsul ei strident.

— Zoya, a bombănit Marie. La şcoală era cu un an mai mare decât noi. Şi e îngrozitoare.

— Îşi închipuie că e mai bună decât toată lumea, a adăugat Nadia.

Am ridicat din sprâncene. Dacă păcatul Zoyei era snobismul, atunci nu Marie şi Nadia erau cele mai în măsură s-o judece din cauza asta.

Marie a oftat:

— Partea cea mai rea e că, într-un fel, are dreptate. E o Furtunoasă extraordinar de puternică, o luptătoare nemaipomenită şi… uite cât de bine arată.

M-am uitat la broderiile argintii de la mânecile Zoyei, la strălucirea perfectă a părului său de abanos şi la ochii ei mari şi albaştri, mărginiţi de gene incredibil de negre. Era aproape la fel de frumoasă ca Genya. M-am gândit la Mal

şi am simţit un junghi de gelozie pură. Dar apoi mi-am dat seama că şi Zoya fusese staţionată lângă Falie. Poate că ea şi Mal se întâlniseră… poate ştia dacă mai era acolo, dacă era teafăr. Mi-am dat farfuria la o parte. Ideea de a o întreba pe Zoya despre Mal mă scârbea un pic.

Ca şi când mi-ar fi simţit privirea, Zoya şi-a întrerupt conversaţia cu un Corporalki care o privea cu un aer plin de veneraţie şi s-a apropiat de masa Invocatorilor.

— Marie! Nadia! Ce mai faceţi? le-a întrebat ea.

Amândouă s-au ridicat în picioare să o îmbrăţişeze, având pe chip nişte uriaşe zâmbete false.

— Arăţi superb, Zoya! a întâmpinat-o Marie cu efuziune. Ce mai faci?

— Ne-a fost aşa dor de tine! a chițăit Nadia.

— Şi mie mi-a fost dor de voi, a zis Zoya. Ce bine îmi pare că m-am întors la Micul Palat! Nu vă puteţi închipui câte treburi mi-a încredinţat Întunecatul. Dar sunt nepoliticoasă. Nu cred că am făcut cunoştinţă cu prietena voastră.

— Ah! a exclamat Marie. Ce rău îmi pare. Ea e Alina Starkov. Invocatoarea Soarelui, a adăugat cu un pic de mândrie.

M-am ridicat în picioare cu un aer stânjenit, iar Zoya m-a luat imediat în braţe:

— E o *mare* onoare să fac în sfârșit cunoştinţă cu Invocatoarea Soarelui, a spus ea cu glas tare, dar, în timp ce mă îmbrăţişa, mi-a şoptit la ureche: Puţi a Keramzin.

M-am încordat toată, iar ea mi-a dat drumul, afişând un zâmbet pe buzele ei perfecte.

— Ne vedem mai încolo, a zis ea, salutându-ne uşor cu mâna. Abia aştept să fac o baie.

Şi a ieşit din sală pe uşile duble care duceau spre dormitoare.

Am rămas nemişcată, uluită, simţind că-mi ard obrajii. Aveam impresia că toată lumea se uită la mine, dar nimeni altcineva nu părea să fi auzit ce spusese Zoya.

Vorbele ei m-au însoţit tot restul zilei, pe durata unei noi lecţii ratate cu Baghra şi a unui prânz interminabil, de-a

lungul căruia Zoya a vorbit ca o moară hodorogită despre călătoria de la Kribirsk, despre starea localităţilor de la marginea Faliei şi despre nemaipomenitele xilogravuri *lubok* pe care le văzuse în una dintre aşezările ţăranilor. Poate că totul era doar în imaginaţia mea, dar mi se părea că ori de câte ori rostea cuvântul „ţăran” se uita direct la mine. În timp ce vorbea, lumina i se reflecta în brăţara grea de argint pe care o purta la o mână. Am observat că în ea erau încastrate bucăţi de os. *Un amplificator,* mi-am spus în sinea mea.

Situaţia a devenit din rea îngrozitoare atunci când Zoya şi-a făcut apariţia la antrenamentele noastre de luptă. Botkin a luat-o în braţe, a sărutat-o pe amândoi obrajii, apoi s-au plimbat un pic împreună, discutând în shu. Oare era vreun lucru pe care fata asta să nu-l poată face?

Venise cu prietena ei cu bucle castanii, pe care o ţineam minte din cortul Grisha, şi au început amândouă să şuşotească şi să chicotească, în timp ce eu mă chinuiam să fac exerciţiile cu care îşi începea Botkin lecţiile. Când ne-am grupat pentru exerciţiile de box, n-am fost deloc surprinsă că Botkin m-a repartizat Zoyei.

— E o elevă fruntaşă, a spus el cu un zâmbet mândru. O va ajuta pe mica fată.

— Sunt sigură că Invocatoarea Soarelui nu are nevoie de ajutor, a răspuns Zoya cu un surâs plin de sine.

M-am uitat la ea cu băgare de seamă. Nu-mi dădeam seama de ce mă ura atât de tare, dar mă săturasem până peste cap de atitudinea ei.

Am luat poziţii de luptă, iar Botkin a dat semnalul de începere.

Am reuşit să parez primul pumn al Zoyei, dar nu şi pe al doilea, care m-a izbit puternic în falcă, dându-mă un pas în spate. Mi-am scuturat capul, străduindu-mă să-mi revin.

A făcut nişte fente în fata mea şi a încercat să-mi dea un pumn în coaste, dar probabil că în ultimele săptămâni o parte din instrucţiunile lui Botkin se prinseseră de mine, căci am reuşit o eschivă, iar lovitura m-a ratat.

Şi-a ridicat umerii şi a făcut un pas în lateral. Am văzut

cu coada ochiului că ceilalţi Invocatori îşi încetaseră exerciţiile şi se uitau la noi.

Dar n-ar fi trebuit să mă las distrasă, pentru că am încasat următorul pumn al Zoyei direct în burtă. Mi s-a tăiat respiraţia, iar ea a continuat cu o lovitură de cot, pe care am reuşit s-o evit mai mult graţie norocului, decât abilităţilor mele.

Zoya a profitat de avantaj şi s-a năpustit spre mine. Asta a fost greşeala ei. Eram lentă şi nu aveam putere, dar Botkin mă învăţase cum să mă folosesc de puterea adversarului.

Am făcut un pas în lateral, iar când Zoya a ajuns lângă mine, i-am agăţat glezna cu piciorul, culcând-o la pământ.

Ceilalţi Invocatori au izbucnit în aplauze. Dar n-am avut timp să mă bucur de victoria mea, pentru că Zoya s-a ridicat în picioare cu un aer furios, despicând aerul cu pumnul. M-am simţit ridicată de la pământ şi proiectată în spate, izbindu-mă de peretele de lemn al sălii de antrenament. Am auzit trosnind ceva şi am alunecat pe podea cu respiraţia tăiată.

— Zoya! a urlat Botkin. Nu-ţi folosi puterile. Nu în sălile de antrenament. Niciodată în sălile de antrenament!

Ca prin vis, i-am văzut pe ceilalţi Invocatori strângându-se în jurul meu şi l-am auzit pe Botkin chemând un Vindecător.

— N-am nimic, am încercat eu să spun, dar nu mai aveam suflu.

Zăceam pe pământul bătătorit, gâfâind uşor, şi de fiecare dată când încercam să inspir mai adânc, simţeam un junghi puternic în partea stângă a trunchiului. În cele din urmă, a sosit un grup de servitori, iar când m-au întins pe targă, am leşinat.

Când au venit să mă viziteze la infirmerie, Marie şi Nadia mi-au povestit ce se întâmplase după aceea. Un Vindecător mi-a încetinit bătăile inimii până am căzut într-un somn adânc, apoi mi-a vindecat coasta ruptă şi vânătăile pricinuite de Zoya.

— Iar Botkin e furios! a exclamat Marie. Nu l-am văzut

niciodată atât de furios. A dat-o afară din sala de antrenament. Am crezut că o să-i şi dea vreo două.

— Ivo mi-a spus că Ivan a dus-o la sala de consiliu a Întunecatului, iar când s-a întors de acolo, Zoya plângea.

Ce bine, mi-am spus în sinea mea cu satisfacţie. Dar când m-am gândit la mine zăcând pe podeaua de pământ, m-a copleşit un val fierbinte de ruşine.

— De ce a făcut una ca asta? am întrebat eu, încercând să mă ridic în capul oaselor.

Multă lume mă ignora sau mă desconsidera, dar Zoya părea să mă urască.

Marie şi Nadia s-au uitat la mine cu gura căscată, ca şi când aş fi încasat o lovitură la cap, nu la coaste.

— Pentru că e geloasă! a zis Nadia.

— Pe mine? am spus eu cu un aer surprins.

Marie a dat ochii peste cap:

— Nu suportă ideea ca cineva să fie favoritul Întunecatului.

Am izbucnit în râs, dar m-am crispat imediat din pricina junghiului din coaste:

— Nu cred că sunt favorita lui.

— Bineînţeles că eşti. Într-adevăr, Zoya e puternică, dar e doar o Furtunoasă. Tu, în schimb, eşti Invocatoarea Soarelui.

Nadia s-a înroşit când a spus asta, şi mi-am dat seama că unda de invidie din glasul ei nu era doar în imaginaţia mea. Oare cât de profundă era acea invidie? Marie şi Nadia vorbeau ca şi când ar fi urât-o pe Zoya, dar zâmbeau când se întâlneau cu ea. *Oare ce spun despre mine când nu sunt de faţă?* m-am întrebat în sinea mea.

— Poate o degradează! a chicotit Marie.

— Poate o trimite în Tsibeya! a jubilat Nadia.

Din semiîntunericul infirmeriei a apărut un Vindecător care le-a cerut să facă linişte şi să mă lase singură. Marie şi Nadia au plecat, dar mi-au promis că mă vor vizita şi a doua zi.

Apoi m-a furat somnul, iar când m-am trezit după câteva ore, deja era întuneric în infirmerie. Încăperea era

învăluită într-o tăcere sinistră, celelalte paturi erau libere, şi nu se auzea decât ticăitul unui ceas.

M-am ridicat. Încă mai aveam dureri, dar n-aş fi zis că îmi rupsesem o coastă cu doar câteva ore înainte.

Aveam gura uscată şi simţeam că mă paşte o migrenă. M-am dat jos din pat şi mi-am turnat un pahar de apă din carafa de pe noptieră. Apoi am deschis fereastra şi am inspirat adânc aerul nopţii.

— Alina Starkov.

Am tresărit şi m-am răsucit pe călcâie.

— Cine-i acolo? am zis eu cu respiraţia tăiată.

Aparatul şi-a făcut simţită prezenţa din umbra de lângă uşă.

— Te-am speriat? m-a întrebat el.

— Un pic, am recunoscut eu.

Oare de câtă vreme se afla acolo? Mă urmărise în timp ce dormeam?

S-a apropiat fără zgomot de mine, ca şi când ar fi plutit, târându-şi veşmintele ponosite pe podea. Fără să vreau, am făcut un pas în spate.

— Mi-a părut tare rău când am auzit că ai fost rănită, a spus el. Întunecatul ar trebui să fie mai atent când îşi alege subordonaţii.

— Mă simt bine.

— Serios? a zis el, privindu-mă în lumina lunii. Nu arăţi tocmai bine, Alina Starkov. Şi e esenţial să fii sănătoasă.

— Sunt doar un pic obosită.

Aparatul s-a apropiat mai mult de mine şi am simţit că mă învăluie izul lui specific: un amestec ciudat de tămâie, mucegai şi miros de pământ proaspăt săpat. Mi-am amintit de cimitirul de la Keramzin, de pietrele funerare strâmbe şi de ţărăncile care plângeau lângă mormintele noi. Brusc, am devenit foarte conştientă că infirmeria era pustie. Oare Vindecătorul Corporalki încă mai era prin preajmă? Sau cumva plecase după un pahar de *kvas* şi un pat cald?

— Ştiai că în unele sate de lângă graniţă au început să ridice altare închinate ţie? a zis Aparatul cu glas scăzut.

— Poftim?

— Oh, da. Oamenii sunt însetaţi după speranţă, iar pictorii de icoane câştigă bani frumoşi mulţumită ţie.

— Dar nu-s o sfântă!

— E o binecuvântare, Alina Starkov. O blagoslovenie.

A mai făcut un pas spre mine, iar acum îi vedeam limpede barba neagră şi încâlcită, în care îi luceau dinţii înghesuiţi şi pătaţi.

— Ai devenit periculoasă şi vei deveni din ce în ce mai periculoasă.

— Eu? am zis în şoaptă. Pentru cine?

— Există ceva mai puternic decât orice armată. Ceva atât de puternic, încât poate să răstoarne regi, ba chiar şi Întunecaţi. Ştii care este acest lucru?

Am clătinat din cap, îndepărtându-mă un pic de el.

— Credinţa, a murmurat el, cu o expresie sălbatică în ochii săi negri. Credinţa.

Aparatul a întins mâna spre mine, iar eu m-am dat în spate şi m-am lovit de noptieră, răsturnând paharul de apă, care s-a spart zgomotos de podea. Pe hol s-au auzit paşi grăbiţi apropiindu-se de noi. Aparatul s-a îndepărtat de mine, dispărând în întuneric.

Uşa s-a izbit de perete, iar Vindecătorul a intrat în fugă, cu *kefta* roşie fluturând în urma sa:

— Te simţi bine?

Am deschis gura, fără să ştiu ce să spun. Dar Aparatul deja se strecurase fără zgomot afară din cameră.

— Îmi… îmi pare rău. Am spart un pahar.

Vindecătorul a chemat un servitor să adune cioburile, apoi m-a aşezat în pat şi m-a sfătuit să mă odihnesc. Dar imediat după ce a plecat, m-am ridicat în capul oaselor şi am aprins lampa de pe noptieră.

Îmi tremurau mâinile. Voiam să alung din minte spusele Aparatului ca pe nişte absurdităţi, dar nu puteam. Nu, dacă era adevărat că oamenii chiar se rugau Invocatoarei Soarelui, nu, dacă se aşteptau să-i salvez. Mi-am amintit vorbele teribile ale Întunecatului din noaptea petrecută sub acoperişul rupt al şopronului. *Epoca puterii Grisha se apropie de sfârşit.* Mi-am amintit de volcre, de vieţile

curmate în Falia Umbrei. *O Ravka divizată nu va supravieţui în noua epocă.* Nu-l dezamăgeam doar pe Întunecatul sau pe Baghra, sau pe mine însămi. Dezamăgeam întreaga Ravkă.

A doua zi dimineaţă, când a venit Genya, i-am povestit vizita Aparatului, dar nu s-a arătat îngrijorată de ce-mi spusese sau de comportamentul lui ciudat.

— E înfricoşător, a recunoscut ea, dar inofensiv.

— Nu e inofensiv. Ar fi trebuit să-l vezi. Părea complet nebun.

— E doar un preot.

— Dar de ce a venit să mă vadă?

Genya a ridicat din umeri:

— Poate că regele i-a cerut să se roage pentru tine?

— În noaptea asta nu mai stau aici. Vreau să dorm în camera mea. Cu ușa încuiată.

Genya s-a uitat prin infirmeria pustie şi a scos un oftat:

— Mda, cu asta sunt de acord. Nici eu n-aş vrea să stau aici.

Apoi s-a uitat cu atenţie la mine.

— Arăţi îngrozitor, a spus ea cu obişnuitul său tact. Mă laşi să te aranjez un pic?

— Nu.

— Măcar să-ţi şterg cearcănele.

— Nu! m-am încăpăţânat eu. Dar am nevoie de o favoare.

— Să-mi aduc trusa? m-a întrebat ea cu nerăbdare.

— Nu genul ăla de favoare, m-am încruntat eu. Un prieten al meu a fost rănit în Falie. I-am… scris, dar nu-s sigură că scrisorile mele ajung la el.

Am simţit că mă îmbujorez şi am continuat repede:

— Poţi să afli dacă e teafăr şi unde e staţionat regimentul lui? Nu ştiu pe cine altcineva să întreb, şi întrucât tu eşti tot timpul la Marele Palat, m-am gândit că ai putea să mă ajuţi.

— Bineînţeles, dar… te-ai uitat pe lista cu victime?

Am încuviinţat din cap, simţind cum mi se pune un nod

în gât. Genya s-a dus să caute o hârtie şi un toc, să-i notez numele lui Mal.

Am oftat şi m-am frecat la ochi. Nu ştiam cum să interpretez tăcerea lui Mal. Verificam lista cu victime în fiecare săptămână, cu noduri în stomac şi cu inima bătându-mi nebuneşte, îngrozită că aş putea să dau peste numele lui. Şi în fiecare săptămână le mulţumeam tuturor sfinţilor că Mal era în viaţă şi teafăr, cu toate că nu se sinchisea să-mi scrie.

Oare acesta era adevărul? Am simţit că mi se strânge inima. Poate Mal era bucuros că plecasem, bucuros că se eliberase de vechi prietenii şi obligaţii. *Sau poate că zace într-un spital cine ştie pe unde, iar tu eşti o copilă răsfăţată,* m-am mustrat în sinea mea.

Genya s-a întors, iar eu i-am notat numele lui Mal, regimentul şi unitatea din care făcea parte. A împăturit foaia şi a vârât-o în mâneca *keftei.*

— Mersi, am spus eu cu glas sugrumat.

— Sunt sigură că e teafăr, a spus ea, strângându-mă uşor de mână. Acuma, întinde-te pe spate, să-ţi scot cearcănele.

— Genya!

— Întinde-te pe spate, altminteri poţi să-ţi iei adio de la mica ta favoare.

Am rămas cu gura deschisă:

— Eşti o profitoare.

— Sunt minunată.

M-am încruntat la ea, apoi m-am trântit pe perne.

După ce a plecat Genya, am cerut să mă întorc în camera mea. Vindecătorul n-a fost încântat de idee, dar am insistat. Durerile dispăruseră aproape complet şi nici nu mă gândeam să petrec încă o noapte în infirmeria pustie.

Când m-am întors în camera mea, am făcut o baie şi am încercat să citesc dintr-o carte de teorie Grisha. Dar nu mă puteam concentra. Mă îngrozea gândul de a mă întoarce la cursuri a doua zi şi mă îngrozea perspectiva unei noi lecţii inutile cu Baghra.

Privirile insistente şi bârfele pe seama mea se mai

domoliseră de când ajunsesem la Micul Palat, dar eram sigură că lupta mea cu Zoya avea să le stârnească din nou.

Când m-am ridicat în picioare şi mi-am întins mădularele, m-am văzut în oglinda măsuţei de toaletă. M-am apropiat de ea şi mi-am studiat faţa.

Cearcănele dispăruseră cu totul, dar ştiam că aveau să reapară în câteva zile. Şi dispariţia lor nu-mi schimbase deloc înfăţişarea. Arătam ca de obicei: obosită, costelivă, bolnăvicioasă. Nu ca o Grisha adevărată. Puterea se afla undeva în adâncul meu, dar nu puteam ajunge la ea şi nu ştiam de ce. De ce eram diferită? De ce durase atât de mult timp ca puterea mea să iasă la iveală? Şi de ce nu puteam s-o invoc singură?

Vedeam reflectate în oglindă draperiile groase şi aurii, pereţii minunat zugrăviţi, focul strălucind în soba de teracotă. Zoya era îngrozitoare, dar avea dreptate. Nu aparţineam acestei lumi minunate, şi, dacă nu găseam un mijloc de a-mi folosi puterea, nici nu aveam să fac parte vreodată din ea.

Capitolul 12

Dimineaţa următoare n-a fost atât de rea pe cât mă aşteptam. Când am ajuns în sala mare, Zoya deja era acolo. Stătea singură la un capăt al mesei Invocatorilor şi mânca în tăcere. N-a ridicat privirea când Marie şi Nadia m-au salutat cu entuziasm, iar eu am făcut tot posibilul să n-o iau în seamă.

Am savurat fiecare pas al drumului până la lac. Soarele era strălucitor, aerul rece îmi mângâia obrajii, şi nu aveam niciun chef să intru în căsuţa întunecată şi sufocantă a Baghrăi. Dar când am urcat treptele din faţa uşii ei, am auzit voci ridicate.

Am şovăit o clipă, apoi am ciocănit uşor. Vocile s-au întrerupt imediat şi, după o clipă, am deschis uşa şi am aruncat o privire înăuntru. Cu o mină furioasă, Întunecatul stătea lângă soba de teracotă a Baghrăi.

— Scuze, am spus eu, şi am dat să închid uşa.

— Intră, a pufnit Baghra, că iese căldura.

După ce am intrat şi am închis uşa, Întunecatul a făcut o mică plecăciune şi m-a întrebat:

— Cum te simţi, Alina?

— Bine, am bâiguit eu.

— Se simte bine! a răbufnit Baghra. Se simte bine! Nu poate lumina nici măcar un hol, dar se simte bine.

M-am crispat toată şi mi-am dorit să dispar de pe faţa pământului.

Spre surprinderea mea, Întunecatul a spus:

— Las-o în pace.

Baghra a mijit ochii:

— Ai vrea tu.

Întunecatul a oftat cu un aer exasperat, trecându-şi mâinile prin părul negru. Când s-a întors spre mine, avea un zâmbet trist pe buze, iar părul îi era ciufulit în toate

direcţiile.

— Baghra are propriul ei fel de a face lucrurile, mi-a spus el.

— Nu mă lua de sus, băiete! a pocnit vocea ei ca un bici.

Spre uimirea mea, Întunecatul s-a îndreptat de spate şi s-a încruntat ca şi când şi-ar fi dat seama că exagerase.

— Nu mă muştrului, bătrâno, a zis el cu glas scăzut şi ameninţător.

În încăpere s-a revărsat un nou val de furie. Peste ce nimerisem? Voiam să mă strecor pe uşă şi să-i las să termine cearta pe care o întrerupsesem, dar vocea Baghrăi a răbufnit din nou:

— Băiatul vrea să-ţi facă rost de un amplificator. Ce părere ai de asta, fata mea?

Mi se părea atât de ciudat ca Întunecatului să i se spună „băiatul”, încât mi-a luat câteva clipe să înţeleg la cine se referea. Dar după ce am înţeles, m-am simţit uşurată şi plină de speranţă. Un amplificator! De ce nu mă gândisem la asta mai înainte? Şi de ce nu se gândiseră *ei* mai înainte? Baghra şi Întunecatul mă puteau ajuta să-mi chem puterea pentru că erau amplificatori vii, aşa că de ce să nu am şi eu un amplificator, ca ghearele de urs ale lui Ivan sau colţul de focă pe care îl văzusem atârnând la gâtul Mariei.

— Mi se pare o idee minunată! am exclamat eu mai tare decât mi-aș fi dorit.

Baghra a scos un zgomot scârbit.

Întunecatul i-a aruncat o privire tăioasă, apoi s-a întors spre mine:

— Alina, ai auzit vreodată de turma Morozovei?

— Bineînţeles că a auzit. A auzit chiar şi de unicorni şi de dragonii din Shu Han, a zis Baghra pe un ton batjocoritor.

Pe chipul Întunecatului a apărut o umbră de furie, dar s-a stăpânit şi m-a întrebat politicos:

— Pot să stau un pic de vorbă cu tine, Alina?

— Bineînţeles, am bâiguit eu.

Baghra a pufnit din nou, dar Întunecatul n-a băgat-o în

seamă, ci m-am luat pe după umeri şi m-a condus afară din căsuţa de piatră, închizând uşa cu putere în urma lui. După ce am făcut câţiva paşi pe alee, a oftat din rărunchi, trecându-şi iarăşi mâinile prin păr.

— Ce femeie, a mormăit el.

N-am putut să nu râd.

— Ce-i? a întrebat el cu băgare de seamă.

— Nu v-am văzut niciodată atât de… enervat.

— Ăsta e efectul Baghrăi asupra oamenilor.

— A fost şi profesoara domniei voastre?

Trăsăturile i s-au întunecat preţ de o clipă.

— Da, a spus el. Şi ce ştii despre turma Morozovei?

Mi-am muşcat buza:

— Doar, mă rog, ce ştie toată lumea…

A oftat:

— Doar poveşti pentru copii?

Am ridicat din umeri cu un aer spăsit.

— Nu-i nimic, m-a liniştit el. Ce-ţi aminteşti din poveşti?

Mi-am amintit vocea Anei Kuya răsunând în dormitoare până târziu în noapte.

— Era o turmă de cerbi albi, făpturi miraculoase care apăreau doar în amurg.

— Nu sunt mai miraculoase decât noi. Dar sunt străvechi şi foarte puternice.

— Şi chiar există? am întrebat eu cu un aer sceptic.

Dar nu i-am spus că nu mă simţisem miraculoasă *sau* puternică în ultima vreme.

— Eu aşa cred.

— Dar Baghra e de altă părere.

— Ideile mele i se par mai tot timpul ridicole. Ce îţi mai aminteşti din poveşti?

— Păi, am zis eu râzând, în poveştile Anei Kuya, cerbii aceştia puteau vorbi, iar dacă un vânător prindea unul, dar îi cruţa viaţa, cerbul îi îndeplinea o dorinţă.

A râs şi el. Era prima oară când îl auzeam râzând – un sunet grav şi plăcut, ce străbătea unduind aerul.

— Ei bine, partea asta sigur nu este adevărată.

— Dar restul?

— Regii şi Întunecaţii caută de secole turma Morozovei. Vânătorii mei susţin că au dat de urmele cerbilor, deşi nu i-au văzut niciodată cu ochii lor.

— Şi îi credeţi?

Privirea lui de culoarea gresiei era fermă şi rece:

— Oamenii mei nu mă mint.

Am simţit un fior pe şira spinării. Ştiind ce putea face Întunecatul, nici eu n-aş fi fost tentată să-l mint.

— Am înţeles, am spus eu cu un aer stânjenit.

— Dacă reuşeşte cineva să prindă cerbul cel mai mândru din turma Morozovei, îi poate transforma cornițele în amplificator.

Întunecatul a întins mâna şi m-a bătut uşor peste clavicule – chiar şi acea scurtă atingere era suficientă pentru a-mi împrăştia în trup un val de siguranţă.

— Un colier? am întrebat eu, încercând să mi-l imaginez şi simţind în continuare loviturile degetelor sale la baza gâtului.

A încuviinţat din cap:

— Cel mai puternic amplificator din câte se cunosc.

Am rămas cu gura căscată:

— Şi vreţi să mi-l daţi mie?

Iarăşi a încuviinţat din cap.

— Dar n-ar fi mai uşor pentru mine să fac rost de o gheară sau un dinte… nu ştiu, orice altceva?

A clătinat din cap:

— Dacă sperăm să distrugem Falia, avem nevoie de puterea cerbului.

— Dar poate dacă aş avea un amplificator cu care să exersez…

— Doar ştii că nu merge aşa.

— Ştiu?

S-a încruntat:

— Nu ai citit cărţile de teorie?

I-am aruncat o privire şi am spus:

— E multă teorie.

Spre surprinderea mea, Întunecatul a zâmbit:

— Am uitat că toate astea sunt încă noi pentru tine.

— Ei bine, eu n-am uitat.

— E chiar aşa de greu?

Am simţit că mi se pune un nod în gât, ceea ce mi se părea stânjenitor, aşa că m-am străduit să-l înghit:

— Probabil Baghra v-a spus că nu pot invoca nici măcar o rază de soare prin propriile mele forţe.

— În cele din urmă, o să reuşeşti, Alina. Nu-mi fac griji.

— Nu?

— Nu. Şi chiar dacă mi-aş face griji, după ce punem mâna pe cerb, n-o să mai conteze.

Am simţit un val de enervare. Dacă un amplificator m-ar fi putut ajuta să devin o Grisha adevărată, atunci nu voiam să aştept nişte coarne mitice. Voiam un amplificator adevărat. Acum.

— Din moment ce nimeni n-a găsit turma Morozovei până acum, ce vă face să credeţi că o veţi găsi acum? am întrebat eu.

— Pentru că aşa au fost sortite lucrurile. Acest cerb ți-a fost sortit ţie, Alina. O simt.

S-a uitat la mine. Părul încă îi era ciufulit şi, în lumina intensă a dimineţii, era mai frumos şi mai uman decât îl văzusem vreodată.

— Cred că îţi cer să ai încredere în mine, a spus el.

Ce era să-i răspund? Nu prea aveam de ales. Dacă Întunecatul voia să am răbdare, trebuia să am răbdare.

— Bine, am spus eu în cele din urmă. Dar grăbiţi lucrurile.

A râs iarăşi, iar eu am simţit că mi se strecoară pe obraji o îmbujorare plăcută. Apoi expresia lui a redevenit serioasă.

— Te-am aşteptat multă vreme, Alina, a spus el. Tu şi cu mine vom schimba lumea.

Am râs nervos:

— Nu sunt genul care schimbă lumea.

— Aşteaptă şi ai să vezi, a zis el blând, iar când s-a uitat la mine cu ochii lui cenuşii, ca de cuarţ, inima a început să-mi bată un pic mai tare.

Am crezut că vrea să-mi mai spună ceva, dar a făcut

brusc un pas în spate, iar pe chip i s-a aşternut un aer preocupat:

— Succes la lecţii.

A făcut o mică plecăciune, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre malul lacului. Dar după ce a făcut câţiva paşi, s-a întors iarăşi spre mine.

— Alina, cât priveşte povestea cu cerbul…

— Da?

— Te rog s-o păstrezi pentru tine. Multă lume crede că e doar o poveste pentru copii, şi n-aş vrea să par un caraghios.

— N-am să spun nimic, am promis eu.

A dat uşor din cap şi, fără să mai spună nimic, s-a îndepărtat. L-am urmărit cu privirea. Eram un pic ameţită, dar nu-mi dădeam seama de ce.

Când m-am uitat spre căsuţa de piatră, am văzut-o pe Baghra în prag, aşteptându-mă. Nu ştiu de ce, dar m-am înroşit.

— Hm, a pufnit ea, apoi mi-a întors şi ea spatele.

După conversaţia cu Întunecatul, am dat fuga la bibliotecă. În niciuna dintre cărţile mele de teorie nu se vorbea despre cerbul pomenit de el, dar am găsit o menţiune a Ilyei Morozova, una dintre primele şi cele mai puternice Grisha.

Şi am găsit multe lucruri despre amplificatoare. Cărţile spuneau foarte limpede că un Grisha putea avea un singur amplificator de-a lungul vieţii şi că, după ce un Grisha intra în posesia unui amplificator, acesta nu mai putea fi posedat de nimeni altcineva: *Grisha pune stăpânire pe amplificator, la fel cum amplificatorul pune stăpânire pe Grisha. După ce îl obţine, nu mai poate avea altul. Asemănătorul cheamă asemănătorul, şi între ei se Stabileşte o legătură strânsă.*

Motivul nu-mi era foarte limpede, dar părea să aibă legătură cu limitarea puterii Grisha.

Calul are viteză. Ursul are putere. Pasărea are aripi. Nicio făptură nu are toate aceste daruri, şi astfel lumea îşi

păstrează echilibrul. Amplificatoarele sunt un mijloc de a păstra echilibrul, nu de a-l distruge, şi fiecare Grisha ar face bine să ţină minte acest lucru, altminteri riscă să suporte consecinţele.

Un alt filosof spunea aşa: *De ce un Grisha nu poate poseda decât un amplificator? Am să răspund la o altă întrebare în schimb: Ce este infinit? Universul şi lăcomia oamenilor.*

Stând sub cupola de sticlă a bibliotecii, mi-am amintit de Ereticul Negru. Întunecatul îmi spusese că Falia Umbrei apăruse din pricina lăcomiei strămoşului său. Oare la asta se refereau filosofii când vorbeau de consecinţe? Pentru prima oară, mi-a trecut prin minte că Falia era singurul loc în care Întunecatul devenea neputincios, în care puterile lui nu însemnau nimic. Urmaşii Ereticului Negru avuseseră de suferit din pricina ambiţiei lui. Şi totuşi, nu puteam să nu mă gândesc că Ravka fusese cea care plătise cu sânge pentru asta.

În cele din urmă, toamna a făcut loc iernii şi vânturile reci au golit de frunze crengile copacilor din grădinile palatului. Şi totuşi, mesele noastre încă erau încărcate cu fructe şi flori proaspete, aduse din serele Grisha, care aveau o climă proprie. Dar prunele zemoase şi strugurii roşii nu reuşeau să-mi sporească pofta de mâncare.

Credeam că discuţia cu Întunecatul avea să schimbe ceva în mine. Voiam să cred lucrurile pe care mi le spusese, iar în ziua aceea, când vorbiserăm pe malul lacului, aproape că le crezusem. Dar nu se schimbase nimic. În continuare nu-mi puteam chema puterea fără ajutorul Baghrăi. Tot nu devenisem o adevărată Grisha.

Dar acum nu mai eram atât de necăjită din cauza asta. Întunecatul îmi ceruse să am încredere în el, iar dacă el credea că cerbul Morozovei era răspunsul, atunci tot ce puteam să sper era că avea dreptate. Evitam în continuare să exersez cu ceilalţi Invocatori, dar de câteva ori m-am lăsat dusă la *banya* de Marie şi Nadia, ba chiar şi la un spectacol de balet ţinut în Marele Palat. Am mers până

într-acolo, încât am lăsat-o pe Genya să-mi pună puţină culoare în obraji.

Noua mea atitudine a înfuriat-o pe Baghra.

— Acum nici măcar nu te mai străduieşti! a strigat ea. Aştepţi să vină să te salveze un cerb miraculos? Îţi aştepţi colierul din cornițe? Ai putea foarte bine să aştepţi ca un unicorn să-şi aşeze capul în poala ta, neroadă ce eşti.

Când începea să mă muştruluiască, mă mulţumeam să ridic din umeri. Avea dreptate. Mă săturasem să tot încerc şi să dau greş. Nu eram ca ceilalţi Grisha, şi sosise momentul să mă împac cu asta. În plus, părţii rebele din mine îi plăcea s-o scoată din sărite pe Baghra.

Nu ştiam ce pedeapsă primise Zoya, dar cert e că mă ignora în continuare. Îi fusese interzis accesul în sălile de antrenament, şi auzisem că avea să se întoarcă la Kribirsk după balul de iarnă. Din când în când, o surprindeam uitându-se la mine cu un aer încruntat sau chicotind cu mâna la gură împreună cu micul ei grup de prietene Invocatoare, dar încercam să n-o iau în seamă.

Şi totuşi, nu puteam scăpa de sentimentul că dădusem greş. A căzut şi prima ninsoare, iar a doua zi, când m-am trezit, am găsit o *kefta* nouă atârnată în cuierul de pe uşă. Era făcută din lână de un bleumarin-închis şi avea o glugă căptuşită cu blană aurie. Am luat-o pe mine, dar îmi era greu să nu mă simt ca o impostoare.

După ce am ciugulit din micul dejun, am făcut obişnuitul drum către căsuţa de piatră a Baghrăi. Aleile acoperite cu pietriş, de pe care Inferni curăţaseră zăpada, străluceau în lumina slabă a soarelui de iarnă. Când mai aveam un pic şi ajungeam la lac, m-a prins din urmă o servitoare.

Mi-a întins o hârtie împăturită, apoi s-a înclinat şi a făcut imediat cale întoarsă. Am recunoscut scrisul de mână al Genyei.

Unitatea lui Malyen Oretsev este staţionată de şase săptămâni la avanpostul Chemast din nordul Tsibeyei. În evidenţa unităţii apare ca fiind sănătos. Îi poţi scrie pe adresa regimentului.

Ambasadorii din Kerch o asaltează cu daruri pe regină. Stridii şi pui de baltă păstrate la gheaţă (ce scârbos!), dar şi prăjituri cu migdale! Îţi aduc câteva diseară. G

Deci Mal era în Tsibeya. În viaţă, teafăr, departe de lupte. Şi probabil se îndeletnicea cu vânătoarea.

Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare. Ar fi trebuit să mă bucur.

Îi poţi scrie pe adresa regimentului. Îi scriam de luni de zile pe adresa regimentului.

Mi-am amintit ultima scrisoare pe care i-o trimisesem.

Dragă Mal, n-am mai primit veşti de la tine, deci presupun că ai făcut cunoştinţă cu o volcră şi te-ai însurat cu ea, iar acum trăieşti bine mersi în Falia Umbrei, unde n-ai nici lumină, nici hârtie să-mi scrii. Sau poate că noua ta mireasă ți-a mâncat ambele mâini.

Umplusem scrisoarea cu detalii despre Botkin, despre căţeluşul curios al reginei şi despre surprinzătoarea fascinaţie pe care o aveau Grisha faţă de obiceiurile ţăranilor. Îi povestisem despre frumoasa Genya, despre clădirile de pe malul lacului şi minunata cupolă de sticlă a bibliotecii. Îi spusesem despre Baghra cea misterioasă, despre orhideele din sere şi despre păsările pictate deasupra patului meu. Dar nu-i povestisem despre cerbul Morozovei, nici că eram un dezastru când venea vorba să-mi invoc puterea Grisha, şi nici că încă îmi era dor de el în fiecare zi.

După ce terminasem de scris, şovăisem câteva clipe, apoi adăugasem în grabă: *Nu ştiu dacă mi-ai primit celelalte scrisori. Locul în care mă aflu e mai frumos decât îl pot descrie, dar aş renunţa la el pentru o după-amiază cu tine pe malul iazului Trivka, să aruncăm pietre pe luciul apei. Scrie-mi, te rog.*

Dar sigur îmi primise scrisorile. Oare ce făcuse cu ele? Se obosise măcar să le deschidă? Oftase stânjenit când sosise şi a cincea, şi a şasea, şi a şaptea?

M-am crispat. Mal, te rog să-mi scrii. Mal, te rog să nu

mă uiţi.

Jalnic, mi-am spus în sinea mea, ştergându-mi lacrimile de furie.

M-am uitat la lac. Începuse să îngheţe. Mi-am amintit de râul care străbătea moşia ducelui Keramsov. În fiecare iarnă, Mal şi cu mine aşteptam să îngheţe apa ca să ne putem da cu patinele.

Am mototolit în pumn biletul Genyei. Nu voiam să mă mai gândesc la Mal. Aş fi vrut să-mi pot şterge din minte toate amintirile de la Keramzin. Şi cel mai mult îmi doream să dau fuga în camera mea să plâng în hohote. Dar nu puteam. Trebuia să petrec încă o dimineaţă inutilă şi chinuitoare cu Baghra.

Am străbătut agale restul drumului până la lac, apoi am urcat cu paşi apăsaţi treptele căsuţei de piatră şi am deschis uşa cu putere.

Ca de obicei, Baghra stătea lângă foc, încălzindu-şi trupul uscăţiv. M-am trântit pe scaunul din faţa ei şi am aşteptat.

Baghra a izbucnit într-un scurt hohot de râs:

— Vasăzică azi eşti furioasă, fata mea? De ce eşti furioasă? Te-ai săturat să tot aştepţi miraculosul cerb alb?

Mi-am încrucişat mâinile pe piept şi n-am spus nimic.

— Vorbeşte.

În oricare altă zi, aş fi minţit, i-aş fi spus că mă simt bine, că doar eram obosită. Dar, poate pentru că eram la capătul răbdării, am răbufnit.

— M-am săturat de toate astea, am spus eu cu furie. M-am săturat să mănânc secară şi hering la micul dejun. M-am săturat să tot port *kefta* asta caraghioasă. M-am săturat să încasez pumni de la Botkin şi m-am săturat de tine.

Am crezut că Baghra se va înfuria, dar s-a mulţumit să se uite ţintă la mine. Cu capul plecat într-o parte şi cu ochii ei negri strălucind în lumina focului, arăta ca o vrabie foarte rea.

— Nu, a spus ea calm. Nu ăsta e motivul. Mai e ceva. Despre ce-i vorba? Cumva pe biata fată a apucat-o dorul?

— Dorul după ce? am pufnit eu.

— Tu să-mi spui, fata mea. De ce e atât de rea viaţa ta aici? Haine noi, un pat moale, mâncare caldă la fiecare masă, şansa de a fi favorita Întunecatului.

— Nu-s favorita lui.

— Dar ai vrea să fii, a zis ea pe un ton răutăcios. Nu te obosi să mă minţi. Eşti la fel ca ceilalţi. Am văzut cum te uiți la el.

Am simţit că-mi ard obrajii şi îmi venea să-i dau una în cap cu propriul ei baston.

— O mie de fete ar fi în stare să-și vândă mama ca să fie în locul tău, în schimb tu eşti nefericită şi te bosumfli ca un copil. Aşa că spune-mi, fata mea, după ce-ţi tânjeşte inimioara?

Bineînţeles că avea dreptate. Ştiam foarte bine că îmi era dor de prietenul meu cel mai bun. Dar nu aveam de gând să-i spun asta.

Aşa că m-am ridicat în picioare, răsturnându-mi scaunul, care a căzut zgomotos pe podea.

— Ce facem aici e o pierdere de vreme.

— Serios? Ce altceva ai putea face cu zilele tale? Să desenezi hărţi? Să aduci cerneluri pentru un cartograf bătrân?

— Nu e deloc rău să fii cartograf.

— Bineînţeles că nu. Şi nu e rău nici să fii şopârlă. Dacă nu cumva te-ai născut să fii vultur.

— M-am săturat de toate astea, am mormăit eu, întorcându-i spatele.

Încă puţin şi îmi dădeau lacrimile, dar nu voiam să plâng în faţa acestei bătrâne dispreţuitoare.

— Unde pleci? m-a strigat ea pe un ton batjocoritor. Ce te aşteaptă afară?

— Nimic! am ţipat eu. Nimeni!

Imediat după ce am spus asta, adevărul vorbelor mele m-a izbit cu atâta putere, încât mi s-a tăiat respiraţia. Am pus mâna pe clanţă, simţindu-mă brusc ameţită.

În clipa aceea, mi-am amintit de examinatorii Grisha.

Stau în camera de zi de la Keramzin. În şemineu arde

focul. Bărbatul vânjos în veşminte albastre mă apucă pe după umeri şi mă îndepărtează de Mal.

Simt degetele lui Mal desprinzându-se dintre ale mele.

Tânărul în violet îl înhaţă pe Mal şi îl târăşte în bibliotecă, trântind uşa în urma lui. Eu mă zbat şi dau din picioare, îl aud pe Mal strigându-mi numele.

Bărbatul în albastru mă ţine cu putere, iar femeia în roşu îmi cuprinde încheietura cu o mână. Simt că mă inundă un val de siguranţă.

Nu mă mai zbat. În mine răsună o chemare. Ceva din mine se ridică să răspundă.

Nu mai pot respira. E ca şi când m-aş ridica de pe fundul unui lac şi aş fi aproape de suprafaţă, iar plămânii mei tânjesc după aer.

Femeia în roşu mă priveşte atent, cu ochii mijiţi.

Aud vocea lui Mal prin uşa bibliotecii. Alina! Alina!

Şi în clipa aceea îmi dau seama că suntem îngrozitor de diferiţi unul de celălalt. Diferiţi în mod irevocabil.

Alina! Alina!

Fac o alegere. Înşfac lucrul care se ridică în mine şi îl împing la loc de unde ieşise.

— Mal! strig eu, şi iarăşi încep să mă zbat.

Femeia în roşu încearcă să-mi țină încheietura, dar eu mă zvârcolesc tot mai tare, iar în cele din urmă îmi dă drumul.

M-am sprijinit tremurând de uşa Baghrăi. Femeia în roşu era o amplificatoare. De aceea mi se păruse familiară chemarea Întunecatului. Dar atunci, cu ani în urmă, reuşisem să mă opun examinatoarei Grisha.

În sfârşit, începeam să înţeleg.

Înainte să vină Mal, Keramzin fusese pentru mine un loc al terorii: nopţi lungi petrecute plângând în întuneric, copii mai mari care nu mă luau în seamă, camere reci şi pustii. Dar apoi a sosit Mal, şi toate s-au schimbat. Holurile întunecate au devenit ascunzători şi locuri de joacă. Pădurile singuratice au devenit locuri de explorat. Keramzin a devenit locul nostru, regatul nostru, şi reuşisem să scap de frică.

Dar examinatorii Grisha m-ar fi luat de la Keramzin. M-ar fi luat de lângă Mal, iar el era singurul lucru bun din lumea mea. Aşa că făcusem o alegere. Îmi împinsesem puterea în străfundul fiinţei şi o păstrasem acolo în fiecare zi, cu toată energia şi voinţa mea, fără ca măcar să-mi dau seama de asta. Şi îmi irosisem toate forţele în încercarea de a păstra acest secret.

Mi-am amintit că, după ce am fost supusă la probe, am stat cu Mal la fereastră, urmărindu-i pe cei trei Grisha care au plecat cu troica lor, şi că mă simţeam obosită. A doua zi dimineaţă, m-am trezit cu nişte cearcăne mari, care nu m-au mai părăsit începând de atunci.

Şi acum? m-am întrebat în sinea mea, sprijinindu-mi fruntea de lemnul rece al uşii, tremurând din toate încheieturile.

Acum, Mal mă dăduse uitării.

Singurul om din lume care mă cunoştea cu adevărat hotărâse că nu meritam nici măcar să-mi scrie câteva cuvinte. Dar nu-mi pierdusem speranţa. În ciuda luxului din Micul Palat, în ciuda puterii mele de curând descoperite, în ciuda tăcerii lui Mal, nu-mi pierdusem speranţa.

Baghra avea dreptate. Îmi închipuiam că fac mari eforturi, dar în adâncul meu, o parte din mine voia doar să se întoarcă acasă, la Mal. O parte din mine spera că toate astea fuseseră o greşeală, că Întunecatul avea să-şi dea seama de eroarea lui şi că avea să mă trimită înapoi la regiment, că Mai avea să-şi dea seama cât de mult îmi dusese dorul şi că vom îmbătrâni împreună pe păşunea noastră. Mal mersese mai departe, dar eu încă stăteam speriată în faţa celor trei Grisha misterioşi, ţinându-l strâns de mână.

Sosise timpul să las şi eu în urmă toate astea. În ziua când intrasem în Falie, Mal îmi salvase viaţa, iar eu i-o salvasem pe a lui. Poate că acela fusese sfârşitul legăturii noastre.

Gândul acesta m-a umplut de durere – sufeream pentru visele pe care le împărtăşiserăm, pentru dragostea pe care

o simţisem, pentru fata plină de speranţă care nu aveam să mai fiu niciodată. Durerea mi-a inundat întreaga fiinţă, topind un nod despre care nici măcar nu ştiam că era acolo. Am închis ochii, simţind cum mi se preling lacrimile pe obraji, apoi m-am apropiat de lucrul din mine pe care îl ţinusem ascuns atâta timp. *Îmi pare rău,* i-am şoptit eu.

Îmi pare rău că te-am lăsat atâta timp în întuneric.

Îmi pare rău, dar acum sunt pregătită.

Am chemat lumina, iar ea mi-a răspuns. Am simţit-o apropiindu-se de mine din toate direcţiile, alunecând peste luciul lacului şi peste cupolele aurite ale Micului Palat, pe sub uşa căsuţei şi prin pereţii ei de piatră. O simţeam peste tot. Am desfăcut braţele şi lumina a izvorât din mine, umplând încăperea, poleind pereţii, vechea sobă de teracotă şi fiecare muchie a chipului ciudat al Baghrăi. Lumina mă învăluise cu totul, împrăştiind o căldură puternică, şi era mai puternică şi mai pură ca niciodată, pentru că acum era numai a mea. Voiam să râd, să cânt, să strig. În sfârşit, ceva care îmi aparţinea mie şi numai mie.

— Bine, a zis Baghra, mijind ochii în lumina solară. Aşa da.

Capitolul 1 3

În după-amiaza aceea, m-am alăturat celorlalţi Etherealki care exersau pe malul lacului şi mi-am invocat pentru prima oară puterea de faţă cu ei. Am trimis o fâşie de lumină pe deasupra apei, lăsând-o să plutească pe valurile stârnite de Ivo. Încă nu aveam controlul celorlalţi, dar m-am descurcat destul de bine. De fapt, era uşor.

Dintr-odată, multe lucruri mi se păreau uşoare. Nu mai eram obosită tot timpul şi nu mai gâfâiam când urcam scările. Dormeam adânc şi fără vise în fiecare noapte şi mă sculam odihnită. Mâncarea mi se părea o adevărată revelaţie: castroane de terci cu mult zahăr şi smântână, farfurii de calcan fript în unt, prune zemoase şi piersici din sere, gustul limpede şi amar al *kvas*-ului. Era ca şi când în căsuţa Baghrăi aş fi tras pentru prima oară aer în piept cum se cuvine şi m-aş fi trezit la viaţă.

Întrucât niciunul dintre ceilalţi Grisha nu ştia că avusesem probleme atât de mari cu invocarea puterii mele, au fost cu toţii un pic nedumeriţi de schimbările pe care le-au observat la mine. Nu le-am dat nicio explicaţie, iar Genya mi-a adus la cunoştinţă unele dintre zvonurile cele mai amuzante.

— Marie şi Ivo credeau că fuseseşi infectată de fjerdani cu cine ştie ce boală.

— Credeam că Grisha nu se îmbolnăvesc.

— Exact! a spus ea. Tocmai de aceea era o bănuială atât de neobişnuită. Dar până la urmă Întunecatul te-ar fi vindecat dându-ţi să bei sângele lui şi un extract de diamante.

— Dezgustător, am spus eu râzând.

— Şi asta nu-i nimic. Zoya a încercat să împrăştie zvonul că eşti posedată.

Am râs şi mai tare.

Lecţiile cu Baghra încă erau dificile şi nu-mi făceau niciodată plăcere. Dar mă bucuram ori de câte ori aveam ocazia să-mi folosesc puterea şi simţeam că fac progrese. La început, îmi era teamă de fiecare dată când mă pregăteam să invoc lumina – mă temeam că nu va răspunde chemării mele şi că mă voi întoarce în punctul de unde pornisem.

— Nu e ceva separat de tine, m-a mustrat Baghra într-o zi. Nu e un animal care poate să se ascundă de tine sau să aleagă să nu vină când îl chemi. Le ceri plămânilor să respire sau inimii să bată? Puterea ta te slujeşte pentru că aceasta este menirea ei, pentru că *nu poate să nu te slujească.*

Uneori, simţeam că în vorbele Baghrăi se ascunde o umbră, un înţeles subtil, pe care voia să-l pătrund. Dar efortul pe care îl făceam era oricum suficient de mare, aşa că nu aveam chef să şi descifrez secretele unei bătrâne sarcastice.

M-a supus la multe cazne, forţându-mă să-mi sporesc raza de acţiune şi controlul. M-a învățat să-mi concentrez puterea în explozii scurte şi strălucitoare, în raze ascuţite şi incandescente sau în cascade de raze prelungi. M-a pus să chem lumina iar şi iar, până când abia dacă mai era nevoie să fac vreun efort. M-a pus să vin la căsuţa ei noaptea, să exersez când îmi era aproape imposibil să găsesc vreun pic de lumină pe care s-o invoc. Când, plină de mândrie, am reuşit în cele din urmă să produc o rază subţire de lumină solară, a lovit podeaua cu bastonul şi a strigat:

— Nu-i suficient!

— Îmi dau toată silinţa, am mormăit eu cu exasperare.

— Pfui! Crezi că lumii îi pasă că-ţi dai toată silinţa? Cheam-o din nou şi de data asta fă-o cum trebuie.

Dar adevărata surpriză au fost lecţiile cu Botkin. Când eram mică, alergam şi mă jucam cu Mal în păduri şi pe câmpii, dar niciodată nu fusesem în stare să ţin pasul cu el. Întotdeauna fusesem prea fragilă şi bolnăvicioasă, şi oboseam prea uşor. Dar întrucât acum dormeam şi

mâneam regulat pentru prima oară în viaţa mea, toate astea se schimbaseră. Botkin mă punea să fac exerciţii de luptă foarte dure şi mă alerga la nesfârşit pe domeniul palatului, dar, spre surprinderea mea, unele dintre aceste provocări erau o sursă de satisfacţie. Îmi plăcea să învăţ ce putea face trupul meu cel nou şi puternic.

Nu credeam că-l voi putea bate vreodată la box pe bătrânul mercenar, dar Fabrikatorii și-au adus contribuţia şi în acest domeniu. Mi-au confecţionat o pereche de mănuşi fără degete, pe care erau prinse mici oglinzi – misterioasele discuri de sticlă pe care mi le arătase David la prima mea vizită în ateliere. Cu o mică răsucire a încheieturii, coboram o oglinjoară între degete, cu ajutorul căreia puteam reflecta raze de lumină în ochii adversarului. Botkin mi-a dat voie să exersez cu ele şi, în cele din urmă, am ajuns să mă simt foarte bine cu aceste mănuşi, pe care începusem să le simt ca pe nişte extensii ale degetelor mele.

Botkin încă era nemulţumit şi profita de fiecare ocazie să mă critice şi să-mi spună că sunt neîndemânatică, dar uneori mi se părea că zăresc o undă de aprobare pe chipul său bătut de soare şi vânt.

Spre sfârşitul iernii, m-a luat deoparte după o lecţie în care reuşisem să-i dau un pumn în coaste – pentru care fusesem răsplătită cu un dos de palmă peste falcă.

— Poftim, mi-a spus el, dându-mi un cuţit greu cu teacă din piele şi oţel. Să-l ţii mereu la tine.

Am tresărit când am văzut că nu era un cuțit obişnuit. Era din oţel Grisha.

— Mulţumesc, am bâiguit eu.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, a zis el, ducându-și mâna la cicatricea urâtă de pe gât. Îl meriţi.

Iarna mi se părea cu totul altfel decât înainte. Am petrecut după-amiezi însorite patinând pe lac sau dându-mă cu sania pe domeniul palatului împreună cu ceilalţi Invocatori. Serile în care ningea le petreceam în sala mare, strânşi în jurul sobelor de teracotă, bând *kvas* şi înfulecând prăjituri. Am sărbătorit praznicul Sfântului Nikolai cu

castroane uriaşe de supă cu găluşte şi farfurii de *kutya* preparate cu miere şi seminţe de mac. Unii Grisha plecau de la palat cu sănii trase de cai sau de câini şi făceau excursii pe câmpurile acoperite cu zăpadă, care înconjurau Os Alta, însă, din motive de siguranţă, eu încă nu aveam voie să-i însoţesc.

Ceea ce nu mă deranja. Acum mă simţeam mai bine cu Invocatorii, însă nu credeam că îmi va face vreodată plăcere să fiu în preajma Mariei şi Nadiei. Îmi plăcea mult mai mult să stau în camera mea cu Genya, bând ceai şi bârfind lângă foc. Îmi plăcea să ascult toate zvonurile de la curte şi poveştile de la petrecerile opulente organizate la Marele Palat. Preferata mea era povestea plăcintei uriaşe aduse regelui de un conte, din care ieşise un pitic şi îi oferise *tsaritsei* un buchet de nu-mă-uita.

La sfârşitul iernii, regele şi regina aveau să găzduiască un bal la care urmau să participe toţi Grisha. Genya susţinea că avea să fie cea mai somptuoasă petrecere. Urmau să vină toate familiile nobile şi toţi ofiţerii de rang înalt, precum şi eroii de război, demnitarii străini şi *tsarevich*-ul, fiul cel mare al regelui şi moştenitorul tronului. Odată, îl văzusem pe prinţul moştenitor călărind pe domeniul palatului pe un armăsar castrat de culoare albă, care era cam cât o casă. Prinţul era aproape frumos, dar avea bărbia teşită a regelui şi pleoape atât de lăsate, încât era greu să-ţi dai seama dacă era obosit sau doar extrem de plictisit.

— Probabil beat, a zis Genya, învârtindu-şi în ceai. Îşi dedică tot timpul vânătorii, cailor şi băuturii. Ceea ce o scoate din minţi pe regină.

— Păi Ravka se află în război. Poate că ar trebui să fie mai preocupat de treburile ţării.

— Ah, reginei nu-i pasă de toate astea. Vrea doar ca *tsarevich*-ul să-şi găsească o soţie, în loc să umble după distracţii şi să cheltuie mormane de aur pe ponei.

— Iar celălalt? am întrebat eu.

Ştiam că regele şi regina mai aveau un fiu, însă nu-l văzusem niciodată.

— *Sobachka?*

— Nu poţi să-i spui „căţeluş” unui prinţ, am râs eu.

— Aşa îi spune toată lumea, a coborât ea glasul. Şi umblă vorba cum că n-ar avea doar sânge regesc.

Aproape că m-am înecat cu ceaiul:

— Nu se poate!

— Numai regina ştie cu certitudine. Oricum, mezinul e un fel de oaie neagră. A insistat să-şi facă serviciul militar la infanterie, apoi a intrat ucenic la un armurier.

— Şi nu vine niciodată la curte?

— N-a mai fost la palat de ani de zile. Cred că a plecat să studieze construcţiile navale sau ceva la fel de plicticos. Probabil s-ar înţelege bine cu David, a adăugat ea cu un aer bosumflat.

— Chiar, voi doi despre ce vorbiţi? am întrebat-o eu pe un ton curios, căci încă nu înţelegeam fascinaţia Genyei pentru acel Fabrikator.

A oftat:

— Despre lucruri obişnuite. Viaţă. Dragoste. Punctul de topire al minereului de fier.

Şi-a răsucit în jurul degetului o buclă roşcată, iar pe pomeţi i-au apărut doi bujori drăguţi.

— E foarte amuzant, când se simte la largul lui.

— Serios?

Genya a ridicat din umeri:

— *Mie* aşa mi se pare.

Am bătut-o uşor pe mână, încercând s-o încurajez:

— O să se dea pe brazdă. E doar timid.

— Poate că ar trebui să mă întind pe o masă din atelier şi să aştept să văd dacă se sudează ceva de mine.

— Cred că aşa încep cele mai multe dintre marile poveşti de dragoste.

Genya a izbucnit în râs, iar pe mine m-a cuprins brusc un sentiment de vinovăţie. Ea vorbea cu atâta uşurinţă despre David, dar eu nu-i mărturiseam nimic despre Mal.

Pentru că nu e nimic de mărturisit, mi-am reamintit cu asprime, apoi mi-am mai pus nişte zahăr în ceai.

Într-o după-amiază liniştită, când ceilalţi Grisha se aventuraseră în împrejurimile oraşului, Genya m-a convins să mă furişez în Marele Palat şi am petrecut câteva ore scotocind împreună prin hainele şi încălţările din garderoba reginei. Genya a insistat să probez o rochie de mătase roz-pal, împodobită cu perle de râu, iar după ce am luat-o pe mine şi m-a tras în faţa unei oglinzi enorme, cu ramă aurită, a trebuit să mă uit la mine de două ori ca să mă recunosc.

Învăţasem să evit oglinzile. Niciodată nu-mi arătau ce voiam să văd. Dar fata care stătea alături de Genya în acea oglindă era o străină. Avea bujori, păr strălucitor şi… o formă. M-aş fi putut uita la ea ore în şir. Dintr-odată, mi-am dorit să mă fi văzut Mikhael. *Acuma mai sunt Scobitoare?* mi-am zis cu mândrie în sinea mea.

Genya mi-a surprins privirea în oglindă şi a zâmbit.

— De-aia m-ai adus aici? am întrebat eu pe un ton bănuitor.

— Ce vrei să spui?

— Ştii la ce mă refer.

— M-am gândit că poate vrei să te uiţi mai bine la tine, asta-i tot.

Am înghiţit nodul stânjenitor din gât şi am luat-o imediat în braţe.

— Mulţumesc, am şoptit eu, apoi am împins-o uşor: Iar acuma, dă-te la o parte. Mi-e imposibil să mă simt frumoasă alături de tine.

Ne-am petrecut restul după-amiezii probând rochii şi privindu-ne în oglindă – două lucruri care nu m-aş fi aşteptat să-mi placă vreodată. Am pierdut noţiunea timpului, iar la un moment dat mi-am adus aminte de lecţia de seară cu Baghra, aşa că Genya m-a ajutat să ies dintr-o rochie de bal de un albastru-verzui şi să-mi iau *kefta* pe mine ca să pot da fuga pe malul lacului. Am străbătut drumul în fugă, dar tot am întârziat, aşa că am găsit-o furioasă.

Lecţiile de seară erau întotdeauna cele mai dificile, dar în seara aceea, Baghra a fost mai aspră decât de obicei.

— Control! a pufnit ea, văzând cum pâlpâie pe malul lacului raza firavă de soare pe care reuşisem s-o invoc. Unde ți-e concentrarea?

La cină, m-am gândit în sinea mea, dar n-am spus nimic. Genya şi cu mine fuseserăm atât de captivate de minunăţiile din garderoba reginei, încât uitaserăm să mâncăm, şi începuse să-mi chiorăie stomacul.

M-am concentrat, iar lumina a strălucit mai intens, împrăştiindu-se peste lacul îngheţat.

— Mai bine, a spus ea. Lasă lumina să facă treaba în locul tău. Asemănătorul cheamă asemănătorul.

Am încercat să mă relaxez şi să las lumina să vină singură. Spre surprinderea mea, lumina s-a împrăştiat şi mai departe, ajungând până la insuliţa din mijlocul lacului.

— Mai mult! mi-a cerut Baghra. Ce te opreşte?

M-am afundat şi mai mult în mine însămi, iar cercul de lumină a trecut dincolo de insulă, scăldând în raze de soare întreg lacul şi şcoala de pe celălalt mal. Deşi era zăpadă pe jos, aerul din jurul nostru strălucea intens şi dogorea ca vara. Îmi simţeam trupul inundat de putere. Era încântător, dar deja începeam să obosesc, lovindu-mă de limitele propriilor mele puteri.

— Mai mult! a strigat Baghra.

— Nu pot! am protestat eu.

— Mai mult! a spus ea din nou, iar vocea ei avea un ton imperativ, care m-a făcut să mă alarmez şi să-mi pierd concentrarea.

Lumina a început să pâlpâie şi mi-a scăpat de sub control. Am încercat s-o iau iarăşi în posesie, dar s-a îndepărtat de mine, lăsând iarăşi în întuneric şcoala, insula şi malul lacului.

— Nu e suficient, m-a făcut să tresar vocea Întunecatului, care a ieşit din umbră în lumina felinarelor de pe alee.

— Ba s-ar putea să fie suficient, a zis Baghra. Ai văzut cât de puternică este. Şi nici măcar n-am ajutat-o. Dă-i un amplificator şi ai să vezi ce poate să facă.

Întunecatul a clătinat din cap:

— O să aibă coarnele cerbului.

Baghra s-a încruntat:

— Eşti un neghiob.

— Am fost insultat şi mai rău. De multe ori, chiar de tine.

— E o absurditate. Trebuie să renunţi la ideea asta.

Chipul Întunecatului a căpătat o expresie rece:

— *Trebuie?* Nu mai ai cum să-mi dai ordine, bătrâno. Ştiu ce trebuie făcut.

— S-ar putea să vă surprind, am intervenit eu, adresându-mă Întunecatului.

S-au întors amândoi spre mine. Părea că uitaseră cu totul de prezenţa mea.

— Baghra are dreptate, am continuat eu. Ştiu că pot mai mult. Pot să exersez mai mult.

— Ai fost în Falia Umbrei, Alina. Ştii cu ce ne luptăm.

— Ştiu că devin din ce în ce mai puternică în fiecare zi, m-am încăpăţânat eu. Dacă îmi daţi o şansă…

Întunecatul a clătinat iarăşi din cap:

— Nu-mi pot asuma un asemenea risc. Pentru că în joc e soarta Ravkăi.

— Înţeleg, am zis eu cu glas scăzut.

— Înţelegi?

— Da. Fără cerbul Morozovei, nu-s bună de nimic.

— Ah, vasăzică nu-i chiar atât de neghioabă pe cât pare, a croncănit Baghra.

— Lasă-ne singuri, i-a cerut Întunecatul cu o brutalitate surprinzătoare.

— O să suferim cu toţii din cauza mândriei tale, băiete.

— N-am să te rog încă o dată.

Baghra s-a încruntat la el cu un aer dezgustat, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre căsuţa ei de piatră.

După ce a trântit uşa în urma ei, Întunecatul s-a uitat la mine în lumina felinarului.

— Arăţi bine, a spus el.

— Mulţumesc, am bâiguit eu, plecând privirea.

Poate reuşea Genya să mă înveţe şi cum să primesc un compliment.

— Dacă te întorci la Micul Palat, pot să te însoţesc, a spus el.

O vreme, am mers în tăcere pe malul lacului, trecând pe lângă clădirile de piatră pustii. Pe celălalt mal al lacului îngheţat se vedeau luminile şcolii.

— S-a mai auzit ceva despre cerb? l-am întrebat eu în cele din urmă.

— Nu, a răspuns el, strângând din buze. Oamenii mei cred că turma a trecut în Fjerda.

— Ah, am spus eu, încercând să-mi ascund dezamăgirea.

Întunecatul s-a oprit brusc:

— Alina, nu cred ca nu eşti bună de nimic.

— Ştiu, am zis eu cu privire plecată, dar nu-s nici tocmai utilă.

— Niciun Grisha nu e suficient de puternic pentru a înfrunta Falia. Nici măcar eu.

— Înţeleg.

— Dar nu-ţi place.

— Ar trebui să-mi placă? Dacă nu vă pot ajuta să distrugeţi Falia, atunci la ce sunt bună? Să fac lumină pentru picnicuri la miezul nopţii? Să vă încălzesc picioarele iarna?

Pe buze i-a fluturat un zâmbet discret:

— Picnicuri la miezul nopţii?

Nu i-am putut răspunde tot cu un zâmbet:

— Botkin mi-a dat un cuţit din oţel Grisha şi mi-a zis că-l merit. Nu spun că nu-s recunoscătoare pentru toate astea. Chiar sunt. Dar nu simt că merit ceva din ce mi se oferă.

Întunecatul a oftat:

— Îmi pare rău, Alina. Ţi-am cerut să ai încredere în mine, dar nu mi-am ţinut promisiunea.

Avea un aer atât de necăjit, încât brusc m-au cuprins remușcările:

— Nu spun că…

— E adevărat.

A oftat iarăşi, trecându-şi o mână peste gât:

— Poate că Baghra are dreptate, oricât de greu mi-ar fi să recunosc.

Am înclinat capul într-o parte:

— De obicei, pare că nimic nu vă tulbură. De ce o lăsaţi să vă necăjească atât de mult?

— Nu ştiu.

— Eu cred că vă face bine.

— De ce? a tresărit el.

— Pentru că e singura care nu se teme de domnia voastră şi care nu încearcă tot timpul să vă impresioneze.

— Tu încerci să mă impresionezi?

— Bineînţeles, am râs eu.

— Întotdeauna spui exact ce gândeşti?

— Nici măcar în majoritatea cazurilor.

Apoi a râs şi el, iar eu mi-am amintit cât de mult îmi plăcea râsul lui.

— Atunci ar trebui să mă consider norocos, a spus el.

— Dar ce putere are Baghra? am întrebat eu.

Îmi puneam problema asta pentru prima oară. Baghra era o amplificatoare, la fel ca Întunecatul, dar el avea şi o putere.

— Nu-s sigur. Cred că era Iscă-Valuri. Nimeni de pe aici nu e suficient de în vârstă ca să-şi amintească.

Şi-a întors privirea spre mine. Aerul rece îi îmbujorase obrajii, iar lumina felinarelor îi strălucea în ochii cenuşii.

— Alina, dacă ţi-aş spune că eu cred în continuare că putem găsi cerbul, ai să-ţi închipui că-s nebun?

— De ce v-ar interesa ce cred eu?

— Nu ştiu, a spus el cu un aer sincer nedumerit. Dar mă interesează.

Apoi m-a sărutat.

S-a întâmplat atât de brusc, încât nici n-am avut timp să reacţionez. Mă uitam în ochii lui de culoarea gresiei, iar în clipa următoare, buzele lui s-au lipit de ale mele. Am fost copleşită de sentimentul familiar de siguranţă şi de o căldură intensă, iar inima mi-a tresărit în piept, făcând câţiva paşi săltăreţi de dans. Apoi, la fel de brusc, Întunecatul a făcut un pas în spate. Părea la fel de surprins ca şi mine.

— N-am vrut să… a spus el.

În clipa aceea, am auzit zgomot de paşi, iar Ivan a apărut de după colţ. A făcut o plecăciune în faţa Întunecatului, apoi în faţa mea, şi am surprins un mic rânjet pe buzele lui.

— Aparatul a devenit nerăbdător.

— Una dintre trăsăturile lui neplăcute, a răspuns calm Întunecatul.

Mina surprinsă îi dispăruse de pe chip. Cu un aer stăpân pe sine, mi-a făcut o plecăciune şi, fără să-mi mai arunce vreo privire, s-a îndepărtat împreună cu Ivan, lăsându-mă singură în zăpadă.

Am rămas pe loc preţ de câteva clipe, apoi am pornit spre Micul Palat. Eram foarte răvăşită. *Ce s-a întâmplat?* Am dus degetele la buze. *Chiar m-a sărutat Întunecatul?* Am evitat sala cea mare şi m-am dus direct în camera mea, dar după ce am ajuns acolo, n-am ştiut ce să fac. Am cerut cina în cameră, însă abia dacă am gustat mâncarea. Aveam mare nevoie să stau de vorbă cu Genya, dar era la Marele Palat – acolo dormea noapte de noapte –, şi nu aveam curaj să mă duc s-o caut. În cele din urmă, am hotărât să cobor în sala cea mare.

Marie şi Nadia se întorseseră din excursia cu sănii, iar acum beau ceai lângă foc. Am fost şocată să-l văd pe Sergei stând lângă Marie, cu braţul petrecut pe după braţul ei. *Poate că pluteşte ceva în aer,* mi-am spus cu surprindere în sinea mea.

Am băut ceai împreună cu ei, întrebându-i cum fusese plimbarea la ţară, dar îmi era greu să mă concentrez asupra conversaţiei. Mintea îmi zbura întruna la sărutul Întunecatului şi la înfăţişarea lui în lumina felinarelor – din gură îi ieşeau aburi în aerul rece al nopţii, iar pe chip avea o mină uluită.

Ştiam că nu voi putea dormi, aşa că, atunci când Marie a propus să mergem la *banya,* am hotărât să merg cu ei. Ana Kuya întotdeauna ne spusese că *banya* era o barbarie – o scuză pentru ţărani, ca să bea şi să se dedea la un comportament deocheat. Dar începeam să-mi dau seama că bătrâna Ana era un pic snoabă.

Stăteam cu toţii în aburii fierbinţi până nu mai puteam, apoi ne aruncam ţipând în zăpadă, după care o luam de la început. Am rămas mult după miezul nopţii, râzând şi gâfâind, încercând să-mi limpezesc mintea.

Când, în cele din urmă, m-am întors împleticindu-mă în camera mea, m-am trântit pe pat cu pielea jilavă şi roz, cu părul ud şi încurcat. Eram încinsă şi nu-mi mai simţeam oasele, dar gândurile tot nu-mi dădeau pace. M-am concentrat şi am invocat o perdea caldă de lumină solară, făcând-o să danseze în fâşii pe tavanul pictat, lăsând sentimentul de putere şi siguranţă să-mi liniştească nervii. Apoi sărutul Întunecatului mi-a revenit brusc în minte, stricându-mi concentrarea, împrăştiindu-mi gândurile şi făcându-mi inima să urce şi să coboare ca o pasăre purtată de un vânt capricios.

Lumina a dispărut, lăsându-mă în întuneric.

Capitolul 14

Iarna se apropia de sfârşit şi toată lumea vorbea despre balul dat de rege şi regină la Marele Palat. Invocatorii Grisha trebuiau să-şi etaleze puterile pentru a-i distra pe nobili, şi se discuta mult despre cine trebuia să facă demonstraţii şi care ar fi fost cele mai impresionante.

— Ai grijă să nu le spui „demonstraţii”, m-a avertizat Genya. Întunecatul nu suportă tevatura asta. I se pare că balul de iarnă e o mare pierdere de timp pentru Grisha.

M-am gândit că Întunecatul avea dreptate. Materialki lucrau de dimineaţa până seara în atelierele lor, onorând comenzile venite de la palat: pânzeturi, pietre preţioase, focuri de artificii. Invocatorii petreceau multe ore în clădirile de piatră de pe malul lacului, punându-şi la punct „demonstraţiile”. Dat fiind că Ravka se afla în război de mai bine de o sută de ani, toate astea păreau un pic frivole. Şi totuşi, nu fusesem la multe petreceri, aşa că era greu să nu mă las prinsă de discuţiile despre mătăsuri, dansuri şi flori.

Baghra nu avea niciun pic de răbdare cu mine. Dacă îmi pierdeam concentrarea fie şi pentru o clipă, mă lovea cu bastonul şi îmi spunea:

— Visezi la dansuri cu prinţul tău întunecat?

N-o luam în seamă, dar de cele mai multe ori avea dreptate. În ciuda eforturilor mele, mintea îmi tot zbura la Întunecatul. Dispăruse din nou, şi aflasem de la Genya că plecase în nord. Ceilalţi Grisha credeau că avea să-şi facă apariţia la balul de iarnă, dar nimeni nu putea fi sigur. Deseori eram pe punctul de a-i povesti Genyei despre sărutul Întunecatului, dar întotdeauna mă opream chiar când eram pe punctul de a-i spune.

Eşti o caraghioasă, îmi spuneam cu asprime în sinea mea. *N-a însemnat nimic. Probabil că a sărutat o mulţime*

de fete Grisha. Şi de ce ar fi Întunecatul interesat de tine, când le are în preajmă pe Genya şi Zoya? Dar nu conta că toate astea erau adevărate. Câtă vreme îmi ţineam gura, sărutul era secretul meu şi al Întunecatului, şi aşa voiam să rămână. Şi totuşi, în unele zile trebuia să fac eforturi uriaşe să nu mă ridic în mijlocul micului dejun şi să strig: „Întunecatul m-a sărutat!”

Dezamăgirea Baghrăi faţă de mine era nimic prin comparaţie cu dezamăgirea mea faţă de mine. Oricât m-aş fi străduit, limitele mele deveneau din ce în ce mai evidente. La sfârşitul fiecărei lecţii, îl tot auzeam pe Întunecatul spunând: „Nu e suficient”, şi ştiam că avea dreptate. Voia să distrugă cu totul Falia, să alunge vălul negru al Nemării, iar eu pur şi simplu nu eram suficient de puternică pentru asta. Citisem suficient cât să ştiu cum stăteau lucrurile: puterile tuturor Grisha aveau limite, chiar şi ale Întunecatului. Dar îmi spusese că aveam să schimb lumea şi îmi era greu să accept că poate nu aveam să fiu la înălţimea acestei meniri.

Întunecatul dispăruse, dar Aparatul era peste tot. Apărea pe holuri şi pe marginea potecii către lac. Mă gândeam că poate încerca să mă prindă iarăşi singură, dar nu voiam să-l ascult turuind despre credinţă şi suferinţă. De aceea aveam grijă să nu mă găsească niciodată neînsoţită.

În ziua balului de iarnă, am fost scutită de cursuri, dar tot m-am dus să-l văd pe Botkin. Eram prea emoţionată de rolul meu în demonstraţiile de la palat şi de perspectiva de a-l revedea pe Întunecatul, aşa că nu puteam sta locului în camera mea. Compania celorlalţi Grisha nu mă ajuta. Marie şi Nadia vorbeau întruna despre noile lor *kefte* de mătase şi despre ce bijuterii aveau de gând să poarte, iar David şi ceilalţi Fabrikatori mă tot acostau ca să discutăm despre detaliile demonstraţiilor. Aşa că am evitat sala cea mare şi am mers în sălile de antrenament de lângă grajduri.

Botkin m-a pus să fac exerciţiile obişnuite, apoi mi-a cerut să exersez cu mănuşile cu oglinzi. Fără ele, încă

eram destul de neajutorată când luptam împotriva lui. Dar cu ele, puteam să-i ţin piept. Sau aşa îmi închipuiam. Când s-a terminat lecţia, Botkin a recunoscut că m-a menajat.

— Nu trebuie să lovesc fata peste faţă când se pregăteşte de o petrecere, a zis el, ridicând din umeri. Mâine, Botkin o să lupte corect.

Promisiunea lui mi-a smuls un oftat.

Am mâncat repede în sala cea mare, iar apoi, înainte să mă poată aborda cineva, am urcat imediat în camera mea, gândindu-mă la cada mea minunată. *Banya* era distractivă, dar făcusem suficiente băi la comun în armată, aşa că intimitatea încă era o noutate pentru mine.

După ce m-am spălat pe îndelete, m-am aşezat lângă ferestre să-mi usuc părul, urmărind cum se lasă noaptea peste lac. În scurtă vreme, felinarele care mărgineau aleea spre palat aveau să se aprindă, iar nobilii urmau să-şi facă apariţia în trăsurile lor somptuoase, una mai împodobită ca alta. Am simţit un mic fior de nerăbdare. Cu câteva luni în urmă, m-aş fi temut de o asemenea noapte: trebuia să fac o demonstraţie, să mă gătesc şi să petrec alături de oameni frumoşi cu haine elegante. Încă aveam emoţii, dar mă aşteptam ca balul să fie… distractiv.

M-am uitat la micul ceas de pe şemineu şi m-am încruntat. Trebuia să vină o servitoare să-mi aducă noua mea *kefta* de mătase, dar dacă nu venea în scurtă vreme, trebuia să mă îmbrac cu cea veche, din lână, sau să împrumut ceva de la Marie.

Aproape imediat după ce m-am gândit la asta, s-au auzit ciocănituri în uşă. Dar era Genya. Silueta ei înaltă era învăluită în mătase crem, cu bogate broderii de aur, cu părul roşcat prins într-un coc în creştetul capului, pentru a-i pune mai bine în evidenţă cerceii cu diamante mari şi curbura elegantă a gâtului.

— Ei bine? a spus ea, făcând o piruetă.

— Arăţi îngrozitor, am răspuns eu cu un zâmbet.

— Într-adevăr, arăt superb, a zis ea, admirându-se în oglinda de deasupra lavoarului.

— Ţi-ar sta şi mai bine cu un pic de modestie.

— Nu cred. De ce nu eşti îmbrăcată? m-a întrebat ea, luându-şi privirea de la minunăţia din oglindă şi văzând că eram în halat.

— Încă nu mi-a venit *kefta.*

— Da, mă rog, Fabrikatorii au fost copleşiţi de comenzile primite de la regină. Sunt sigură că or să ţi-o trimită până la urmă. Acuma ia loc în faţa oglinzii să-ţi aranjez părul.

Îmi venea să strig de bucurie, dar am reuşit să mă abţin. Speram să se ofere să-mi aranjeze părul, dar mă codisem să i-o cer.

— Am crezut că o pregăteşti pe regină, am spus eu, după ce mâinile ei îndemânatice au început să lucreze.

A dat ochii chihlimbarii peste cap.

— N-a fost cazul. Înălţimea Sa a hotărât că nu va participa la bal, pentru că nu se simte bine – o doare capul. Auzi tu! Şi m-am chinuit o oră să-i scot ridurile din jurul ochilor.

— Deci nu vine?

— Bineînţeles că vine! Dar vrea ca doamnele din anturaj să tragă de ea, astfel încât să se simtă şi mai importantă. E cel mai mare eveniment al iernii. Nu l-ar rata pentru nimic în lume.

Cel mai mare eveniment al iernii. Am scos un oftat.

— Emoţionată? m-a întrebat Genya.

— Un pic. Nu ştiu de ce.

— Poate pentru că vor veni câteva sute de nobili care abia aşteaptă să te vadă.

— Mersi, îmi eşti de mare ajutor.

— Cu multă plăcere, a spus ea, trăgându-mă tare de păr. Deja ar fi trebuit să te obişnuieşti ca oamenii să se holbeze la tine.

— Şi totuşi, nu m-am obişnuit.

— În fine, dacă la un moment dat o să simţi că nu mai suporţi, să-mi faci un semn şi o să mă urc pe masă, îmi pun poalele în cap şi dansez un pic. În felul ăsta, n-o să se mai uite nimeni la tine.

Am izbucnit în râs şi am simţit că m-am mai relaxat. După o clipă, încercând să păstrez un ton neutru, am

întrebat-o:

— Întunecatul a venit?

— Ah, da, a venit ieri. I-am văzut trăsura.

Mi s-a strâns un pic inima. Se afla la palat de o zi şi nu venise să mă vadă, nici nu trimisese după mine.

— Îmi închipui că e foarte ocupat, a zis Genya.

— Bineînţeles.

— Să ştii că o simţim cu toţii, a adăugat ea cu glas scăzut.

— Ce anume?

— Atracţia. Faţă de Întunecatul. Dar nu e ca noi, Alina. M-am încordat, dar privirea Genyei a rămas aţintită asupra părului meu.

— Ce vrei să spui? am răspuns eu.

Până şi mie mi s-a părut că avusesem un ton neobişnuit de strident.

— Gândeşte-te la puterea lui, la cum arată. Trebuie să fii nebun sau orb să nu vezi diferențele.

Nu voiam să întreb, dar nu m-am putut abţine:

— Întunecatul a încercat vreodată să…? Adică, tu şi cu el aţi fost vreodată…?

— Nu! Niciodată! Dar aş vrea, a adăugat ea cu un zâmbet poznaş.

— Serios?

— Cine n-ar vrea? a zis ea, privindu-mă în oglindă. Dar nu mi-am lăsat niciodată inima să tânjească după el.

Am ridicat din umeri, încercând să-mi iau un aer indiferent:

— Bineînţeles că nu.

Genya a ridicat din sprâncenele ei perfecte şi m-a tras cu putere de păr.

— Au! am scâncit eu. O să vină şi David?

Genya a oftat:

— Nu, nu-i plac petrecerile. Dar am trecut pe la ateliere să vadă şi el ce pierde. Abia dacă s-a uitat la mine.

— Nu cred, am zis eu pe un ton liniştitor.

Genya mi-a aranjat o ultimă şuviţă şi mi-a prins părul cu o agrafă de aur.

— Gata! a exclamat ea triumfător.

Mi-a întins o oglinjoară şi m-a întors cu spatele la oglinda mare, ca să-i pot admira munca. Genya îmi prinsese jumătate din păr într-un coc elaborat, iar restul l-a lăsat să mi se reverse pe umeri în valuri strălucitoare. Am zâmbit din tot sufletul şi am îmbrăţişat-o scurt.

— Mulţumesc! am spus eu. Eşti nemaipomenită.

— La ce bun? a bombănit ea.

Cum de se îndrăgostise atât de tare de cineva atât de serios, de tăcut şi, din câte înţelegeam, atât de nepăsător în faţa frumuseţii ei răpitoare? Sau oare tocmai de aceea se îndrăgostise de David?

Nişte ciocănituri în uşă m-au smuls din gândurile mele, şi am dat fuga să deschid. Am simţit un val de uşurare când am văzut două servitoare care ţineau în braţe câteva cutii. Până în clipa aceea, nu-mi dădusem seama cât de îngrijorată fusesem din pricina *keftei* mele. Am pus cutia cea mai mare pe pat şi i-am dat jos capacul.

Genya a scos un ţipăt de încântare, iar eu am rămas ţintuită locului, holbându-mă la ce era înăuntru. Când a văzut că nu fac nicio mişcare, Genya a vârât mâinile în cutie şi a scos un veşmânt negru, din mătase vaporoasă. Mânecile şi gulerul erau împodobite cu broderii delicate cu fir de aur şi cu mărgele de jais.

— Negru, a şoptit Genya.

Culoarea *lui.* Ce însemna asta?

— Uite! a zis ea cu respiraţia tăiată.

Gulerul rochiei avea o panglică de catifea neagră, de care atârna un mic pandantiv de aur cu soarele în eclipsă – simbolul Întunecatului.

Mi-am muşcat buza. De data asta, Întunecatul alesese să mă scoată în evidenţă, şi nu aveam cum să mă opun. Am simţit o vagă undă de indignare, dar eram copleşită de încântare. Oare alesese culoarea înainte sau după noaptea de pe malul lacului? Oare avea să regrete văzându-mă înveşmântată în negru?

Dar nu mă puteam gândi la asta în clipele acelea. Dacă nu voiam să merg goală la bal, nu aveam multe opţiuni, aşa

că m-am dus în spatele paravanului şi m-am îmbrăcat cu noua mea *kefta.* I-am încheiat cu greu nasturii mici, simţind pe piele mângâierea răcoroasă a mătăsii, iar când am ieşit de după paravan, pe chipul Genyei s-a aşternut un zâmbet enorm.

— Ah, eram sigură că îţi stă bine în negru, a zis ea, luându-mă de mână. Vino!

— Nici nu mi-am pus pantofii!

— Vino cu mine!

M-a tras pe hol, apoi a deschis o uşă fără să ciocăne.

Zoya a scos un ţipăt. Stătea în mijlocul dormitorului ei, îmbrăcată cu o *kefta* de mătase bleumarin, ţinând în mână o perie de păr.

— Scuză-ne! a spus Genya. Dar avem nevoie de camera asta. Ordinul Întunecatului!

Zoya a mijit ameninţător minunaţii ei ochi albaştri:

— Dacă îţi închipui că..., a început ea, apoi i-a căzut privirea pe mine.

A rămas cu gura căscată şi sângele i s-a scurs din obraji.

— Afară! i-a poruncit Genya.

Zoya a închis gura şi, spre uimirea mea, a ieşit din cameră fără să scoată un cuvânt. Genya a trântit uşa în urma ei.

— Ce faci? am întrebat-o eu cu un aer nedumerit.

— Mi s-a părut important să te vezi într-o oglindă ca lumea, nu în ciobul de pe măsuţa ta de toaletă, a spus ea. Dar am vrut mai ales să mă delectez cu faţa scorpiei de Zoya în clipa când a văzut că eşti îmbrăcată în culoarea Întunecatului.

Nu mi-am putut stăpâni un rânjet:

— A fost un moment nemaipomenit.

— Nu-i aşa? a zis Genya cu un aer încântat.

M-am întors spre oglindă, dar Genya m-a luat de mână şi m-a aşezat la măsuţa de toaletă a Zoyei, apoi a început să-i scotocească prin sertare.

— Genya!

— Stai un pic... Aha! Eram sigură că-şi înnegreşte genele!

Genya a scos din sertarul Zoyei un borcănaş de antimoniu negru.

— Poţi să invoci un pic de lumină ca să pot lucra ca lumea?

Am invocat o lumină caldă, astfel încât Genya să vadă mai bine şi am încercat să am răbdare în timp ce ea mă punea să mă uit în sus, în jos, în stânga, în dreapta.

— Perfect! a zis ea după ce a terminat. Oh, Alina, acuma eşti cât se poate de seducătoare.

— Da, sigur, am spus eu.

Apoi i-am luat oglinda din mână şi nu mi-am putut înăbuşi un zâmbet. Fata tristă şi bolnăvicioasă, cu obraji scobiţi şi umeri uscăţivi dispăruse cu totul, iar în locul ei îşi făcuse apariţia o Grisha cu ochi scânteietori şi valuri strălucitoare de păr arămiu. Mătasea neagră se mula pe noua mea siluetă, unduind şi alunecând ca nişte umbre cusute laolaltă. Iar Genya făcuse o treabă minunată: ochii mei păreau acum negri, aproape ca de pisică.

— Bijuterii! a strigat Genya, şi am dat fuga înapoi în camera mea, trecând pe lângă Zoya, care clocotea de furie pe hol.

— Aţi terminat? a pufnit ea.

— Deocamdată, am zis eu nonşalant, iar Genya i-a răspuns cu o pufnitură deloc elegantă.

În celelalte cutii de pe patul meu, am găsit o pereche de conduri de mătase aurie, nişte cercei de aur cu mărgele de jais şi un manşon din blană groasă. După ce am terminat cu gătitul, m-am uitat în oglinda de deasupra lavoarului. Mă simţeam exotică şi misterioasă, ca şi când aş fi purtat hainele unei fete mult mai seducătoare decât mine.

M-am uitat la Genya şi am văzut că mă privea cu un aer tulburat.

— Ce s-a întâmplat? am spus eu, redevenind brusc nesigură.

— Nimic, a zâmbit ea. Arăţi minunat. Sincer. Dar…

Zâmbetul i s-a stins, apoi s-a apropiat de mine şi a luat în mână pandantivul de aur care îmi atârna la gât.

— Alina, Întunecatul nici măcar nu ne ia în seamă pe cei

mai mulţi dintre noi. Suntem ca nişte clipe pe care le va uita în lunga lui viaţă. Şi nu-mi dau seama dacă e un lucru chiar atât de rău. Dar… ai grijă.

M-am uitat la ea cu un aer dezorientat:

— Ce vrei să spui?

— Ai grijă la oamenii puternici.

— Genya, am răspuns eu înainte să-mi pierd curajul, ce s-a întâmplat între tine şi rege?

A plecat privirea spre vârfurile condurilor ei de satin.

— Regele îşi face mendrele cu multe servitoare, a spus ea, apoi a ridicat din umeri: Măcar eu m-am ales cu câteva bijuterii din povestea asta.

— Vorbeşti serios?

— Nu, nu vorbesc serios, a zis ea ironic, jucându-se cu unul dintre cerceii cu diamante. Partea cea mai urâtă e că toată lumea ştie.

Am cuprins-o pe după umăr:

— Nu contează. Eşti mai tare decât ei toţi la un loc.

Pe buze i s-a aşternut o umbră a zâmbetului ei sigur de sine:

— Ah, ştiu asta.

— Întunecatul ar fi trebuit să facă ceva, am spus eu. Ar fi trebuit să te protejeze.

— M-a protejat, Alina. Mai mult decât îţi închipui. Dar şi el este la fel de supus capriciilor regelui ca oricare dintre noi. Cel puţin deocamdată.

— Deocamdată?

Genya m-a strâns uşor de mână:

— Să nu zăbovim asupra unor lucruri triste în noaptea asta. Vino, a spus ea, iar pe chipul său superb s-a aşternut un zâmbet sclipitor. Am nevoie disperată de nişte şampanie!

Apoi a ieşit din cameră cu un aer senin. Aş fi vrut s-o întreb la ce făcuse aluzie. Aș fi vrut să-i dau un baros în cap regelui. Dar Genya avea dreptate. A doua zi era timp suficient pentru necazuri. Am aruncat o ultimă privire în oglinjoară şi am ieşit în grabă pe hol, lăsând în urmă grijile şi avertismentele Genyei.

Kefta mea neagră a pricinuit animaţie în sala cea mare, iar Marie, Nadia şi un grup de Etherealki îmbrăcaţi în veşminte de catifea şi mătase albastră s-au înghesuit în jurul nostru. Ca de obicei, Genya a încercat să se fofileze, dar m-am ţinut ferm de braţul ei. Dacă tot purtam culoarea Întunecatului, aveam de gând să profit la maximum de asta şi voiam s-o am alături pe prietena mea.

— Ştii că nu pot intra în sala de bal cu tine. Regina ar face un atac, mi-a şoptit ea la ureche.

— Bine, dar poţi să mă conduci până acolo.

Pe chipul ei s-a aşternut un zâmbet radios.

În timp ce mergeam pe aleea de pietriş, străbătând tunelul de copaci, am observat că Sergei şi alţi câţiva Sfâşie-Inimi mergeau în ritm cu noi şi mi-am dat seama cu surprindere că ne păzeau pe noi două – sau poate doar pe mine. Ceea ce era de înţeles, dat fiind că domeniul palatului era plin de străini veniţi pentru bal, dar tot mi se părea tulburător, întrucât gărzile Corporalki îmi aduceau aminte că multă lume mă voia moartă.

Zona din jurul Marelui Palat era luminată cu felinare ce scoteau în evidentă tablourile vivante alcătuite din actori, precum şi micile trupe de acrobaţi care făceau exerciţii de echilibristică pentru musafirii care se plimbau pe domeniu. Pe alei umblau muzicanţi cu măşti, iar printre copaci cântau coruri îmbrăcate cu tot felul de costume. Un bărbat cu o maimuţă pe umăr a trecut pe lângă noi, iar doi tineri acoperiţi cu foiţă de aur din cap până în picioare călăreau pe zebre, împărţind bijuterii în formă de flori celor care le ieşeau în cale. Trei dansatoare roşcate, îmbrăcate în costume sumare din scoici de mare şi corali, se bălăceau în fântâna împodobită cu vulturul cu două capete, oferind musafirilor platouri cu stridii.

Imediat ce am început să urcăm treptele de marmură, a apărut o servitoare cu un mesaj pentru Genya. Prietena mea l-a citit şi a oftat.

— Migrena reginei a dispărut în mod miraculos şi până la urmă a hotărât să participe la bal.

M-a îmbrăţişat, mi-a promis că va veni la mine înainte de demonstraţie, apoi a plecat.

Primăvara abia dăduse primele semne, dar n-ai fi zis asta intrând în Marele Palat. Muzica se revărsa pe holurile de marmură, iar aerul surprinzător de cald era înmiresmat cu parfumul a mii de flori albe din serele Grisha, care împodobeau mesele şi balustradele în mănunchiuri groase.

Marie, Nadia şi cu mine înaintam printre grupuri de nobili care se prefăceau că nu ne iau în seamă, dar şuşoteau când treceam pe lângă ei, însoţite de gărzile Corporalki. Mergeam cu capul sus, ba chiar i-am zâmbit unui tânăr nobil care stătea la intrarea în sala de bal. Am fost surprinsă văzându-l că se înroşeşte şi pleacă privirea.

M-am uitat la Marie şi Nadia, încercând să-mi dau seama dacă observaseră şi ele, dar flecăreau despre mâncărurile servite la masa nobililor: linx la cuptor, piersici sărate, friptură de lebădă cu şofran. Ce bine că mâncasem mai devreme.

Sala de bal era mai mare şi mai impozantă decât sala tronului, fiind luminată de câteva şiruri de candelabre scânteietoare şi plină de lume care bea şi dansa pe acordurile unei orchestre din muzicieni mascaţi, aşezaţi în capătul îndepărtat al încăperii. Rochiile, bijuteriile, cristalurile candelabrelor, ba chiar şi podelele de sub picioarele noastre păreau să strălucească, şi m-am întrebat câte din toate astea se datorau Fabrikatorilor.

Printre musafiri dansau şi câţiva Grisha, care ieşeau uşor în evidentă mulţumită culorilor intense ale veşmintelor – roşu, violet, bleumarin –, strălucind sub candelabre ca nişte flori exotice încolţite într-o grădină spălăcită.

Următoarea oră a fost un vălmăşag de senzaţii. Am făcut cunoştinţă cu nenumăraţi nobili şi soţiile lor, cu ofiţeri şi curteni, ba chiar şi cu alți Grisha de la casele nobiliare, care veniseră ca musafiri la bal. Am renunțat repede la încercarea de a ţine minte toate numele şi m-am mulţumit să zâmbesc, să dau din cap şi să fac plecăciuni. Şi mă străduiam să nu caut în mulţime silueta neagră a

Întunecatului. De asemenea, am gustat şampanie pentru prima oară şi mi-a plăcut mult mai mult decât *kvas*-ul.

La un moment dat, m-am trezit în faţa unui nobil cu un aer obosit, care se sprijinea într-un baston.

— Ducele Keramsov! am exclamat eu.

Era îmbrăcat cu vechea lui uniformă ofiţerească, iar pe piept îi atârnau numeroasele sale medalii.

Bătrânul s-a uitat la mine cu o scânteie de interes, vizibil surprins că îi ştiam numele.

— Sunt eu, Alina Starkov.

— Da… da. Desigur! a răspuns el cu un zâmbet slab.

M-am uitat în ochii lui. Nu-și amintea deloc de mine.

Şi de ce şi-ar fi amintit? Eram o simplă orfană, şi încă una deloc memorabilă. Dar, spre surprinderea mea, m-am simțit foarte rănită.

Am făcut conversaţie politicoasă o vreme, apoi am profitat de prima ocazie şi am plecat de lângă el.

M-am sprijinit de un stâlp şi am luat încă un pahar de şampanie de la un servitor care trecea pe lângă mine. În sală era o căldură înăbuşitoare. M-am uitat în jur şi, dintr-odată, mi-am dat seama cât de singură eram. M-am gândit la Mal şi, pentru prima oară în ultimele săptămâni, am simţit acea tresărire familiară a inimii. Mi-aş fi dorit să fie şi el aici, să vadă palatul. Mi-aş fi dorit să mă vadă în *kefta* de mătase şi cu părul auriu. Dar cel mai mult mi-aş fi dorit să fie lângă mine. Am îndepărtat gândul din minte şi am luat o gură mare de şampanie. Ce conta că nu mă recunoscuse un bătrân beat? De fapt, era un motiv de bucurie: nu mai eram fetiţa slăbănoagă şi jalnică de pe vremuri.

Am văzut-o pe Genya apropiindu-se de mine, străbătând graţios mulţimea. Conţii, ducii şi negustorii bogaţi întorceau capetele să se holbeze la ea, dar Genya nu-i lua în seamă. *Nu vă pierdeţi timpul,* aş fi vrut să le spun. *Inima ei aparţine unui Fabrikator deşirat căruia nu-i plac petrecerile.*

— A sosit momentul spectacolului, a zis ea când a ajuns lângă mine. Adică, momentul demonstraţiei. De ce stai

singură?

— Aveam nevoie de o mică pauză.

— Prea multă şampanie?

— Poate.

— Caraghioasă ce eşti, a spus ea, luându-mă pe după braţ. Nu poţi bea niciodată prea multă şampanie. Deşi mâine capul o să-ţi spună cu totul altceva.

M-a condus printre invitaţi, evitându-i elegant pe cei care voiau să facă cunoştinţă cu mine sau să se holbeze la ea, iar în cele din urmă am ajuns în spatele scenei amenajate în celălalt capăt al sălii de bal. Am rămas lângă orchestră şi l-am urmărit cu privirea pe un bărbat cu un costum elaborat, de culoare argintie, care a urcat pe scenă să-i introducă pe Grisha.

Orchestra a interpretat câteva acorduri dramatice, iar invitaţii au rămas cu gura căscată şi au început să aplaude când Internii au aruncat flăcări pe deasupra mulţimii, iar Furtunoşii au împrăştiat vârtejuri şi fulgere prin sala de bal. Apoi li s-a alăturat şi un grup mare de Iscă-Valuri, care, cu ajutorul Furtunoşilor, au invocat un val uriaş ce s-a revărsat peste balcon şi a plutit la doar câţiva centimetri de capetele audienţei. Am văzut mâinile invitaţilor ridicându-se să atingă pânza strălucitoare de apă. Apoi Internii au ridicat braţele şi, cu un sfârâit puternic, valul a explodat într-o pătură rotitoare de ceaţă. Ascunsă în spatele scenei, am avut o sclipire de inspiraţie şi am trimis o cascadă de lumină prin ceaţă, creând un curcubeu care a strălucit câteva clipe în sală.

— Alina.

Am tresărit. Lumina a slăbit, iar curcubeul a dispărut, Întunecatul era lângă mine. Ca de obicei, purta o *kefta* neagră, numai că aceasta era făcută din mătase pură şi catifea. Strălucirea lumânărilor i se reflecta în părul negru. Am înghiţit în sec şi m-am uitat în jur, dar Genya dispăruse.

— Bună, am bâiguit eu.

— Eşti gata?

Am încuviinţat din cap, iar el m-a condus spre baza

platformei, şi ne-am oprit lângă trepte. În timp ce musafirii aplaudau, iar Grisha părăseau scena, Ivo m-a bătut uşor pe umăr:

— Excelentă idee, Alina! Curcubeul a fost perfect.

I-am mulţumit, apoi mi-am întors atenţia spre mulţime şi, dintr-odată, am simţit că mă cuprind emoţiile. Am văzut feţele nerăbdătoare ale invitaţilor şi pe regina care, înconjurată de doamnele din anturajul ei, arbora un aer plictisit. Alături de ea, regele se legăna pe tron, în mod evident cherchelit, având-u-l alături pe Aparat. Dar nu i-am văzut nicăieri pe prinţi – sau poate nu se sinchisiseră să vină. Am tresărit când mi-am dat seama că Aparatul se uita ţintă la mine şi am întors repede privirea în altă parte.

Orchestra a interpretat în crescendo câteva acorduri ameninţătoare, iar bărbatul în argintiu a sărit iarăşi pe scenă să ne prezinte.

Dintr-odată, Ivan a apărut lângă noi, spunându-i ceva la ureche Întunecatului.

— Du-i în sala de război, i-a răspuns el. Vin şi eu îndată.

Ivan a plecat în grabă, fără să mă ia în seamă. Când s-a întors spre mine, Întunecatul zâmbea, iar în ochii lui se citea bucuria. Nu ştiu ce veste primise, dar probabil era una bună.

Un ropot de aplauze ne-a dat de înţeles că sosise momentul să urcăm pe scenă. Întunecatul m-a luat pe după braţ şi mi-a spus:

— Hai să le dăm oamenilor ce vor.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mi gura uscată, iar el m-a condus până în centrul scenei. Am auzit murmure nerăbdătoare dinspre musafiri şi le-am văzut feţele curioase. Întunecatul mi-a făcut semn cu capul şi, fără niciun preambul, şi-a izbit palmele una de alta. În sală a răsunat un tunet, şi întreaga audienţă a fost cuprinsă de un val de întuneric.

Apoi a aşteptat să sporească nerăbdarea celor din sală. Se prea poate ca Întunecatului să nu-i fi plăcut demonstraţiile Grisha, dar cu siguranţă ştia cum să dea o reprezentaţie captivantă. Abia când încăperea începuse să

vibreze de tensiune s-a aplecat spre mine şi a şoptit atât de slab, încât numai eu l-am putut auzi:

— Acum.

Cu inima duduindu-mi în piept, am întins o mână în faţă, cu palma în sus. Am inspirat adânc şi am invocat acel sentiment de siguranţă – sentimentul luminii ce se năpustea spre mine, străbătându-mi întreg trupul – şi l-am concentrat în mână. O coloană strălucitoare de lumină mi-a ţâşnit din palmă, scânteind în întunericul sălii de bal. Mulţimea a rămas cu gura căscată, iar cineva a strigat:

— E adevărat!

Am răsucit uşor palma, încercând să ţintesc spre locul din balcon pe care mi-l indicase David mai devreme.

— Tu ai grijă să ţinteşti suficient de sus, că o să te găsim noi, îmi spusese el.

Mi-am dat seama că am nimerit locul cu pricina atunci când raza din palma mea a ricoşat din balcon, făcând zig-zaguri prin încăpere, reflectată de oglinzile construite de Fabrikatori, şi în câteva clipe, sala întunecată s-a transformat într-un păienjeniş de raze solare încrucişate.

Dinspre mulţime se auzeau murmure de încântare.

Am închis palma, făcând raza să dispară, după care am lăsat lumina să strălucească în jur, să ne învăluie pe mine şi pe Întunecatul într-o sferă scânteietoare, ce plutea ca o aureolă aurie.

Întunecatul s-a uitat la mine şi a întins mâna, trimiţând în interiorul sferei fâşii unduitoare de întuneric, ce se împleteau una cu cealaltă. Am mărit sfera şi am sporit strălucirea luminii, bucurându-mă de puterea care îmi străbătea trupul, lăsând-o să mi se reverse prin buricele degetelor, în timp ce Întunecatul făcea să danseze fuioarele negre împrăştiate în haloul solar.

Mulţimea a izbucnit în aplauze, iar Întunecatul mi-a şoptit:

— Acum, *arată-le.*

Am zâmbit şi am făcut ce fusesem învăţată: am desfăcut larg braţele, simţind cum mi se deschide întreaga fiinţă, apoi mi-am izbit palmele una de alta, iar sala de bal a fost

zdruncinată de un bubuit. O lumină albă a învăluit mulţimea şi s-a auzit un „Ahhh!” colectiv, iar toată lumea a închis ochii şi a ridicat mâinile, încercând să se apere de acea strălucire intensă.

Am aşteptat câteva clipe îndelungate, apoi mi-am descleştat palmele, lăsând lumina să pălească. Mulţimea a izbucnit în aplauze frenetice, ba unii musafiri chiar au început să bată din picioare.

Întunecatul şi cu mine am făcut câte o plecăciune, după care orchestra a început să cânte, iar aplauzele au fost înlocuite de discuţii entuziaste. Întunecatul m-a tras spre o margine a scenei şi mi-a şoptit:

— Îi auzi? îi vezi îmbrățișându-se şi sărind de bucurie? Acum sunt siguri că zvonurile sunt adevărate, că totul urmează să se schimbe.

Dar bucuria mea a pălit un pic, simţind că mă cuprind îndoielile.

— Nu cumva le dăm speranţe deşarte acestor oameni? am întrebat eu.

— Nu, Alina. Ţi-am spus că tu eşti răspunsul meu. Şi chiar eşti.

— Dar după ce s-a întâmplat pe malul lacului…, am spus eu, făcându-mă stacojie, apoi m-am grăbit să lămuresc la ce mă refeream: Atunci mi-ai spus că nu sunt suficient de puternică.

Buzele Întunecatului s-au arcuit în umbra unui zâmbet, dar ochii săi aveau o expresie sobră.

— Chiar credeai că am terminat cu tine?

Vorbele lui mi-au dat fiori. S-a uitat ţintă în ochii mei şi surâsul i-a dispărut de pe chip. Apoi m-a luat brusc de mână şi am coborât împreună în mulţime. Musafirii ne felicitau, întindeau mâinile să ne atingă, dar Întunecatul a împrăştiat în jurul nostru o sferă de întuneric unduitor, ce ne-a însoțit cât am străbătut sala de bal. Era ca şi când am fi fost invizibili, dar când treceam printre grupuri de invitaţi, reuşeam să surprind frânturi de conversaţii:

— Nu mi-a venit să cred…

— … un miracol!

— … n-am avut niciodată încredere în el, dar…

— S-a terminat! S-a terminat!

Am auzit oameni râzând şi plângând, şi iarăşi m-a cuprins un sentiment de nelinişte. Cu toţii credeau că îi puteam salva. Oare ce ar fi spus dacă ar fi descoperit că nu eram bună decât la trucuri de salon? Dar toate aceste griji erau nişte scântei firave în mintea mea, întrucât în clipele acelea mă gândeam doar că, după ce mă ignorase câteva săptămâni, Întunecatul mă ţinea de mână, purtându-mă prin sala de bal.

În cele din urmă, am ieşit pe o uşă care dădea pe un coridor pustiu, şi mi-a scăpat un chicotit poznaş când ne-am strecurat într-o încăpere goală, luminată doar de razele lunii. Abia am apucat să-mi dau seama că era aceeaşi cameră în care fusesem prezentată reginei, pentru că Întunecatul m-a sărutat imediat după ce a închis uşa, şi n-am mai putut să mă gândesc la nimic altceva.

Mai fusesem sărutată – încercări stângace, greşeli făcute la beţie. Dar sărutarea lui nu semănă cu nimic din toate astea. Era puternică şi sigură, şi îmi trezise la viaţă întreg trupul. Îmi simţeam bătăile inimii, apăsarea mătăsii pe piele şi strânsoarea fermă a braţelor sale – o mână înfiptă în părul meu şi cealaltă lipită de spate. În clipa când buzele ni s-au atins, s-a creat o legătură între noi şi i-am simţit puterea revărsându-se în mine. Simţeam cât de mult mă doreşte – dar dincolo de această dorinţă, simţeam altceva, ceva care semăna cu furia.

M-am dat în spate cu un aer speriat:

— Nu vrei să faci asta.

— E singurul lucru pe care vreau să-l fac, a zis el cu glas răguşit, în care se amestecau şi amărăciunea, şi dorinţa.

— Şi nu-ţi place asta, am spus eu, având brusc o intuiţie.

A oftat şi s-a lipit de mine, dându-mi la o parte părul de pe ceafă.

— Poate că nu-mi place, a murmurat el, mângâindu-mi cu buzele urechea, gâtul şi claviculele.

M-au trecut fiori şi mi-am dat capul pe spate, dar trebuia să-l întreb:

— Dar de ce?

— De ce? a repetat el, fără să-şi dezlipească buzele de pe pielea mea, apucând cu degetele panglica de catifea neagră de la gulerul *keftei* mele. Alina, ştii ce mi-a spus Ivan înainte să urcăm pe scenă? În noaptea asta, am primit vestea că oamenii mei au zărit turma Morozovei. În sfârşit putem pune mâna pe cheia pentru Falia Umbrei, iar în clipa asta, ar trebui să fiu în sala de război, să ascult raportul lor. Ar trebui să plănuiesc expediţia în nord. Dar nu fac asta, nu-i aşa?

Mintea mea încetase să mai funcţioneze, lăsându-se în seama plăcerii care îmi inunda trupul, aşteptând să afle unde îşi va aşterne Întunecatul următoarea sărutare.

— Nu-i aşa? a repetat el, muşcându-mă uşor de gât.

Am suspinat şi am încuviinţat din cap, incapabilă să gândesc. Eram lipită de uşă, iar coapsele lui le apăsau pe ale mele.

— Neajunsul dorinţei, a şoptit el, plimbându-şi buzele pe maxilarul meu, până în dreptul gurii, e că ne face slabi.

În cele din urmă, când credeam că nu mai pot îndura aşteptarea, şi-a lipit iarăşi gura de a mea.

De data asta, sărutul lui a fost mai apăsat şi trăda furia pe care o simţisem în el şi mai devreme. Dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa nici că mă ignorase atâta timp, nici că mă tulbura atât de mult, nici de avertismentele Genyei. Găsise cerbul Morozovei. Avusese dreptate în privinţa mea. Avusese dreptate în toate privinţele.

Mâna lui mi-a alunecat pe şold. Am simţit un mic fior de spaimă când mi-a ridicat poalele *keftei,* iar degetele sale mi-au atins pielea coapsei, dar în loc să mă depărtez, m-am apropiat şi mai mult de el.

Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat mai departe dacă nu s-ar fi auzit gălăgie de pe hol. Un grup de musafiri foarte beţi şi foarte zgomotoşi a trecut prin dreptul camerei în care ne aflam şi unul dintre ei s-a izbit de uşă, atingând clanţa. Am înlemnit. Întunecatul şi-a proptit umărul în uşă, să nu se deschidă, iar grupul a mers mai departe, râzând şi strigând.

În tăcerea care a urmat, ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Apoi Întunecatul şi-a retras mâna cu un oftat, lăsând să cadă poalele de mătase ale *keftei.*

— Trebuie să plec, a şoptit el. Ivan şi toţi ceilalţi mă aşteaptă.

Am încuviinţat din cap, neavând încredere în glasul meu.

S-a depărtat de mine, iar eu m-am dat într-o parte, apoi a crăpat uşa şi s-a uitat pe hol să se asigure că nu venea nimeni.

— Eu n-am să mă întorc la petrecere, a spus el. Dar tu ar trebui să te duci. Să mai stai măcar o vreme.

Iarăşi am încuviinţat din cap. Eram foarte conştientă de faptul că stăteam într-o cameră întunecată cu un om care îmi era aproape străin şi că, doar cu câteva momente înainte, îmi ridicase poalele rochiei până aproape de talie. Mi-a apărut în minte chipul aspru al Anei Kuya, ţinându-mi o prelegere despre greşelile prosteşti ale fetelor de ţărani, şi m-am înroşit de ruşine.

Întunecatul s-a strecurat pe uşă, dar s-a întors iarăşi spre mine:

— Alina, a spus el, şi mi-am dat seama că lupta cu sine însuşi, pot să trec pe la tine în noaptea asta?

Am şovăit. Ştiam că, dacă spuneam da, nu mai era cale de întoarcere. Pielea încă îmi era încinsă acolo unde mă atinsese, dar pasiunea de mai înainte începea să se domolească, iar raţiunea îşi reintrase un pic în drepturi. Nu-mi dădeam seama ce voiam.

Am ezitat prea mult. Am auzit alte voci apropiindu-se pe hol. Întunecatul a închis uşa, iar eu am făcut un pas în spate, învăluită de întuneric. Am aşteptat cu teamă, încercând să mă gândesc la o scuză în caz că m-ar fi descoperit cineva ascunsă într-o cameră goală.

Dar vocile au trecut pe lângă uşă, iar eu am scos un oftat prelung. Nu apucasem să-i spun da sau nu Întunecatului. Oare avea să vină oricum? Şi oare voiam să vină? Simţeam că mi se învârte capul. Trebuia să-mi recapăt cumpătul şi să mă întorc la petrecere. Întunecatul putea să dispară fără nicio explicaţie, dar eu nu aveam

acest privilegiu.

Am aruncat o privire pe hol, apoi am pornit cu pas iute spre sala de bal, oprindu-mă câteva clipe în faţa unei oglinzi cu ramă aurită. Nu arătam atât de rău pe cât mă temeam. Eram îmbujorată şi aveam buzele un pic zgâriate, dar nu puteam face nimic în privinţa asta, aşa că doar mi-am netezit părul şi mi-am îndreptat *kefta.* Tocmai când mă pregăteam să intru în sală, am auzit deschizându-se o uşă la celălalt capăt al holului. Aparatul se apropia grăbit de mine, fluturându-şi veşmintele. *Oh, nu acum!*

— Alina! m-a strigat el.

— Trebuie să mă întorc la bal, am zis eu voios, şi i-am întors spatele.

— Vreau să stăm de vorbă! Lucrurile evoluează mult mai repede decât...

M-am întors în salon cu o expresie senină – sau cel puţin aşa nădăjduiam. Aproape instantaneu, am fost înconjurată de nobili care voiau să facă cunoştinţă cu mine şi să mă felicite pentru demonstraţie. Sergei şi ceilalţi Sfâşie-Inimi care mă păzeau s-au apropiat în grabă de mine, cerându-şi scuze că mă pierduseră în mulţime. Am aruncat o privire peste umăr şi m-am simţit uşurată văzând că silueta neîngrijită a Aparatului e înghiţită de un val de petrecăreţi.

M-am străduit să fac conversaţie politicoasă şi să răspund la întrebările musafirilor. O femeie avea lacrimi în ochi şi m-a rugat s-o binecuvântez. Habar n-aveam ce să fac, aşa că am bătut-o uşor pe mână într-un mod care speram să fie consolator. Nu voiam decât să rămân singură ca să pot gândi, să fac ordine în vălmăşagul de emoţii care pusese stăpânire pe mine. Dar şampania nu-mi era de ajutor.

Grupurile mi se perindau cu repeziciune prin faţă, iar la un moment dat am recunoscut faţa lungă şi melancolică a Corporalnikului care călătorise împreună cu mine şi cu Ivan în trăsura Întunecatului şi care luptase cu asasinii fjerdani.

M-am străduit să-mi amintesc numele lui, dar în cele din urmă mi-a venit el în ajutor, făcând o plecăciune şi

prezentându-se:

— Fedyor Kamismkyedyor Kamismky.

— Iartă-mă, am spus eu. A fost o noapte lungă.

— Îmi pot închipui.

Sper să nu, mi-am spus în sinea mea cu o undă de stânjeneală.

— Se pare că Întunecatul a avut dreptate, a zis el cu un zâmbet.

— Poftim?

— Erai foarte sigură că nu se poate să fii o Grisha.

I-am răspuns tot cu un zâmbet:

— Am obiceiul de a înţelege complet greşit lucrurile.

Fedyor abia a apucat să-mi spună care e noua lui misiune în apropiere de graniţa de sud că a şi fost măturat de un nou val de musafiri nerăbdători să aibă parte de câteva clipe alături de Invocatoarea Soarelui. Nici măcar n-am avut timp să-i mulţumesc că mi-a apărat viaţa când am fost atacaţi de fjerdani.

Am reuşit să vorbesc şi să zâmbesc în continuare timp de vreo oră, dar imediat ce am prins câteva momente libere, le-am spus gărzilor mele că vreau să plec şi am pornit în grabă către ieşire.

Când am ajuns afară, m-am simţit mai bine. Aerul nopţii era binecuvântat de rece, iar stelele străluceau pe cer. Am inspirat adânc. Mă simţeam ameţită şi epuizată, iar starea mea sufletească oscila neîncetat între încântare şi nelinişte. Ce-ar fi însemnat dacă Întunecatul venea la mine în noaptea aceea? Gândul că aş fi putut fi a lui îmi dădea fiori. Nu credeam că era îndrăgostit de mine şi habar n-aveam ce simţeam pentru el, dar cert e că mă dorea, şi poate că asta era de ajuns.

Am clătinat din cap, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Oamenii Întunecatului găsiseră cerbul. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, la destinul meu, la faptul că trebuia să omor o creatură din vremuri de demult, la puterea pe care avea să mi-o confere şi la responsabilitatea care venea odată cu ea, dar nu mă puteam gândi decât la mâinile lui pe şoldurile mele, la

buzele lui pe gâtul meu, la trupul lui zvelt şi ferm lipit de al meu în întuneric. Iarăşi am inspirat adânc aerul nopţii. Lucrul cel mai înţelept ar fi fost să încui uşa camerei şi să mă culc. Dar nu eram sigură că voiam să fiu înţeleaptă.

După ce am ajuns la Micul Palat, Sergei şi celelalte gărzi s-au întors la bal. Sala cea mare era pustie, focurile din şemineuri erau aproape stinse, iar lămpile împrăştiau o lumină palidă. Chiar când voiam să pornesc spre scara principală, uşile sculptate din spatele mesei Întunecatului s-au deschis larg. M-am ascuns repede într-un colţ. Nu voiam ca Întunecatul să afle că plecasem devreme de la bal, şi, în plus, nu eram pregătită să-l revăd. Dar nu era decât un grup de soldaţi, care a traversat sala, îndreptându-se către ieşirea din palat. M-am întrebat dacă erau cei care veniseră să spună unde văzuseră cerbul. Lumina unei lămpi a căzut pe ultimul soldat din grup, şi inima aproape că mi-a stat în loc.

— Mal!

S-a întors spre mine şi, văzându-i chipul familiar, am crezut că o să mă topesc de bucurie. O parte din mine i-a observat expresia sumbră, dar bucuria imensă care mă copleşise a şters imediat această impresie. Am traversat sala în fugă şi mi-am aruncat braţele în jurul lui. M-am izbit atât de tare de el, încât mai avea un pic şi cădea pe podea. Mal şi-a recăpătat echilibrul şi mi-a dat braţele la o parte, aruncând o privire celorlalţi soldaţi, care se opriseră să se uite la noi. Îmi dădeam seama că probabil îl stânjeneam, dar săream în sus de bucurie şi n-a lipsit mult să fac câţiva paşi de dans.

— Mergeţi, le-a spus el. Vă prind din urmă.

Câţiva dintre ei au ridicat din sprâncene, dar în cele din urmă au ieşit din palat, lăsându-ne singuri.

Am deschis gura să spun ceva, dar nu ştiam de unde să încep, aşa că i-am pus prima întrebare care mi-a venit în minte:

— Ce faci aici?

— Al naibii să fiu dacă ştiu, mi-a răspuns Mal cu un aer plictisit, care m-a surprins. A trebuit să-i dau raportul

stăpânului tău.

— Stăpânului… meu? am zis eu, dar în clipa următoare am înţeles, şi pe buze mi s-a aşternut un zâmbet uriaş. Tu eşti cel care a descoperit turma Morozovei! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Dar el n-a zâmbit. Nici măcar nu s-a uitat în ochii mei. A întors privirea în altă parte şi a spus:

— Trebuie să plec.

M-am uitat la el cu un aer nedumerit, simţind că-mi piere bucuria. Deci avusesem dreptate. Mal terminase cu mine. Şi dintr-odată m-au copleşit toată furia şi toată stânjeneala care mă chinuiseră în ultimele luni.

— Scuze, am spus eu pe un ton rece. Nu mi-am dat seama că-ţi irosesc timpul.

— N-am spus asta.

— Nu, nu. Înţeleg. Nici măcar nu te sinchiseşti să-mi răspunzi la scrisori. De ce ai vrea să stai de vorbă cu mine, când te aşteaptă adevăraţii tăi prieteni?

S-a încruntat:

— N-am primit nicio scrisoare.

— Bineînţeles, am spus eu pe un ton enervat.

A oftat, frecându-şi faţa cu o mână:

— Ne-am străduit să dăm de urma turmei, aşa că am fost tot timpul pe drumuri. Unitatea mea abia mai păstrează legătura cu regimentul.

Avea o voce obosită. Pentru prima oară, m-am uitat la el cu adevărat şi mi-am dat seama cât de mult se schimbase. Ochii lui albaştri erau încercănaţi. Pe maxilarul lui nebărbierit se vedea o cicatrice zigzagată. Era acelaşi Mal, dar înfăţişarea lui avea ceva aspru, ceva rece şi nefamiliar.

— N-ai primit niciuna dintre scrisorile mele?

A clătinat din cap cu aceeaşi expresie distantă.

Nu ştiam ce să cred. Mal nu mă mai minţise niciodată înainte, şi, în ciuda furiei mele, nu credeam că mă minţea nici acum. Şovăiam.

— Mal, eu… Nu poţi să mai stai un pic?

Mi-am dat seama că aveam un ton rugător, care mi-a displăcut, dar şi mai mult îmi displăcea gândul că avea să

plece.

— Nu-ţi poţi închipui cum a fost aici.

A izbucnit într-un râs aspru:

— Nu trebuie să-mi închipui. Ţi-am văzut demonstraţia din sala de bal. Foarte impresionantă.

— M-ai văzut?

— Da, a spus el aspru. Ai idee câte griji mi-am făcut pentru tine? Nimeni nu ştia ce s-a întâmplat cu tine. Şi nu aveam cum să iau legătura cu tine. Ba chiar am auzit zvonuri cum că ai fi fost torturată. Când căpitanul mi-a cerut să-i dau raportul Întunecatului, am bătut drumul până aici ca un neghiob, în speranţa că o să te pot vedea.

— Serios?

Îmi venea greu să cred. Mă obişnuisem cu gândul că nu-i mai păsa de mine.

— Da, a spus el printre dinţi. Şi iată că eşti teafără şi nevătămată, ba chiar dansezi şi flirtezi ca o prinţesă alintată.

— Nu fi aşa necăjit, am ripostat eu. Sunt sigură că Întunecatul îmi poate oferi un scaun de tortură şi nişte cărbuni încinşi, dacă asta te-ar face să te simţi mai bine.

Mal s-a încruntat şi s-a îndepărtat de mine.

Lacrimi de ciudă îmi înţepau ochii. De ce ne certam? Cu un aer disperat, am întins mâna şi l-am atins pe braţ. Muşchii i s-au încordat, dar nu s-a dat înapoi.

— Mal, nu pot schimba lucrurile. N-am cerut nimic din toate astea.

S-a uitat la mine, apoi a întors privirea în altă parte. Am simţit că se relaxează un pic.

— Ştiu, a spus el în cele din urmă, pe un ton obosit.

— Mal, ce s-a întâmplat cu tine? am şoptit eu.

N-a spus nimic, ci a rămas cu privirea aţintită în întunericul din sală.

Am ridicat mâna şi i-am atins obrazul ţepos, întorcându-i uşor faţa către mine:

— Spune-mi.

A închis ochii:

— Nu pot.

Mi-am plimbat degetele pe cicatricea de pe maxilarul lui.

— Genya ar putea să-ţi îndepărteze cicatricea asta…

Brusc, mi-am dat seama că spusesem ceva greşit. Mal a deschis ochii.

— N-am nevoie, a pufnit el.

— N-am vrut să…

Mi-a dat mâna la o parte, strângând-o cu putere, şi m-a privit cu ochii lui albaştri:

— Eşti fericită aici, Alina?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere.

— Nu ştiu… uneori.

— Eşti fericită aici, *cu el?*

Nu trebuia să întreb la cine se referea. Am deschis gura să-i răspund, dar nu ştiam ce să spun.

— Văd că porţi simbolul lui, a spus el, aruncând o privire la pandantivul de aur care îmi atârna la gât. Simbolul şi culoarea lui.

— Sunt doar nişte haine.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet cinic, un zâmbet atât de diferit de cel pe care îl ştiam şi îl adoram, încât aproape că am tresărit:

— Nici tu nu crezi asta.

— Ce contează ce haine port?

— Hainele, bijuteriile, chiar şi înfăţişarea ta – *toate poartă pecetea lui.*

Vorbele sale m-au lovit ca o palmă. În întunericul sălii, am simţit că mi se strecoară pe obraji o roşeaţă stânjenitoare. Mi-am smuls mâna din a lui, încrucişând braţele pe piept.

— Nu e ce pare, am şoptit eu, fără să mă uit în ochii lui. Era ca şi când Mal ar fi putut să citească în mine ca într-o carte deschisă, ca şi când mi-ar fi ghicit toate sentimentele pătimaşe pe care mi le insuflase Întunecatul. Dar mai puternică decât această ruşine era furia. Şi ce dacă ştia? Ce drept avea să mă judece? Câte fete îmbrăţişase Mal în întuneric?

— Am văzut cum se uita la tine, a spus el.

— Îmi *place* cum se uită la mine! am zis eu, ridicând vocea.

A clătinat din cap cu un zâmbet amar, şi îmi venea să-i dau o palmă.

— Recunoaşte, a zis el pe un ton dispreţuitor. Ai ajuns sclava lui.

— Şi tu eşti sclavul lui, Mal, am ripostat eu. Cu toţii suntem sclavii lui.

Zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

— Ba nu, a spus el cu înverşunare. Eu nu sunt sclavul lui. Nu voi fi niciodată.

— Ah, zău? Dar parcă trebuia să te duci undeva, nu-i aşa? Nu cumva ai nişte ordine de îndeplinit?

Mal s-a îndreptat de spate, cu o expresie rece.

— Ba da, a spus el. Aşa e.

S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din sală.

Preţ de o clipă, am rămas ţintuită locului, tremurând de furie, apoi am dat fuga spre ieşire. Am coborât treptele şi m-am oprit. În cele din urmă, lacrimile pe care mi le stăpânisem până atunci mi s-au revărsat pe obraji. Voiam să fug după el, să retrag ce spusesem, să-l rog să rămână. Dar toată viaţa alergasem după Mal, aşa că am rămas pe loc şi l-am lăsat să plece.

Capitolul 15

După ce am ajuns în camera mea şi am închis uşa, am izbucnit în plâns. M-am aşezat pe podea, cu spatele sprijinit de pat, şi mi-am cuprins genunchii cu braţele, încercând să mă liniştesc.

Probabil că Mai deja plecase de la palat, iar acum era în drum spre Tsibeya, unde avea să li se alăture celorlalte iscoade care urmăreau turma Morozovei. Distanţa care creştea între noi mi se părea un lucru aproape palpabil. Îmi făceam griji pentru el mai mult decât în lunile dinainte.

Mi-am frecat degetul de cicatricea din palmă.

— Întoarce-te, am şoptit eu, şi iarăşi am izbucnit în hohote de plâns. Întoarce-te.

Dar nu avea să se întoarcă. Aproape că îi poruncisem să plece. Simţeam că mi se sfâşie inima când mă gândeam că poate nu aveam să-l mai văd niciodată.

Nu ştiu cât timp am rămas ghemuită în întuneric. La un moment dat, am auzit ciocănituri discrete în uşă. M-am îndreptat de spate, încercând să-mi înăbuş plânsul. Dacă era Întunecatul? Nu voiam să-l văd acum, să-i explic de ce plângeam, dar trebuia să fac ceva. M-am ridicat cu greu în picioare şi am deschis uşa.

O mână osoasă mi-a înşfăcat încheietura.

— Baghra? am zis eu cu un aer surprins, uitându-mă la femeia din cadrul uşii.

— Vino, mi-a poruncit ea, trăgându-mă de mână şi uitându-se peste umăr.

— Lasă-mă-n pace, Baghra.

Am încercat să mă smulg din strânsoarea ei de fier, dar era surprinzător de puternică.

— Vino cu mine, mi-a zis ea pe un ton apăsat. Acum!

Nu ştiu de ce, poate pentru că avea o privire atât de intensă, poate pentru că am fost şocată de spaima din ochii

ei, sau poate doar pentru că eram obişnuită să fac ce-mi spunea, dar până la urmă am urmat-o.

Baghra a închis uşa în urma mea, fără să-mi dea drumul la mână.

— Ce s-a întâmplat? Unde mergem?

— Linişte.

În loc s-o ia la dreapta, spre scara principală, m-a târât în cealaltă direcţie, către capătul opus al holului. A apăsat pe o casetă a lambriului, deschizând o uşă secretă, apoi mi-a dat un brânci. Nu aveam chef să mă opun, aşa că am coborât împleticindu-mă pe scara în spirală de dincolo de uşă. De câte ori mă uitam la ea peste umăr, îmi dădea încă un ghiont. Când am ajuns la capătul scării, Baghra mi-a luat-o înainte şi m-a condus pe un culoar strâmt, pietruit, cu pereţi din lemn fără decoraţiuni. Era foarte auster prin comparaţie cu restul palatului, şi m-am gândit că poate ne aflam în aripa servitorilor.

Baghra m-a apucat iarăşi de încheietură şi m-a tras într-o încăpere goală şi întunecată. A aprins o lumânare, a încuiat uşa şi a tras zăvorul, apoi a tras draperia micii ferestre din partea de sus a încăperii – aşa mi-am dat seama că era la demisol. Camera era sărăcăcios mobilată: un pat îngust, un scaun simplu şi un lavoar.

— Ţine, a zis ea, aruncându-mi nişte haine. Îmbracă-te cu astea.

— Sunt prea obosită pentru lecţii, Baghra.

— Gata cu lecţiile. Trebuie să pleci de aici. În noaptea asta.

Am clipit:

— Ce tot spui acolo?

— Încerc să te scap, ca să nu-ţi petreci tot restul vieţii ca o sclavă. Acuma schimbă-te.

— Baghra, ce se întâmplă? De ce m-ai adus aici?

— Nu avem mult timp. Întunecatul mai are un pic şi găseşte turma Morozovei. În curând, o să pună mâna pe cerb.

— Ştiu, am spus eu, gândindu-mă la Mal.

Deşi eram foarte tristă, nu mi-am putut stăpâni o replică

un pic ironică:

— Am avut impresia că nu crezi în cerbul Morozovei.

Dar Baghra mi-a retezat-o scurt cu un gest al mâinii:

— I-am spus Întunecatului că nu-i decât o scorneală ţărănească în speranţa că o să renunţe să mai caute cerbul. Dar când o să pună mâna pe el, nimic n-o să-l mai poată opri.

Am ridicat mâinile cu un aer exasperat:

— Dar ce are de gând să facă?

— Să folosească Falia ca pe o armă.

— Înţeleg, am spus eu. Plănuieşte cumva şi să-şi facă o casă de vacanţă acolo?

Baghra m-a înhăţat de mână:

— Nu e o glumă!

În vocea ei se simţea o undă nefamiliară de disperare, iar strânsoarea ei era aproape dureroasă. Oare ce păţise?

— Baghra, poate că ar fi bine să mergem la infirmerie.

— Nu-s bolnavă şi nici nebună, a zis ea printre dinţi. Trebuie să mă asculţi.

— Atunci vorbeşte cu noimă. Cum ar putea cineva să folosească Falia ca pe o armă?

S-a aplecat spre mine, înfigându-şi degetele în carnea mea:

— Făcând-o mai mare.

— Exact, am zis eu calm, încercând să scap din strânsoarea ei.

— Pământul pe care se întinde astăzi Nemarea era cândva înverzit, roditor şi bogat. Acum e mort şi pustiu, şi colcăie de monştri. Întunecatul vrea să extindă Falia spre nord, în Fjerda, şi spre sud, în Shu Han. Cei care nu i se vor pleca îşi vor vedea regatele transformate în ţinuturi sterpe, iar supuşii lor vor fi devoraţi de volcrele hrăpăreţe.

M-am uitat la ea cu un aer îngrozit, şocată de viziunile ei. Era limpede că bătrâna îşi pierduse minţile.

— Baghra, am spus eu blând, poate că ai făcut un fel de febră.

Sau poate că te-ai senilizat de tot, mi-am spus în sinea mea.

— Prinderea cerbului e un lucru bun, am continuat eu. În felul ăsta, îl voi putea ajuta pe Întunecatul să distrugă Falia.

— Nu! a strigat ea – aproape că a urlat. N-a avut niciodată de gând s-o distrugă. Falia e creaţia lui.

Am oftat. Oare de ce pierduse Baghra legătura cu realitatea tocmai în noaptea aceea?

— Falia a fost creată cu sute de ani în urmă de Ereticul Negru. Întunecatul…

— *El* e Ereticul Negru, a spus ea cu furie, cu faţa la doar câţiva centimetri de a mea.

— Da, bineînţeles.

Am făcut un efort şi am reuşit să scap din strânsoarea ei, după care m-am apropiat de uşă:

— Merg să-ţi caut un Vindecător, apoi mă duc la culcare.

— Uită-te la mine.

Am inspirat adânc şi m-am întors spre ea, simţind că ajunsesem la capătul răbdării. Îmi părea rău pentru ea, dar deja mă săturasem.

— Baghra…

Dar am rămas fără cuvinte.

Palmele Baghrăi se umpluseră de întuneric, şi din ele se ridicau fâşii negre, ca de cerneală.

— Nu-l cunoşti, Alina, a spus ea, şi era prima oară când îmi spunea pe nume. Dar eu îl cunosc.

Am rămas nemişcată, urmărind spiralele negre ce se răsuceau în jurul ei. Încercam să-mi dau seama ce vedeam. Privind trăsăturile ciudate ale Baghrăi, am văzut explicaţia întipărită în ele. Am văzut fantoma unei femei frumoase. O femeie frumoasă care adusese pe lume un fiu frumos.

— Eşti mama lui, am şoptit eu cu un aer descumpănit.

A încuviinţat din cap:

— Nu-s nebună. Sunt sigurul om care ştie ce este el cu adevărat şi care sunt adevăratele lui intenţii. Şi îţi spun că trebuie să fugi.

Întunecatul îmi spusese că nu ştia care era puterea Baghrăi. Oare mă minţise?

Am clătinat din cap, încercând să-mi limpezesc

gândurile, încercând să înţeleg ce-mi spusese Baghra.

— Nu e posibil, am bâiguit eu. Ereticul Negru a trăit acum câteva sute de ani.

— A slujit nenumăraţi regi, şi-a înscenat moartea de multe ori, a avut răbdare, te-a aşteptat pe tine. După ce preia controlul asupra Faliei, nimeni nu va mai putea să-i ţină piept.

M-au trecut fiori.

— Nu, am murmurat eu. Mi-a spus că Falia a fost o greşeală. Şi că Ereticul Negru a fost un întunecat malefic.

— Falia n-a fost o greşeală, a spus Baghra, apoi a coborât mâinile, iar fâşiile de întuneric din jurul ei au dispărut. Singura greşeală au fost volcrele. N-a prevăzut apariţia lor, nu s-a gândit ce efect ar avea asupra oamenilor o putere atât de mare.

Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos:

— Volcrele au fost cândva oameni?

— Oh, da. Acum multe generaţii. Ţărani împreună cu soţiile şi copiii lor. L-am avertizat că va trebui să plătească un preţ, dar nu m-a ascultat. Era orbit de foamea lui de putere. La fel de orbit ca şi acum.

— Te înşeli, am spus eu, frecându-mi braţele ca să alung frigul pătrunzător care mi se strecurase în oase. Minţi.

— Numai volcrele l-au împiedicat pe Întunecatul să folosească Falia împotriva duşmanilor săi. Volcrele sunt pedeapsa lui, dovada vie a aroganţei sale. Dar tu vei schimba toate astea. Monştrii din falie nu suportă lumina soarelui. După ce Întunecatul se va folosi de puterea ta pentru a subjuga volcrele, va putea intra în Falie în siguranţă. Va avea în sfârșit ce-și doreşte. Puterea lui nu va mai avea limite.

Am clătinat din cap:

— N-ar face una ca asta. N-ar face niciodată aşa ceva.

Mi-am amintit de noaptea în care a stat de vorbă cu mine lângă foc, în şopronul dărâmat, mi-am amintit de ruşinea şi durerea din glasul său. *Mi-am petrecut toată viaţa căutând un mijloc de a îndrepta lucrurile. De multă vreme n-am mai avut parte de o scânteie de speranţă ca*

tine.

— Mi-a spus că vrea să reîntregească Ravka. Mi-a spus că…

— Nu-mi mai povesti ce ţi-a zis! a pufnit ea. E *foarte* bătrân. A avut suficient timp să-şi însuşească arta de a minţi o fată singură şi naivă.

S-a apropiat de mine cu ochi scăpărători.

— Gândeşte, Alina. Dacă Ravka e reîntregită, Armata a Doua nu va mai fi esenţială pentru supravieţuirea regatului. Întunecatul nu va mai fi decât un simplu supus al regelui. Crezi că acesta e viitorul pe care şi-l doreşte?

Am început să tremur:

— Te rog, opreşte-te.

— Dar când va stăpâni Falia, va face prăpăd în jurul lui. Va pustii lumea şi nu va mai trebui să îngenuncheze în faţa niciunui rege.

— Ba nu.

— Şi toate astea din cauza ta.

— Ba nu! am strigat eu. N-aş face una ca asta! Chiar dacă e adevărat ce spui, nu l-aş ajuta niciodată să facă aşa ceva.

— Nu vei avea de ales. Puterea cerbului aparţine celui care îl ucide.

— Dar el nu poate folosi un amplificator, am protestat eu cu glas scăzut.

— Te poate folosi pe tine, a zis Baghra blând. Cerbul Morozovei nu e un amplificator obişnuit. Întunecatul îl va vâna şi îl va omorî. Îi va lua coarnele, iar după ce ţi le va pune în jurul gâtului, îi vei aparţine cu totul. Vei fi cea mai puternică Grisha care a trăit vreodată, şi toată această nouă putere va fi sub comanda lui. Vei fi legată de el pentru totdeauna şi nu vei avea nicio putere să te împotriveşti.

Mila din glasul ei a fost cea care mi-a dat lovitura de graţie. Mila unei femei care nu-mi permisese niciun moment de slăbiciune, niciun pic de răgaz.

Mi s-au muiat picioarele şi am îngenuncheat pe podea. Mi-am acoperit urechile cu palmele, încercând să scap de

vocea Baghrăi. Dar nu puteam îndepărta vorbele Întunecatului care îmi tot răsunau în minte.

Cu toţii servim pe cineva.

Regele e un copil.

Tu şi cu mine vom schimba lumea.

Mă minţise în legătură cu Baghra. Minţise în legătură cu Ereticul Negru. Oare minţise şi în legătură cu cerbul?

Îţi cer să ai încredere în mine.

Baghra îl rugase să-mi dea un alt amplificator, dar el susţinuse că aveam nevoie de coarnele cerbului. Un colier de os. Iar când îi spusesem că aş vrea un amplificator oarecare, Întunecatul mă sărutase, iar eu uitasem şi de cerb, şi de amplificatoare, şi de orice altceva. Mi-am amintit de chipul lui perfect în lumina felinarului, de expresia lui uluită, de părul lui ciufulit.

Oare toate astea făceau parte dintr-un plan? Sărutul de pe malul lacului, îndurerarea de pe chipul lui în noaptea din şopron, toate gesturile afectuoase, toate confidenţele şoptite, chiar şi ce se întâmplase între noi în noaptea aceea?

Mi s-a strâns inima. Încă îi simţeam răsuflarea pe gât, încă îi auzeam şoaptele în ureche. *Neajunsul dorinţei e că ne face slabi.*

Câtă dreptate avea. Îmi doream atât de mult să am un loc al meu. Fusesem atât de dornică să-i fac pe plac, atât de mândră că îmi încredinţa secretele lui. Dar niciodată nu mă întrebasem ce voia cu adevărat, care ar putea fi adevăratele lui motive. Fusesem prea ocupată să mă imaginez alături de el ca salvatoare a Ravkăi. Foarte preţuită şi foarte dorită – ca un fel de regină. Îi făcusem sarcina foarte uşoară.

Tu şi cu mine vom schimba lumea. Aşteaptă şi ai să vezi.

Îmbracă-te cu hainele tale elegante şi aşteaptă următorul sărut, următoarea vorbă frumoasă. Aşteaptă cerbul. Aşteaptă colierul. Aşteaptă să fii transformată într-o criminală şi o sclavă.

Mă prevenise că epoca puterii Grisha se apropia de sfârşit. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu va accepta

niciodată să se întâmple una ca asta.

Am inspirat adânc şi am încercat să-mi domolesc tremurul. M-am gândit la bietul Alexei şi la toţi ceilalţi care fuseseră lăsaţi să moară în întunericul Faliei. M-am gândit la nisipurile cenuşii care cândva fuseseră pământ cafeniu şi afânat. M-am gândit la volcre, primele victime ale lăcomiei Ereticului Negru.

Chiar credeai că am terminat cu tine?

Întunecatul voia să mă folosească. Voia să-mi ia singurul lucru care îmi aparţinea cu adevărat, singura putere pe care o avusesem vreodată.

M-am ridicat în picioare. Trecuse vremea când îi făceam sarcina uşoară.

— Bine, am spus eu, punând mâna pe teancul de haine aduse de Baghra. Ce am de făcut?

Capitolul 16

Baghra era vădit uşurată, dar n-a pierdut nicio clipă.

— Poţi să fugi în noaptea asta, odată cu acrobaţii şi actorii. Ia-o spre vest. Când ajungi la Os Kervo, caută *Verloren* – e un vas comercial kerchian. Biletul tău a fost plătit deja.

Degetele mi-au înlemnit pe nasturii *keftei:*

— Vrei să mă duc în Ravka de Vest? Să traversez Falia singură?

— Vreau să dispari, fata mea. Eşti suficient de puternică încât să traversezi Nemarea pe cont propriu. Ar trebui să-ţi fie uşor. De ce crezi că te-am antrenat atâta timp?

Un alt lucru la care nu mă gândisem. Întunecatul îi ceruse Baghrăi să mă lase în pace. Crezusem că îmi lua apărarea, dar poate că voia doar să nu-mi sporesc puterea.

Am dat jos *kefta* şi mi-am luat pe mine o tunică de lână aspră.

— Ai ştiu tot timpul ce are de gând. De ce mi-ai spus tocmai acum? am întrebat eu. De ce în noaptea asta?

— Pentru că nu mai e timp. N-am crezut niciodată că va găsi turma Morozovei. Cerbii aceştia sunt nişte făpturi foarte greu de găsit, parte a celei mai vechi ştiinţe, plăsmuite în inima lumii. Dar se pare că i-am subestimat pe oamenii Întunecatului.

Ba nu, mi-am spus în sinea mea, îmbrăcându-mă cu nişte pantaloni de piele şi o pereche de cizme. *L-ai subestimat pe Mal.* Mal, care putea să vâneze şi să găsească o pradă ca nimeni altul. Mal, care putea să transforme pietrele în iepuri. Mal, care ar fi putut găsi cerbul şi m-ar fi subjugat – ne-ar fi subjugat pe noi toţi – puterii Întunecatului, fără ca măcar să-şi dea seama.

Baghra mi-a dat un palton gros din stofă cafenie, căptuşit cu blană, o căciulă mare de blană şi o centură

lată. Când mi-am pus-o la brâu, am văzut că de ea erau prinse o pungă cu bani, cuţitul primit de la Botkin şi un săculeţ în care erau mănuşile mele de piele, prevăzute cu oglinzi.

M-a condus afară din palat şi mi-a dat o raniţă din piele pe care mi-am pus-o pe umeri. Mi-a făcut semn spre Marele Palat, ale cărui lumini străluceau în depărtare. Dintr-acolo se auzea muzică şi mi-am dat seama cu surprindere că petrecerea încă era în toi. Aveam impresia că ieşisem din sala de bal de câţiva ani, deşi nu putea să fi trecut mai mult de o oră.

— Mergi până la labirintul din gard viu, apoi ia-o la stânga. Evită aleile luminate. Actorii deja au început să plece. Urcă-te în unul dintre furgoanele lor. Nu sunt percheziţionate decât la venire, aşa că ar trebui să fii în siguranţă.

— Ar trebui?

Dar Baghra nu m-a luat în seamă.

— Când ieși din Os Alta, încearcă să eviţi drumurile principale, a continuat ea, dându-mi un plic sigilat. Eşti o iobagă dulgheriţă şi mergi în Ravka de Vest, la noul tău stăpân. Ai înţeles?

— Da, am încuviinţat eu din cap, şi inima deja începuse să-mi bată mai tare. De ce mă ajuţi? am întrebat eu dintr-odată. De ce îţi trădezi propriul fiu?

S-a îndreptat de spate şi a tăcut preţ de câteva clipe. Apoi s-a întors spre mine, iar eu am tresărit, făcând un pas în spate, pentru că am văzut limpede abisul, ca şi când aş fi stat pe marginea lui. Am văzut pustiul nesfârşit şi întunecat al unei vieţi prea lungi.

— Cu mulţi ani în urmă, a spus ea blând, înainte ca măcar să viseze la Armata a Doua, înainte să renunţe la numele său şi să devină Întunecatul, era un băiat strălucit, plin de talent. Eu i-am inspirat mândria. Tot eu ar fi trebuit să-l opresc la momentul potrivit.

A zâmbit – era un zâmbet firav, de o tristeţe atât de dureroasă, încât îmi era greu să mă uit la chipul ei.

— Crezi că nu-mi iubesc fiul, a spus ea. Dar nu e

adevărat. Tocmai pentru că îl iubesc nu vreau să-l las să facă lucruri pe care nu le-ar putea răscumpăra niciodată.

S-a uitat spre Micul Palat:

— Mâine-dimineaţă, am să pun la uşa ta o servitoare care să spună că eşti bolnavă. Voi încerca să câştig cât mai mult timp pentru tine.

Mi-am muşcat buza:

— Ba nu, în noaptea asta. Trebuie să pui servitoarea la uşa mea chiar în noaptea asta. S-ar putea ca Întunecatul… să vină pe la mine.

Mă aşteptam ca Baghra să râdă iarăşi de mine, însă s-a mulţumit să clatine din cap şi mi-a spus cu blândeţe:

— Fată prostuţă.

Dispreţul ei ar fi fost mai uşor de suportat.

Uitându-mă spre domeniul palatului, m-am gândit la ce mă aştepta. Oare chiar aveam să fac toate astea?

— Mulţumesc, Baghra, am spus eu, înghiţind nodul din gât. Pentru tot.

— Îhî, a răspuns ea. Iar acum pleacă, fata mea. Grăbeşte-te şi ai grijă.

I-am întors spatele şi am luat-o la fugă.

Mulţumită nesfârşitelor zile de antrenament cu Botkin, ajunsesem să cunosc foarte bine împrejurimile palatului. În timp ce alergam pe peluze şi printre copaci, îi mulţumeam în gând pentru fiecare oră de transpiraţie. Când m-am apropiat de Marele Palat, Baghra a trimis spre mine fâşii de culoarea cernelii, învăluindu-mă în întuneric, să nu fiu văzută de nimeni. Oare Marie şi Nadia încă dansau în sala de bal? Oare Genya se întreba unde dispărusem? Am alungat din minte aceste întrebări. Îmi era teamă să mă gândesc prea mult la ce făceam, la tot ce lăsam în urmă.

O trupă de actori încărca un furgon cu decoruri şi costume, iar vizitiul deja pusese mâna pe hăţuri şi striga la ei să se grăbească. Unul dintre actori a urcat alături de vizitiu, iar ceilalţi s-au suit într-o trăsură de ponei, care a luat-o din loc în sunet de clopoţei. Am sărit repede în furgon, strecurându-mă printre decoruri, şi m-am acoperit cu o husă din pânză de sac.

Am pornit pe aleea lungă de pietriş şi am ieşit pe porţile palatului. Stăteam cu inima strânsă, întrucât eram sigură că, din clipă în clipă, cineva avea să dea alarma şi furgonul avea să fie oprit – aş fi fost scoasă din furgon şi aş fi fost aruncată în dizgraţie. Dar furgonul a mers mai departe, iar după o vreme a început să se hurduce pe străzile pavate din Os Alta.

Am încercat să rememorez drumul pe care mă adusese Întunecatul în oraş cu multe luni în urmă, dar atunci eram atât de obosită şi de copleşită, încât nu-mi aminteam decât un talmeș-balmeș de vile şi străzi înceţoşate. Nu vedeam mare lucru din ascunzătoarea mea şi nici nu îndrăzneam să arunc o privire afară. La cât de ghinionistă eram, mă aşteptam să fiu zărită de cineva chiar în clipa când scoteam capul din furgon.

Nu-mi doream decât ca distanţa dintre mine şi palat să crească cât mai mult înainte să mi se observe absența. Nu ştiam cât de mult putea Baghra să întârzie acest moment, şi aş fi vrut ca vizitiul să mâne caii mai iute. Când am trecut podul şi am ajuns în târg, mi-am permis un mic oftat de uşurare.

Aerul rece se strecura printre scândurile furgonului, şi îi eram recunoscătoare Baghrăi pentru paltonul gros pe care mi-l dăduse. Eram obosită şi stăteam incomod, dar mai presus de toate îmi era frică. Fugeam de cel mai puternic om din Ravka. Grisha, Armata Întâi, poate chiar Mal şi iscoadele lui aveau să fie mobilizaţi cu toții în căutarea mea. Ce şansă aveam să ajung singură până la Falie? Şi chiar dacă aş fi reuşit s-o traversez şi să ajung în Ravka de Vest, iar apoi m-aş fi îmbarcat pe *Verloren,* ce s-ar fi întâmplat după aceea? Aş fi ajuns într-o ţară străină, a cărei limbă nu o cunoşteam şi unde nu ştiam pe nimeni. Mi s-au umezit ochii, dar mi-am şters imediat lacrimile. Dacă aş fi izbucnit în plâns, nu m-aş mai fi oprit.

Când s-a crăpat de ziuă, deja lăsaserăm în urmă străzile pietruite din Os Alta şi mergeam pe Vy, drumul lat de pământ ce traversa regatul. Aţipeam din când în când, dar frica şi disconfortul m-au ţinut trează cea mai mare parte a

drumului. Când soarele s-a ridicat pe cer şi am început să transpir în paltonul meu gros, furgonul s-a oprit.

Mi-am luat inima în dinţi şi am aruncat o privire afară. Ne aflam în curtea unei taverne sau a unui han.

Aveam picioarele amorţite, iar când m-am întins, am simţit sângele revenindu-mi dureros în degete. Am aşteptat ca vizitiul şi ceilalţi membri ai trupei să intre în local, apoi am ieşit cu grijă din ascunzătoarea mea.

M-am gândit că aş fi atras mai mult atenţia dacă aş fi umblat pe furiş, aşa că m-am îndreptat de spate şi am ocolit clădirea cu pas iute, amestecându-mă în vălmăşagul de oameni şi căruţe de pe strada principală.

Am tras cu urechea în stânga şi în dreapta, iar în cele din urmă mi-am dat seama că mă aflam în Balakirev. Era un orăşel aflat la vest de Os Alta. Avusesem noroc: furgonul mersese în direcţia cea bună.

În timpul călătoriei, numărasem banii primiţi de la Baghra şi încercasem să-mi fac un plan. Ştiam că cel mai rapid aş fi călătorit călare, dar ştiam şi că o fată singură, cu suficienţi bani cât să cumpere un cal, ar fi atras atenţia. Cel mai bine era să fur un cal, dar habar n-aveam cum se face, aşa că am continuat pe jos.

În drum spre ieşirea din oraş, m-am oprit la o tarabă din piaţă să cumpăr nişte caşcaval, pâine şi carne uscată.

— Ți-e foame, ai? m-a întrebat vânzătorul fără dinţi în gură, uitându-se la mine cam insistent în timp ce băgăm mâncarea în raniţă.

— Fratelui meu îi e foame. E un mâncăcios, am spus eu, prefăcându-mă că salut pe cineva din mulţime. Vin imediat! am strigat eu, şi am luat-o repede din loc.

Speram că avea să mă ţină minte ca pe o fată care călătorea cu familia ei sau – cel mai bine – că avea să mă uite.

În noaptea aceea, am dormit în şura unei ferme de lapte aflate în apropiere de Vy. Nu se compara cu patul meu din Micul Palat, dar eram recunoscătoare pentru adăpost şi pentru zgomotele animalelor din jurul meu. M-am ghemuit pe o parte, folosind raniţa şi căciula de blană pe post de

pernă, iar mugetele blânde şi mişcările vacilor mă făceau să mă simt mai puţin singură.

Îndoielile începuseră să-mi dea târcoale. Dacă Baghra nu avea dreptate? Dacă mă minţise? Sau poate că pur şi simplu se înşelase. Aş fi putut să mă întorc la Micul Palat. Aş fi putut dormi în patul meu, mi-aş fi putut continua lecţiile cu Botkin şi taifasurile cu Genya. Era o perspectivă foarte tentantă. Şi dacă m-aş fi întors, oare m-ar fi iertat Întunecatul?

Să mă ierte? Ce era în mintea mea? El voia să-mi pună la gât un colier şi să mă transforme într-o sclavă, iar eu mă întrebam dacă m-ar fi iertat? M-am întors pe cealaltă parte, furioasă pe mine însămi.

În adâncul sufletului, ştiam că Baghra avea dreptate. Mi-am amintit ce-i spusesem lui Mal: *Cu toţii suntem sclavii lui.* I-o aruncasem în obraz cu furie, fără să mă gândesc, pentru că voiam să-i rănesc orgoliul. Dar spusesem adevărul, la fel ca Baghra. Ştiam că Întunecatul era periculos şi neîndurător, dar ignorasem toate astea, dornică să cred în presupusul meu destin măreţ, încântată de gândul că eram cea pe care şi-o dorea.

De ce nu recunoşti că voiai să fii a lui? m-a întrebat o voce din capul meu. *De ce nu recunoşti că o parte din tine încă îşi doreşte asta?*

Dar am alungat această idee şi am încercat să mă gândesc la ce avea să aducă ziua următoare, întrebându-mă care ar fi fost cel mai sigur drum spre vest. Am încercat să mă gândesc la orice altceva, numai la ochii ca norii de furtună ai Întunecatului, nu.

În ziua următoare, am hotărât să merg în continuare pe Vy, amestecându-mă printre oamenii şi căruţele care plecau din Os Alta sau mergeau într-acolo. Dar ştiam că Baghra nu-mi putea ascunde dispariţia la nesfârşit, iar drumurile principale erau prea periculoase. Aşa că, după ziua aceea, am mers numai pe câmpuri şi prin păduri, pe potecile vânătorilor şi pe drumurile ţăranilor. Înaintam greu, întrucât mergeam numai pe jos. Mă dureau picioarele şi făcusem bătături la degete, dar mă străduiam

să continui spre vest, urmând traiectoria soarelui pe cer.

Noaptea, îmi trăgeam căciula de blană pe urechi şi tremuram ghemuită în palton, ascultându-mi chiorăiturile stomacului şi desenând hărţi în minte, aşa cum desenam pe vremuri în Cortul Documentelor. Mi-am imaginat călătoria mea lentă de la Os Alta la Balakirev, apoi pe la marginea satelor Chernistyn, Kerskii şi Polvost, şi m-am străduit să nu-mi pierd speranţa. Mai aveam mult până la Falie, dar tot ce puteam să fac era să merg mai departe, sperând că nu avea să mă părăsească norocul.

— Încă eşti în viaţă, mi-am şoptit în întuneric. Încă eşti liberă.

Din când în când, mă întâlneam cu ţărani sau cu alţi călători. Purtam mănuşile cu oglinzi şi ţineam mâna pe cuţit, în caz de pericol, dar nu-mi dădea nimeni multă atenţie. Îmi era tot timpul foame, dar întotdeauna fusesem o vânătoare jalnică, aşa că mă hrăneam numai cu proviziile cumpărate din Balakirev, beam apă din râuri şi furam câte un ou sau un măr din fermele părăsite care îmi ieşeau în cale.

Habar n-aveam ce îmi rezerva viitorul şi nici ce mă aştepta la capătul acestei călătorii chinuitoare, şi totuşi, nu eram copleşită de disperare. Fusesem singură toată viaţa, dar acum eram cu adevărat singură pentru prima oară, şi nu era atât de înfricoşător pe cât îmi închipuiam.

Şi totuşi, într-o dimineaţă, când am ajuns lângă o bisericuţă zugrăvită în alb, nu m-am putut abţine să nu intru să ascult slujba. După ce a terminat liturghia, preotul a spus rugăciuni pentru enoriaşi: pentru fiul unei femei, care fusese rănit în luptă, pentru un copil bolnav de friguri şi pentru sănătatea Alinei Starkov. Am tresărit.

— Fie ca sfinţii să o apere pe Invocatoarea Soarelui, s-a rugat preotul, cea care ne-a fost trimisă ca să ne elibereze de relele din Falia Umbrei şi să reîntregească acest neam.

Am înghiţit în sec şi m-am strecurat repede afară din biserică.

Acum se roagă pentru tine, mi-am zis cu tristeţe în sinea mea. *Dar dacă Întunecatul îşi duce planul la îndeplinire, or*

să te urască. Şi poate că aşa şi trebuie. Nu abandonam eu Ravka şi pe toţi cei care credeau în mine? Numai eu aveam puterea să distrug Falia, dar iată că fugeam.

Am clătinat din cap. Nu-mi permiteam să mă gândesc la nimic din toate astea acum. Eram o trădătoare şi o fugară. Mai întâi trebuia să scap de Întunecatul şi abia apoi puteam să-mi fac griji pentru viitorul Ravkăi.

Am pornit cu pas iute pe poteca în pantă ce ducea spre pădure, gonită de dangătul clopotelor.

Desenând o hartă în mintea mea, mi-am dat seama că în curând aveam să ajung la Ryevost, ceea ce însemna că trebuia să decid care era cel mai bun traseu spre Falia Umbrei. Puteam s-o iau pe drumul de pe marginea fluviului sau să pornesc spre Petrazoi, munţii stâncoşi care se profilau la nord-est. Drumul pe lângă fluviu era mai uşor, dar presupunea să traversez zone foarte populate. Cel prin munţi era mai direct, dar mult mai dificil.

Am cântărit cele două variante până am ajuns la răspântia de la Shura, iar în cele din urmă am ales drumul prin Petrazoi. Trebuia să mă opresc în Ryevost înainte să pornesc spre poalele munţilor. Era cel mai mare dintre oraşele de pe fluviu, şi ştiam că-mi asum un risc, dar ştiam şi că nu aveam cum să străbat munţii fără mâncare şi fără un cort sau un sac de dormit.

După atâtea zile de una singură, gălăgia şi agitaţia de pe străzile şi canalele aglomerate din Ryevost mi se păreau stranii. Mergeam cu capul plecat şi căciula pe urechi, fiind sigură că aveam să găsesc afişe cu faţa mea pe toţi stâlpii de felinar şi pe toate vitrinele. Dar cu cât mă afundam în oraș, cu atât deveneam mai liniştită. Poate că vestea dispariţiei mele nu se împrăştiase atât de departe sau atât de repede pe cât îmi închipuiam.

Îmi lăsa gura apă când simţeam miros de friptură de miel şi pâine proaspătă, aşa că, după ce mi-am refăcut proviziile de caşcaval şi carne uscată, m-am răsfăţat cu un măr. Apoi mi-am cumpărat un sac de dormit şi l-am legat de raniţă. Chiar când mă întrebam cum aveam să car atâta greutate prin munţi, am cotit pe o stradă şi am dat cu ochii

de un grup de soldaţi.

Inima a început să-mi bată nebuneşte când le-am văzut paltoanele măslinii şi puştile care le atârnau pe spate. Îmi venea să mă răsucesc pe călcâie şi s-o iau la fugă în cealaltă direcţie, dar am ţinut capul plecat şi m-am străduit să merg firesc. După ce am trecut pe lângă ei, m-am aventurat să arunc o privire înapoi. Nu se uitau bănuitor după mine. De fapt, nici nu păreau să aibă vreo treabă: stăteau de vorbă şi glumeau, iar unul dintre ei fluiera după o fată care atârna rufe la uscat.

Am cotit pe o stradă lăturalnică şi am aşteptat să mi se liniştească inima. Ce se întâmpla? Fugisem din Micul Palat de mai bine de o săptămână. Probabil că deja se dăduse alarma. Eram sigură că Întunecatul avea să trimită călăreţi la toate regimentele şi în toate oraşele să împrăştie vestea dispariţiei mele. Toţi cei din Armata întâi şi Armata a Doua deja ar fi trebuit să mă caute.

Când mă îndreptam spre ieşirea din Ryevost, am văzut şi alţi soldaţi. Unii erau în permisie, alţii la datorie, dar niciunul nu părea să mă caute. Nu ştiam ce să cred. M-am întrebat dacă trebuia să-i fiu recunoscătoare Baghrăi pentru asta. Poate reuşise să-l convingă pe Întunecatul că fusesem răpită sau poate chiar omorâtă de fjerdani. Sau poate Întunecatul se gândea că deja ajunsesem mult mai la vest. Am hotărât să nu-mi forţez norocul şi m-am grăbit să ies din oraş.

Mi-a luat mai mult decât mă aşteptam, şi am ajuns la marginea oraşului abia după căderea nopţii. Străzile erau pustii şi întunecate. Nu se auzea gălăgie decât dinspre câteva bodegi dubioase şi nu mi-a ieşit în cale decât un bătrân beat care cânta cu glas scăzut, sprijinit de peretele unei case. Tocmai când treceam prin faţa unei taverne, uşa s-a deschis cu putere şi un bărbat vânjos a ieşit în stradă însoţit de o explozie de lumină şi muzică.

M-a înhăţat de palton şi m-a tras spre el:

— Bună, drăguţă! Ai venit să-mi ţii de cald?

Am încercat să mă smulg din strânsoarea lui.

— Eşti destul de puternică pentru o fată atât de mică.

Am simţit duhoarea de bere din respiraţia lui fierbinte.

— Dă-mi drumul, am spus eu cu glas scăzut.

— Nu te pripi, *lapushka,* a zis el mieros. Am putea să ne distrăm împreună.

— Am zis: dă-mi drumul! l-am împins eu în piept.

— Nu încă, a râs el, trăgându-mă în întunericul uliţei de lângă tavernă. Vreau să-ţi arăt ceva.

Mi-am scuturat încheietura şi am simţit greutatea liniştitoare a oglinzii alunecându-mi între degete. Mâna mi s-a năpustit spre el şi l-am orbit cu o singură rază scurtă de lumină.

A scos un geamăt şi mi-a dat drumul, ducând mâinile la ochi. Am făcut ce mă învăţase Botkin. L-am călcat cu putere pe picior şi mi-am petrecut gamba pe după gamba lui. În clipa următoare, i-au fugit picioarele de sub el şi s-a prăbuşit pe pământ cu o bufnitură.

Dar, imediat după aceea, s-a deschis şi uşa laterală a tavernei. Am văzut ieşind un soldat în uniformă, care într-o mână avea o sticlă de *kvas,* iar cu cealaltă ţinea o femeie sumar îmbrăcată. Cu un val de groază, mi-am dat seama că purta uniforma cenuşie a gărzilor Întunecatului. Privirea lui înceţoşată a examinat scena: bărbatul trântit la pământ şi eu deasupra lui.

— Ce înseamnă asta? a bâiguit el, iar femeia de lângă el a chicotit.

— Am orbit! s-a văitat bărbatul prăbuşit. M-a orbit!

Oprichnik-ul s-a uitat la el, apoi la mine, şi, după expresia lui, mi-am dat seama că m-a recunoscut. Norocul mă părăsise. Chiar dacă nu mă urmărea nimeni altcineva, gărzile Întunecatului sigur porniseră în căutarea mea.

— Tu…, a şoptit el.

Am luat-o la fugă.

Cu inima duduindu-mi în piept, am cotit pe un gang şi am ajuns într-un labirint de străzi înguste. Imediat ce am lăsat în urmă ultimele case dărăpănate din Raevsky, am ieşit de pe drum şi am luat-o printre copaci. Crengile îmi înţepau obrajii şi fruntea, dar am continuat să fug, adâncindu-mă în pădure.

În urma mea se auzeau zgomotele urmăririi: bărbaţi strigând unul la altul, paşi grei prin pădure. Îmi venea să alerg orbeşte, dar m-am oprit să ascult.

Erau spre răsărit, căutându-mă în apropiere de drum. Nu-mi puteam da seama câţi erau.

Mi-am domolit respiraţia şi mi-am dat seama că aud un susur. Probabil era un râu în preajmă, un afluent al fluviului. Dacă reuşeam să ajung la el, îmi puteam ascunde urmele, şi le-ar fi fost foarte greu să mă găsească în întuneric.

Am pornit în direcţia de unde se auzea murmurul apei, oprindu-mă din când în când să-mi corectez direcţia. Am urcat o coastă care era atât de abruptă, încât aproape că mergeam în patru labe, agăţându-mă de crengi şi de rădăcinile copacilor.

— Acolo!

Vocea s-a auzit din spatele meu şi, uitându-mă peste umăr, am văzut lumini apropiindu-se de baza dealului.

Am continuat să urc, simţind cum îmi fuge pământul de sub mâini, fiecare respiraţie arzându-mi plămânii. Odată ajunsă în vârf, m-am uitat în vale şi am simţit o undă de speranţă zărind lumina lunii oglindită în apa unui râu.

Am pornit în jos pe panta abruptă, lăsându-mă pe spate să-mi păstrez echilibrul. Coboram cât de repede puteam. Am auzit strigăte, iar când m-am uitat în spate, am văzut siluetele urmăritorilor mei profilate pe cerul nopţii. Ajunseseră în vârful dealului.

M-a cuprins spaima şi am început să alerg, dislocând la fiecare pas grămezi de pietre care se prăvăleau zgomotos spre râul din vale. Dar panta era prea abruptă. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut, izbindu-mă de pământ şi zgâriindu-mi palmele, incapabilă să mă opresc. M-am dat de-a dura, iar în cele din urmă am căzut în apa îngheţată.

Preţ de o clipă, am crezut că mi-a stat inima în loc. Mă rostogoleam prin apă, simţind frigul ca pe o mână care îmi ţinea trupul într-o strânsoare nemiloasă. Apoi am scos capul la suprafaţă şi am luat cu disperare o gură de aer, după care curentul m-a tras iarăşi la fund. Nu ştiu cât de

departe m-a purtat râul. Nu mă gândeam decât la următoarea gură de aer şi la amorţeala din ce în ce mai puternică pe care o simţeam în picioare.

În cele din urmă, când credeam că n-o să mai ies la suprafaţă, curentul m-a aruncat într-un ochi de apă liniştită. M-am apucat de o stâncă şi m-am tras spre mal, apoi m-am ridicat în picioare. Cizmele îmi alunecau pe pietrele netede de pe fundul râului şi mă împleticeam sub greutatea paltonului plin de apă.

Nu ştiu cum, dar am reuşit să intru iarăşi în pădure şi m-am ascuns într-un desiș, iar în cele din urmă m-am prăbuşit la pământ, tremurând şi scuipând în continuare apă din plămâni.

Era de departe cea mai grea noapte din viaţa mea. Paltonul era leoarcă, iar picioarele îmi erau amorţite în cizme. Tresăream la fiecare zgomot, închipuindu-mi că fusesem descoperită. Îmi pierdusem în apă căciula de blană, raniţa plină cu mâncare şi noul sac de dormit, aşa că expediţia mea dezastruoasă în Ryevost nu îmi folosise la nimic. Pierdusem şi punga cu bani. Cel puţin încă aveam cuţitul la centură.

Cu puţin înainte de zorii zilei, am îndrăznit să invoc un pic de lumină solară să-mi usuc cizmele şi să-mi încălzesc mâinile umezi şi reci. Am aţipit şi am visat-o pe Baghra ţinându-mi la gât propriul meu cuţit, iar râsul ei îmi răsuna în urechi ca un huruit.

M-am trezit cu inima duduindu-mi în piept şi am auzit mişcare în pădure. Adormisem sprijinită de trunchiul unui copac, ascunsă – speram eu în spatele unor tufişuri. De unde eram, nu vedeam nimic, dar auzeam voci îndepărtate. Am rămas ţintuită locului, neştiind ce să fac. Dacă m-aş fi mişcat, le-aş fi putut atrage atenţia, dar dacă aş fi rămas nemişcată, n-ar fi trecut mult timp până să mă găsească.

Pe măsură ce zgomotele se apropiau, inima îmi bătea din ce în ce mai tare. Am zărit printre frunze un soldat îndesat şi bărbos. Avea o puşcă în mână, dar ştiam că nu voiau să mă omoare. Eram prea preţioasă. Ceea ce – dacă aş fi fost dispusă să mor – îmi oferea un avantaj.

N-or să pună mâna pe mine. Gândul mi-a răsunat dintr-odată în minte cu certitudine şi limpezime. *N-am să mă întorc.*

Am răsucit încheietura mâinii şi una dintre oglinzi mi-a alunecat în mâna stângă. Cu cealaltă mână mi-am scos cuţitul, simţind în palmă greutatea oţelului Grisha. Fără să fac niciun zgomot, m-am ghemuit şi am aşteptat, ascultând cu atenţie. Eram speriată, dar, spre surprinderea mea, o parte din mine era nerăbdătoare.

L-am urmărit pe soldatul bărbos printre frunze, până a ajuns la mică distanţă de mine. Am văzut o picătură de sudoare prelingându-i-se pe gât şi lumina dimineţii strălucindu-i pe ţeava puştii, iar preţ de o clipă am crezut că se uita direct la mine. S-a auzit un strigăt din adâncul pădurii, iar soldatul a răspuns: *Nichuevo!* Nimic.

Apoi, spre surprinderea mea, s-a întors şi s-a îndepărtat de mine.

Încetul cu încetul, zgomotele s-au stins: vocile şi paşii s-au îndepărtat de ascunzătoarea mea. Oare puteam avea chiar atât de mult noroc? Cumva confundaseră urmele vreunui animal sau ale altui călător cu ale mele? Sau era un fel de şiretlic? Am aşteptat tremurând până nu s-au mai auzit decât foşnetul blând al vântului printre frunze, zgomotele insectelor şi trilurile păsărilor.

În cele din urmă, am vârât oglinda la loc în mănuşă şi am inspirat adânc. Am pus cuţitul în teacă şi m-am ridicat uşor în picioare. Am pus mâna pe paltonul încă umed pe care îl lăsasem pe pământ, dar am înlemnit auzind zgomotul inconfundabil al unui pas în spatele meu.

Cu un nod în gât, m-am răsucit pe călcâie şi, la doar câţiva paşi de mine, am văzut o siluetă parţial ascunsă de crengi. Fusesem atât de concentrată asupra soldatului bărbos, încât nu-mi dădusem seama că era cineva în spate meu. Într-o clipă, aveam iarăşi cuţitul în mână, iar oglinda era iarăşi pe mănuşă. Silueta a ieşit fără zgomot de după copaci. M-am uitat ţintă la ea, fiind sigură că halucinez.

Mal.

Am deschis gura să spun ceva, dar el a dus repede

degetul la buze, uitându-se ţintă în ochii mei. A aşteptat o clipă în tăcere, apoi mi-a făcut semn să-l urmez şi s-a afundat iarăşi în pădure. Mi-am înhăţat paltonul şi am luat-o din loc, străduindu-mă să ţin pasul cu el, ceea ce nu era tocmai uşor. Mal înainta fără zgomot, strecurându-se ca o umbră printre crengi, ca şi când ar fi văzut poteci invizibile pentru ochii celorlalţi.

M-a condus înapoi la râu, la un vad cu apă puţin adâncă, pe unde puteam trece pe partea cealaltă. M-am crispat simţind iarăşi apa îngheţată în cizme. Când am ieşit pe celălalt mal, Mal s-a întors să acopere urmele.

Voiam să-i pun o mulţime de întrebări, iar mintea îmi sărea de la un gând la altul. Cum de mă găsise? Mă urmărise împreună cu ceilalţi soldaţi? De ce mă ajuta? Îmi venea să pun mâna pe el, să mă asigur că era real. Voiam să-l iau în braţe cu recunoştinţă. Voiam să-i dau un pumn în ochi pentru lucrurile pe care mi le spusese în noaptea aceea, în Micul Palat.

Am mers câteva ore în tăcere. Din când în când, îmi făcea semn să mă opresc şi aşteptam cât timp el se întorcea să ne şteargă urmele. La un moment dat, după miezul zilei, am început să urcăm o potecă pietroasă. Nu ştiam unde mă scosese râul, dar eram foarte sigură că Mal mă conducea spre Petrazoi.

Fiecare pas era o adevărată agonie. Cizmele încă îmi erau ude şi simţeam că fac noi bătături la călcâie şi la degete. Mă alesesem cu o durere de cap înfiorătoare după noaptea chinuitoare petrecută în pădure şi eram ameţită de foame, dar nu aveam de gând să mă plâng. N-am scos o vorbă cât am urcat panta, apoi ne-am îndepărtat de potecă şi ne-am căţărat printre stânci. Picioarele îmi tremurau de oboseală, iar gâtlejul îmi ardea de sete. Când, în cele din urmă, Mal s-a oprit, eram sus pe munte, ascunşi după nişte stânci şi câţiva pini zbârliţi.

— Aici, a spus el, dându-şi jos raniţa.

Apoi a coborât cu pas sigur pe versant, şi mi-am dat seama că se ducea să acopere urmele înaintării mele stângace printre stânci.

M-am aşezat recunoscătoare pe pământ şi am închis ochii. Mă dureau picioarele, dar îmi era teamă că, dacă îmi dădeam jos cizmele, nu le-aş mai fi putut încălţa. Bărbia îmi cădea în piept, dar nu îmi puteam permite să adorm. Nu încă. Aveam o mie de întrebări, dar numai una nu mai putea aştepta până a doua zi dimineaţă.

Mal s-a întors cu paşi silenţioşi când deja se lăsa seara. S-a aşezat în faţa mea şi a scos o ploscă din raniţă. După ce a luat o gură, şi-a şters buzele cu dosul palmei şi mi-a întins plosca. Am băut cu sete.

— Mai încet. Trebuie să ne ajungă până mâine.

— Scuze, am spus eu, înapoindu-i plosca.

— Nu putem risca să facem focul în noaptea asta, a continuat el, privind cerul din ce în ce mai întunecat. Poate mâine.

Am încuviinţat din cap. Paltonul mi se uscase în timpul urcuşului, deşi încă aveam mânecile un pic umede. Eram murdară şi ciufulită, şi îmi era frig. Mă tot întrebam cum se explica prezenţa miraculoasă a lui Mal în faţa mea. Şi totuşi, trebuia să-i pun o altă întrebare, cu toate că mă îngrozea răspunsul pe care l-aş fi putut primi.

— Mal, am zis eu, aşteptând să se uite în ochii mei. Aţi găsit turma? Aţi prins cerbul Morozovei?

S-a lovit uşor cu mâna peste genunchi:

— De ce e aşa de important?

— E o poveste lungă. Trebuie să ştiu, a reuşit să pună mâna pe cerb?

— Nu.

— Dar or să-l prindă curând, nu?

A încuviinţat din cap şi a spus:

— Dar…

— Dar ce?

Mal a şovăit. În lumina slabă a amurgului, am văzut fluturându-i pe buze urma palidă a zâmbetului impertinent pe care îl cunoşteam atât de bine.

— Nu cred că îl vor găsi fără mine.

Am ridicat din sprâncene:

— Pentru că tu eşti cel mai bun?

— Nu, a răspuns el, redevenind serios. Sau poate că da. Să nu mă înţelegi greşit. Sunt iscoade bune, cele mai iscusite din toată Armata Întâi, dar îţi trebuie o anumită intuiţie ca să poţi urmări turma. Nu sunt nişte animale obişnuite.

Iar tu nu eşti o iscoadă obişnuită, am gândit în sinea mea, dar n-am zis nimic. M-am uitat la el şi mi-am amintit ce mi-a spus odată Întunecatul: că nu ne putem înţelege propriile daruri. Oare talentul lui Mal era mai mult decât un amestec de noroc şi răbdare? Cu siguranţă nu suferise niciodată de lipsă de încredere în forţele proprii, dar nu mi se părea că era vorba de îngâmfare.

— Sper că ai dreptate, am şoptit eu.

— Acuma, răspunde-mi tu la o întrebare, a spus el cu asprime în glas. De ce ai fugit?

Pentru prima oară, mi-am dat seama că Mai habar n-avea de ce fugisem de la Micul Palat, nici de ce mă căuta Întunecatul. Ultima oară când îl văzusem pe Mal, aproape că îi poruncisem să dispară din ochii mei, dar el trecuse peste asta şi venise după mine. Merita o explicaţie, dar habar n-aveam de unde să încep. Am oftat şi mi-am trecut mâna peste faţă. Oare în ce ne vârâsem pe amândoi?

— Dacă ţi-aş spune că încerc să salvez lumea, m-ai crede?

S-a uitat la mine cu o mină severă:

— Deci nu e un fel de ceartă de îndrăgostiţi, după care o să dai fuga înapoi la el?

— Nu! am exclamat eu şocată. Nu e… nu suntem…

Nu-mi găseam cuvintele, iar în cele din urmă am izbucnit în râs:

— Mi-aş fi dorit să fie asta.

Mal a tăcut o vreme, iar apoi, ca şi când ar fi luat o decizie, a spus:

— Bine.

S-a ridicat în picioare şi s-a întins, după care şi-a luat puşca pe umăr.

— Odihneşte-te, mi-a spus el, aruncându-mi o pătură groasă de lână scoasă din raniţă. O să stau eu primul de

strajă.

S-a întors cu spatele la mine şi s-a uitat la luna ce se înălţa deasupra văii de la picioarele noastre.

M-am ghemuit pe pământul tare, învelindu-mă bine cu pătura. În ciuda disconfortului, aveam pleoapele grele şi simţeam că o să adorm din clipă în clipă.

— Mal, am şoptit eu în noapte.

— Ce-i?

— Mulţumesc că m-ai găsit.

Nu-mi dădeam seama dacă visez, dar, de undeva din întuneric, mi s-a părut că-l aud şoptind:

— Întotdeauna.

M-am lăsat în voia somnului.

Capitolul 1 7

Mal a făcut de strajă şi în locul meu, lăsându-mă să dorm toată noaptea. Dimineaţă, mi-a dat o bucată de carne uscată şi mi-a zis simplu:

— Vorbeşte.

Nu prea ştiam de unde să încep, aşa că am început cu partea cea mai gravă:

— Întunecatul plănuieşte să folosească Falia Umbrei ca pe o armă.

Mal nici măcar n-a clipit:

— Cum?

— O va mări, o va extinde peste Ravka şi Fjerda şi peste toate ţinuturile unde va întâmpina rezistenţă. Dar nu o poate face fără ajutorul meu, fără ca eu să ţin volcrele la distanţă. Cât de mult ştii despre cerbul Morozovei?

— Nu mare lucru. Doar că e preţios, a spus el, uitându-se peste vale. Şi că îţi este sortit ţie. Noi trebuia să găsim turma, apoi să capturăm sau să încolţim cerbul, dar să nu-i facem rău.

Am încuviinţat din cap şi am încercat să-i explic puţinul pe care îl ştiam despre cum funcţionau amplificatoarele, despre Ivan, care omorâse ursul Sherborn, şi despre Marie, care omorâse o focă din nord.

— Un Grisha trebuie să poarte un amplificator, am încheiat eu. Şi cerbul e un amplificator, dar nu mi-a fost sortit mie.

— S-o luăm din loc, mi-a spus Mal brusc. Poţi să-mi povesteşti restul pe drum. Vreau să ne adâncim mai mult în munţi.

A vârât pătura în raniţă şi s-a străduit să acopere toate urmele înnoptării noastre acolo. Apoi a pornit pe o potecă pietroasă şi abruptă. Arcul îi era legat de raniţă, dar puşca o avea la îndemână.

Picioarele mele protestau la fiecare pas, dar mergeam în ritmul lui Mal, străduindu-mă să-i spun restul poveştii. I-am zis tot ce aflasem de la Baghra: despre originile Faliei, despre colierul pe care Întunecatul avea de gând să-l facă pentru a se putea folosi de puterea mea şi, în sfârşit, despre vasul care mă aştepta în Os Kervo.

Când am terminat, Mal mi-a zis:

— N-ar fi trebuit s-o asculţi pe Baghra.

— Cum poţi să spui una ca asta?

S-a întors brusc şi aproape că m-am izbit de el:

— Ce crezi că se va întâmpla dacă reuşeşti să ajungi la Falie? Sau după ce te îmbarci pe *Verloren*? Crezi că puterea lui se opreşte la ţărmul Mării Adevărate?

— Nu, dar…

— E doar o chestiune de timp până te găseşte şi îţi pune colierul la gât.

S-a răsucit pe călcâie şi a luat-o din loc, iar eu am rămas debusolată pe loc. M-am străduit să-mi urnesc picioarele şi să-l ajung din urmă.

Poate că planul Baghrăi era şubred, dar ce alte şanse am fi avut? Mi-am amintit strânsoarea ei puternică, frica din ochii săi arzători. Nu se aşteptase niciodată ca Întunecatul să găsească turma Morozovei. Iar în noaptea balului de iarnă, se speriase foarte tare şi încercase să mă ajute. Dacă ar fi fost la fel de nemiloasă precum fiul ei, ar fi putut scăpa de risc tăindu-mi gâtul, în loc să mă ajute să fug. *Şi poate că aşa ar fi fost mai bine,* mi-am spus cu tristeţe în sinea mea.

Am mers în tăcere multă vreme, urcând lent poteca plină de serpentine. În unele locuri, era atât de îngustă, încât trebuia să mă sprijin de versantul de piatră şi să fac paşi mici şi şovăielnici, cu speranţa că sfinţii se vor îndura de mine. În jurul prânzului, am coborât muntele şi am început să urcăm pe altul, care, din nefericire, era mai abrupt şi mai înalt decât primul.

M-am uitat la poteca ce se întindea în faţa mea, punând un picior în faţa celuilalt, încercând să alung sentimentul de zădărnicie. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi

sporea teama că poate Mal avea dreptate. Nu puteam scăpa de sentimentul că aruncasem un blestem asupra amândurora. Întunecatul avea nevoie de mine în viaţă, dar oare ce i-ar fi făcut lui Mal? Fusesem atât de concentrată asupra propriei mele frici şi asupra viitorului meu, încât nu prea mă gândisem la ce făcuse Mal şi la ce alesese să renunţe. Nu se mai putea întoarce niciodată în armată, la prietenii lui, la statutul de iscoadă cu decoraţii. În plus, era vinovat de dezertare, poate chiar şi de trădare, iar pedeapsa pentru asta era moartea.

Pe seară, ajunseserăm atât de sus, încât copacii zgribuliţi dispăruseră cu totul, iar gheaţa din timpul iernii încă se mai vedea din loc în loc. Am luat o cină frugală – caşcaval şi carne de vită uscată –, iar Mal a considerat că era mai sigur să nu aprindem focul nici în noaptea aceea, aşa că ne-am ghemuit în tăcere sub pătură, aproape fără să ne atingem, tremurând în bătaia vântului.

Aproape că adormisem când l-am auzit pe Mal spunând:

— Mâine pornim spre nord.

Am deschis ochii:

— Spre nord?

— Spre Tsibeya.

— Vrei să mergi după cerb? am spus eu cu un aer uluit.

— Ştiu că pot să-l găsesc.

— Dacă nu cumva deja l-a prins Întunecatul!

— Nu l-a găsit, a zis el, şi l-am simţit clătinând din cap. Cerbul încă e liber. O simt.

Vorbele lui mi-au amintit în mod ciudat de ce-mi spusese Întunecatul în drum spre căsuţa Baghrăi: *Acest cerb ţi-a fost sortit ţie, Alina. O simt.*

— Şi dacă mai înainte ne prinde Întunecatul? am întrebat eu.

— Nu-ţi poţi petrece restul vieţii fugind, Alina. Ai spus că cerbul te poate face puternică. Suficient de puternică încât să poţi lupta cu el?

— Poate.

— Atunci trebuie s-o facem.

— Dacă te prinde, te omoară.

— Ştiu.

— Pe toţi sfinţii, Mal. De ce ai venit după mine? La ce te-ai gândit când ai luat hotărârea asta?

A oftat, trecându-şi o mână prin părul scurt:

— Nu m-am gândit la nimic. Eram la jumătatea drumului spre Tsibeya şi am primit ordine să ne întoarcem şi să te căutăm *pe tine.* Aşa că asta am făcut. Partea cea mai grea a fost să-i îndepărtez pe ceilalţi de tine, mai ales după ce aproape că ţi-ai anunţat prezenţa în Ryevost.

— Iar acum eşti un dezertor.

— Da.

— Din cauza mea.

— Da.

Aveam o durere în gât din pricina lacrimilor nevărsate, dar am reuşit să vorbesc fără să-mi tremure vocea:

— N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea.

— Nu mi-e teamă de moarte, Alina, a zis el pe tonul acela rece şi ferm, care mie îmi era atât de străin. Şi vreau să ne dăm o şansă. Trebuie să mergem după cerb.

M-am gândit o vreme la ce mi-a spus, iar în cele din urmă am şoptit:

— Bine.

N-am primit ca răspuns decât un sforăit – Mal deja dormea.

În următoarele zile, Mal a impus un ritm foarte susţinut, dar mândria – sau poate frica – nu-mi dădea voie să-i cer să încetinească. Vedeam din când în când câte o capră de munte sărind pe versanţii de deasupra noastră, iar într-o noapte am dormit pe marginea unui lac cu apă de un albastru strălucitor, dar acestea erau rarele pete de culoare în monotonia munţilor cenuşii, acoperiţi de un cer mohorât.

Iar tăcerea sumbră a lui Mal nu-mi era de ajutor. Voiam să aflu cum ajunsese să urmărească cerbul pentru Întunecatul şi cum fusese viața lui în ultimele cinci luni, dar întrebările mele primeau răspunsuri monosilabice, iar uneori, pur şi simplu mă ignora. Când eram foarte obosită

sau înfometată, mă uitam încruntată la ceafa lui şi îmi venea să-i dau una peste cap să-i atrag atenţia. Iar în cea mai mare parte a timpului, îmi făceam griji, îmi era teamă că poate Mal regreta decizia de a veni după mine. Mă temeam că nu vom putea găsi cerbul în ţinutul vast al Tsibeyei. Dar cel mai mult mă temeam de ce i-ar fi putut face Întunecatul lui Mal, dacă am fi fost prinşi.

Când, în cele din urmă, am început coborârea din Petrazoi, îndreptându-ne spre nord-vest, am fost încântată că lăsam în urmă vânturile reci şi munţii golaşi. M-am simţit mai bine când am reintrat în pădure. După zilele în care merseserăm doar pe poteci pietroase, era o plăcere să păşeşti pe covorul moale din ace de pin, să auzi foşnetele animalelor în tufişuri şi să inspiri miresmele puternice ale vegetaţiei.

Am înnoptat lângă un pârâu şopotitor, iar când Mal a început să strângă crenguţe pentru foc, mai aveam un pic şi începeam să cânt. Am invocat o rază mică şi concentrată de lumină ca să aprind focul, dar Mai nu s-a arătat foarte impresionat. A dispărut în pădure şi s-a întors cu un iepure pe care l-a jupuit şi l-a fript pentru masa de seară. Mal m-a urmărit înfulecându-mi porţia şi a fost foarte surprins că, după ce am terminat, am scos un oftat, căci încă îmi era foame.

— Ai fi fost mult mai uşor de hrănit, dacă nu ai fi căpătat o asemenea poftă de mâncare, a bombănit el, terminându-şi porţia, apoi s-a întins pe spate, cu capul sprijinit pe braţ.

Dar nu l-am luat în seamă. Era cald pentru prima oară de când plecasem de la Micul Palat, şi nimic nu-mi putea ştirbi entuziasmul. Nici măcar sforăiturile lui Mal.

Trebuia să ne reîmprospătăm proviziile înainte să ne continuăm drumul spre Tsibeya, dar am avut nevoie de încă o zi şi jumătate ca să găsim o potecă vânătorească ce ne-a scos într-unul din satele de la nord-vest de Petrazoi. Cu cât ne apropiam de civilizaţie, cu atât Mal devenea mai neliniştit. Din când în când, mă lăsa singură şi se ducea să inspecteze teritoriul din faţa noastră, având grijă să

mergem tot timpul paralel cu drumul principal al satului. La amiază, s-a întors îmbrăcat cu un palton urât, de culoare cafenie şi o căciulă maronie, din blană de veveriţă.

— Unde le-ai găsit? am întrebat eu.

— Le-am furat dintr-o casă descuiată, a recunoscut el pe un ton vinovat. Am lăsat câteva monede... Dar mi se pare ciudat că toate casele sunt pustii. Şi nici pe drum nu era nimeni.

— O fi duminică, am spus eu, căci pierdusem şirul zilelor de când fugisem din Micul Palat. Poate că sunt la biserică.

— Poate, a răspuns el, dar avea un aer îngrijorat, apoi şi-a îngropat paltonul şi căciula militară lângă un copac.

Eram la aproape un kilometru de sat când am auzit tobele. Deveneau din ce în ce mai puternice pe măsură ce ne apropiam de drum, iar în curând am auzit clopoţei şi viori, aplauze şi chiuituri. Mal s-a urcat într-un copac să vadă mai bine, iar când a coborât nu mai era atât de îngrijorat.

— Sunt oameni peste tot. Am văzut câteva sute pe drum şi am zărit carul *dom.*

— E săptămâna untului! am exclamat eu.

În săptămâna dinaintea postului de primăvară, toţi nobilii trebuiau să plimbe printre supuşii lor un car *dom* – o căruţă plină cu dulciuri, brânză şi pâine. Procesiunea începea la biserica satului şi ajungea la moşia nobilului, unde încăperile de zi erau deschise ţăranilor şi servitorilor, cărora li se serveau ceai şi *blini.* Fetele din partea locului se îmbrăcau cu *sarafane* de culoare roşie şi îşi puneau flori în păr, să sărbătorească venirea primăverii.

Cât am stat la orfelinat, săptămâna untului era cea mai bună perioadă a anului, căci şcoala se întrerupea, ca să putem face curăţenie şi să dăm o mână de ajutor la gătit. Tot atunci se întorcea de la Os Alta şi ducele Keramsov. Ne plimbam cu toţii în carul *dom,* iar ducele se oprea la fiecare gospodărie să bea *kvas* şi să împartă prăjituri şi bomboane. Stând alături de duce şi salutând sătenii voioşi, aproape că ne simţeam şi noi nobili.

— Mergem să aruncăm o privire, Mal? am întrebat eu cu

entuziasm.

S-a încruntat, şi mi-am dat seama că precauţia lui se lupta cu unele dintre amintirile noastre cele mai fericite de la Keramzin. În cele din urmă, pe buze i s-a aşternut un zâmbet:

— Bine. E suficientă lume cât să nu ieşim în evidenţă.

Ne-am alăturat mulţimii de pe drum, strecurându-ne printre scripcari şi toboşari, printre fetiţele ţinând în mâini crengi cu panglici colorate. Când am ajuns pe strada principală, negustorii stăteau în uşile prăvăliilor, agitând clopoţei şi bătând din palme în ritmul muzicii. Mal s-a oprit să cumpere nişte blănuri şi să reîmprospăteze proviziile, dar am scos limba la el când l-am văzut vârând în raniţă o bucată de caşcaval. Nu mai suportam să văd caşcaval în fata ochilor.

Înainte ca Mai să mă poată opri, am intrat şi eu în procesiune, strecurându-mă printre oameni. În carul *dom* stătea legănându-se un bărbat roşu în obraji, cu o sticlă de *kvas* în mâna lui dolofană, cântând şi aruncând pâine ţăranilor strânşi în jurul său. M-am apropiat şi am înhăţat din mâna lui o plăcintă rumenă.

— Pentru tine, fată frumoasă! a strigat bărbatul, aplecându-se spre mine.

Plăcinta era caldă şi avea un miros divin. I-am mulţumit şi am pornit înapoi spre Mal, cu un aer foarte mulțumit.

Mal m-a înhăţat de mână şi m-a tras pe o uliţă noroioasă dintre două case:

— Ce-a fost în mintea ta?

— Nu m-a văzut nimeni. Iar boierul şi-a închipuit că sunt o ţărancă.

— Nu ne putem asuma asemenea riscuri.

— Deci nu vrei şi tu o gură?

A şovăit:

— N-am zis asta.

— Voiam să-ţi dau o gură, dar dacă nu vrei, va trebui s-o mănânc singură.

Mal a întins mâna după plăcintă, însă eu m-am dat în spate, aplecându-mă când în stânga, când în dreapta,

zădărnicindu-i încercările de a o înhăţa. Mi-a plăcut aerul surprins care i s-a aşternut pe chip. Nu mai eram fata neîndemânatică pe care o ştia el.

— Eşti o haimana, a mormăit el, făcând o nouă încercare.

— Da, dar sunt o haimana cu o plăcintă.

Nu ştiu care dintre noi a auzit primul zgomotul paşilor, dar amândoi ne-am îndreptat brusc de spate, dându-ne seama că aveam companie. Doi bărbaţi se iviseră în spatele nostru pe uliţa pustie. Înainte ca Mai să se poată întoarce cu spatele, unul dintre ei i-a pus un cuţit murdar la gât, iar celălalt mi-a acoperit gura cu o mână soioasă.

— Linişte, a hârâit cel cu cuţitul. Altfel vă tai gâtu' la amândoi.

Avea păr slinos şi o faţă comic de lungă.

M-am uitat la cuţitul de la gâtul lui Mal şi am încuviinţat uşor din cap. Mâna celuilalt bărbat mi s-a dezlipit de gură, dar a continuat să mă ţină strâns de mână.

— Banii, a zis Faţă-Lungă.

— Ne jefuiţi? am izbucnit eu.

— Exact, a zis printre dinţi cel care mă ţinea, dându-mi un ghiont.

Nu m-am putut abţine. Eram atât de uşurată şi de surprinsă că cei doi nu voiau să ne captureze, încât mi-a scăpat un mic chicot.

Hoţii şi Mal se uitau la mine ca şi când aş fi fost nebună.

— E niţel prostuţă, nu? a întrebat bărbatul care mă ţinea.

— Mda, niţel, a zis Mal, aruncându-mi o privire încruntată, al cărei mesaj era limpede: *Taci!*

— Banii, a zis Faţă-Lungă. Acuma.

Mal a vârât cu grijă mâna în haină, a scos punga cu bani şi i-a dat-o lui Faţă-Lungă, care s-a încruntat văzând cât era de uşoară.

— Asta-i tot? a mormăit el. Ce ai în raniţă?

— Nu mare lucru, nişte blănuri şi mâncare, a răspuns Mal.

— Arată-mi.

Cu mişcări lente, Mal şi-a dat jos raniţa din spate şi a desfăcut-o, lăsându-i pe hoţi să se uite în ea. În partea de sus se vedea clar puşca înfăşurată în pătura de lână.

— Ah, a zis Faţă-Lungă. Ia uite ce puşcă frumoasă. Nu-i aşa, Lev?

Bărbatul de lângă mine a continuat să mă strângă cu o mână, iar cu cealaltă a înhăţat puşca.

— Foarte frumoasă, a mormăit el. Iar asta pare să fie o raniţă militară.

Mi s-a strâns inima.

— Şi? a întrebat Faţă-Lungă.

— Şi Rikov mi-a spus că de curând a dispărut un soldat din avanpostul de la Chernast. Umblă vorba că a luat-o spre sud şi nu s-a mai întors. Aşa că s-ar putea să fi pus mâna pe un dezertor.

Faţă-Lungă s-a uitat cu luare-aminte la Mal, şi mi-am dat seama că deja se gândea la recompensa care îi aştepta. Se vedea pe faţa lui că auzea pentru prima oară de toate astea.

— Ce zici, băiete? Cumva eşti un fugar?

— Raniţa e a fratelui meu, a zis Mal calm.

— Poate. Şi poate o să-i cerem căpitanului de la Chernast să se uite la ea şi să-ţi arunce şi ţie o privire.

Mal a ridicat din umeri:

— Bine. O să fiu încântat să-i spun că aţi încercat să ne jefuiţi.

Lui Lev părea să nu-i placă ideea:

— Hai să luăm banii şi să mergem.

— Nu, a spus Faţă-Lungă, privindu-l în continuare cu ochi mijiţi pe Mal. Ori e dezertor, ori a luat raniţa de la un alt soldat. Oricum ar fi, căpitanul o să ne dea o sumă frumuşică dacă i-l ducem.

— Şi cu ea ce facem? m-a înghiontit Lev încă o dată.

— Nu se poate să nu fie nimic de capul ei, din moment ce umblă cu un asemenea individ. Poate e şi ea fugară. Iar dacă nu, o să fie numai bună pentru un pic de distracţie. Nu-i aşa, drăguţă?

— Nu te atinge de ea, a răbufnit Mal, făcând un pas în

față.

Cu o mişcare rapidă, Faţă-Lungă l-a izbit pe Mal în cap cu plăselele cuţitului. Mal s-a clătinat şi a pus un genunchi în pământ, iar din tâmplă a început să-i curgă sânge.

— Nu! am strigat eu.

Cel care mă ţinea mi-a acoperit iarăşi gura cu mâna, dându-mi drumul la încheietură. Asta era tot ce-mi trebuia. Am răsucit uşor mâna, iar oglinda mi-a alunecat între degete.

Faţă-Lungă stătea aplecat deasupra lui Mal, cu cuţitul în mână:

— Poate căpitanul o să ne plătească fie de-i mort, fie de-i viu.

Apoi a ridicat cuţitul. Am răsucit oglinda şi o rază strălucitoare de lumină i-a izbit ochii lui Faţă-Lungă. A şovăit o clipă, ducând mâinile la faţă să pareze lumina. Mal a profitat de şansă. A sărit în picioare şi l-a înhăţat pe Faţă-Lungă, izbindu-l de perete.

Lev şi-a slăbit strânsoarea, ca să ridice puşca lui Mal, dar eu m-am răsucit imediat, am ridicat oglinda şi l-am orbit.

— Ce naiba…, a mormăit el, mijind ochii.

Înainte să-şi poată reveni, l-am lovit cu genunchiul între picioare. S-a îndoit de durere, iar eu mi-am pus mâinile pe ceafa lui şi l-am izbit tare cu genunchiul. S-a auzit un trosnet scârbos, şi am făcut un pas în spate, iar el a căzut la pământ, ţinându-se de nas, cu sângele şiroindu-i printre degete.

— Mi-a ieşit! am exclamat eu.

Oh, de m-ar fi putut vedea Botkin.

— Vino! a strigat Mal, întrerupându-mi momentul de bucurie.

M-am întors şi l-am văzut pe Faţă-Lungă zăcând fără cunoştinţă. Mal şi-a înhăţat raniţa şi a luat-o la fugă spre celălalt capăt al uliţei, departe de zgomotele procesiunii.

Lev gemea, dar încă avea mâna pe puşcă. L-am lovit zdravăn cu piciorul în burtă şi am pornit după Mal.

Am trecut în fugă pe lângă prăvălii şi case pustii, am

traversat drumul principal şi ne-am afundat în pădure, ascunzându-ne pe după copaci. Am traversat un pârâu, apoi am trecut peste coama unui deal şi am continuat să alergăm câţiva kilometri – sau cel puţin aşa mi s-a părut mie. Eu, una, nu credeam că tâlharii erau în stare să ne urmărească, dar gâfâiam prea tare ca să-mi pot susţine punctul de vedere. În cele din urmă, Mal a încetinit şi s-a oprit, s-a îndoit de şale şi s-a sprijinit cu mâinile de genunchi, respirând precipitat.

M-am prăbuşit pe pământ, cu inima duduindu-mi în piept, şi m-am întins pe spate. Am rămas nemişcată, simţindu-mi pulsul în urechi, bucurându-mă de lumina care se strecura printre crengile copacilor şi încercând să-mi domolesc respiraţia. Când m-am simţit în stare să vorbesc, m-am ridicat în coate şi am zis:

— Te simţi bine?

Mal şi-a atins uşor rana de la cap şi, cu toate că nu mai sângera, tot s-a crispat de durere.

— Da, a răspuns el.

— Crezi că or să spună ceva?

— Bineînţeles. Or să încerce să scoată nişte bani din povestea asta.

— Pe toţi sfinţii!

— N-avem ce să facem, a zis el, apoi, spre surprinderea mea, a zâmbit: Unde ai învățat să te baţi?

— La antrenamentele Grisha, am şoptit eu pe un ton teatral. Secretele străvechi ale loviturii între picioare.

— A mers de minune.

Am izbucnit în râs.

— Aşa zicea mereu Botkin: „Nu te da mare, trebuie doar să provoci durere”, am spus eu, imitând accentul puternic al mercenarului.

— Băiat deştept.

— Întunecatul consideră că Grisha nu trebuie să se bazeze doar pe puterile lor ca să se apere.

Mi-a părut imediat rău că am spus asta. Zâmbetul lui Mal a dispărut.

— Alt băiat deştept, a zis el pe un ton rece, aţintindu-şi

privirea în pădure, iar după o vreme a zis: O să-şi dea seama că n-am luat-o direct spre Falie. O să-şi dea seama că am pornit în căutarea cerbului.

S-a aşezat lângă mine cu o mină posomorâtă. Aveam puţine avantaje în această luptă, dar tocmai pierdusem unul dintre ele.

— N-ar fi trebuit să intrăm în sat, a spus el pe un ton necăjit.

L-am lovit uşor cu pumnul în umăr:

— N-aveam de unde şti că o să dăm peste nişte tâlhari. Cine poate avea atâta ghinion?

— Am riscat prosteşte. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

A luat o creangă de jos şi a aruncat-o cu furie.

— Dar măcar n-am pierdut plăcinta, am zis eu neinspirat, scoţând din buzunar prăjitura strivită şi plină de scame.

Iniţial, avea forma unei păsări, pentru a sărbători întoarcerea stolurilor din ţările calde, dar acum arăta mai degrabă ca o şosetă făcută ghem.

Mal şi-a sprijinit coatele pe genunchi şi a plecat capul, acoperindu-l cu mâinile. Umerii au început să-i tremure şi, preţ de câteva clipe îngrozitoare, am crezut că plânge, dar apoi mi-am dat seama că râde. Pufnea şi i se zgâlţâia tot trupul, iar lacrimile au început să i se prelingă pe obraji.

— Ar trebui să fie o plăcintă al naibii de bună! a spus el cu respiraţia întretăiată.

M-am uitat la el o clipă, temându-mă că îşi pierduse minţile, apoi am izbucnit şi eu în râs. Am dus mâna la gură să înăbuş zgomotul, dar asta m-a făcut să râd şi mai tare. Părea că tensiunea şi frica din ultimele zile găsiseră în sfârşit o supapă.

Mal a dus degetul la buze, scoţând un „Şşşş!” exagerat, ceea ce mi-a pricinuit un nou hohot de râs.

— Cred că i-ai rupt nasul tâlharului, a râs el.

— N-a fost frumos din partea mea. Nu-s o fată drăguţă.

— Nu, nu eşti, a încuviinţat el, şi am izbucnit amândoi în râs.

— Ţii minte când ţi-a spart nasul băiatul arendaşului de

la Keramzin? am reuşit eu să spun printre hohote. Dar n-ai zis nimănui şi ai umplut de sânge faţa de masă preferată a Anei Kuya.

— Inventezi.

— Ba nu!

— Ba da! Nu doar că rupi nasuri, dar mai şi minţi.

Am râs până am rămas fără aer, până au început să ne doară coastele şi să ni se învârtă capul. Nu-mi aminteam de când nu mai râsesem aşa.

Până la urmă, am mâncat plăcinta. Era pudrată cu zahăr şi avea exact gustul plăcintelor pe care le mâneam în copilărie. Când am terminat-o, Mal a zis:

— Chiar a fost o plăcintă bună.

Şi iarăşi am izbucnit în râs.

În cele din urmă, a oftat şi s-a ridicat în picioare, dându-mi o mână să mă ridic şi eu.

Am continuat să mergem până în amurg, apoi ne-am oprit lângă ruinele unei căsuţe. Din pricina întâmplării din sat, Mal a zis că nu era bine să aprindem focul, aşa că am mâncat din proviziile cumpărate în sat. În timp ce mâneam carne uscată şi nesuferitul caşcaval, Mal m-a întrebat despre Botkin şi despre ceilalţi profesori de la Micul Palat. Abia când am început să-i povestesc mi-am dat seama cât de mult îmi dorisem să-i împărtăşesc experienţele mele. Nu mai râdea la fel de uşor ca pe vremuri. Dar când râdea, o parte din răceala lui posomorâtă se împrăştia şi ieşea la iveală Mal cel de odinioară. Tocmai de aceea speram că poate nu dispăruse pentru totdeauna.

Înainte de culcare, Mal a făcut o tură prin împrejurimi, să se asigure că eram în siguranţă, iar eu am pus mâncarea în raniţă. Acum, că rămăseserăm fără puşca lui Mal şi fără pătura de lână, era mult loc în raniţă. Eram recunoscătoare că nu pierduserăm şi arcul.

Mi-am pus sub cap căciula din blană de veveriţă, lăsându-l pe Mal să folosească raniţa drept pernă. Apoi mi-am strâns bine paltonul şi m-am ghemuit sub blănurile pe care le cumpărase din sat. Deja aţipisem când l-am auzit pe Mal întorcându-se şi întinzându-se lângă mine, cu

spatele lipit confortabil de al meu.

Înainte să mă fure din nou somnul, mi-a revenit pe limbă gustul zahărului de pe plăcintă şi m-am simţit din nou copleşită de bucuria hohotelor de râs din ziua aceea. Fuseserăm jefuiţi. Fuseserăm la un pas de moarte. Eram urmăriţi de cel mai puternic om din Ravka. Dar Mal şi cu mine eram iarăşi prieteni, şi am adormit mai uşor decât în ultima vreme.

În timpul nopţii, m-am trezit din pricina sforăiturilor lui Mal. I-am dat un cot în coaste, iar el s-a întors pe spate, apoi a mormăit ceva în somn, cuprinzându-mă cu braţul. Câteva clipe mai târziu, a reînceput să sforăie, dar de data asta nu l-am mai trezit.

Capitolul 18

Încă vedeam smocuri de iarbă verde, ba chiar şi câteva flori sălbatice, dar semnele primăverii erau din ce în ce mai rare pe măsură ce ne apropiam de Tsibeya şi de ţinuturile sălbatice în care Mal credea că puteam găsi cerbul. Pinii deşi au fost înlocuiţi de pădurile rare de mesteceni, iar acestea, la rândul lor, au cedat locul păşunilor alpine.

Cu toate că Mal regreta incursiunea în sat, în scurtă vreme a recunoscut că fusese o necesitate. Nopţile deveneau mai reci pe măsură ce înaintam spre nord şi, întrucât ne apropiam de avanpostul de la Chernast, nu era indicat să aprindem focul. Şi nici nu ne puteam permite să vânăm sau să montăm capcane în fiecare zi, aşa că ne bazam pe proviziile noastre, văzând cu îngrijorare cum se împuţinează.

Ceva părea să se fi dezmorţit între noi, iar acum nu ne mai învăluia liniştea glacială în care traversaserăm Munţii Petrazoi, ci discutam în timp ce mergeam. Mal era interesat de viața în Micul Palat, de obiceiurile ciudate de la curte, ba chiar şi de teoria Grisha.

N-a fost deloc şocat de dispreţul cu care îl priveau pe rege cei mai mulţi Grisha. Pe cât se pare, şi iscoadele începuseră să critice aspru între ei incompetenţa regelui.

— Fjerdanii au puşti care se încarcă pe la culată şi cu care se poate trage de douăzeci şi opt de ori pe minut. Şi soldaţii noştri ar trebui să aibă aşa ceva. Dacă regele s-ar sinchisi să se intereseze de Armata Întâi, n-am mai depinde atât de mult de Grisha. Dar asta n-o să se întâmple niciodată, a bombănit el, apoi a adăugat: Cu toţii ştim cine conduce țara.

N-am spus nimic. Mă străduiam să vorbesc cât mai puţin despre Întunecatul.

De fiecare dată când îl întrebam despre perioada petrecută în căutarea cerbului, întotdeauna găsea o cale de a aduce conversaţia înapoi la mine. Dar nu insistam. Ştiam că unitatea lui Mal trecuse graniţa în Fjerda. Bănuiam că fuseseră implicaţi în mai multe lupte şi că astfel se alesese Mal cu cicatricea de pe maxilar, dar nu-mi dăduse niciodată detalii.

În timp ce înaintam printre nişte sălcii uscate, spărgând cu cizmele zăpada îngheţată, Mal mi-a arătat cuibul unui şoim, iar eu m-am trezit dorindu-mi să ne putem continua drumul la nesfârşit. Oricât aş fi tânjit după o masă fierbinte şi un pat cald, îmi era teama de ce ne putea aduce sfârşitul călătoriei. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi găsit cerbul şi i-am fi luat coarnele? Cum ar fi putut să mă schimbe un amplificator atât de puternic? Oare ar fi fost suficient pentru a ne elibera de Întunecatul? De-am fi putut continua aşa, mergând unul lângă altul, dormind ghemuiţi sub stele. Poate că aceste câmpuri pustii şi crânguri liniştite ar fi putut să ne adăpostească şi pe noi, aşa cum adăpostiseră turma Morozovei, ferindu-ne de cei care ne căutau.

Erau gânduri prosteşti. Tsibeya era un ţinut neprimitor, o lume sălbatică şi pustie, cu ierni aspre şi veri chinuitoare. Iar noi nu eram nişte făpturi străvechi şi misterioase ce cutreierau ţinuturile la asfințit. Eram doar Mal şi Alina, şi nu puteam să fugim de urmăritorii noştri pentru totdeauna. În cele din urmă, în mintea mea s-a cristalizat un gând sumbru, care îmi dădea târcoale de câteva zile. Am oftat, ştiind că amânasem prea mult discutarea acestei probleme cu Mal. Era iresponsabil din partea mea şi, dat fiind că riscaserăm amândoi atât de mult, nu puteam lăsa lucrurile să continue aşa.

În noaptea aceea, când Mal deja începuse să respire adânc şi regulat, semn că mai avea un pic şi adormea, mi-am luat inima în dinţi şi am ridicat problema.

— Mal…, am început eu.

S-a trezit instantaneu, ridicându-se încordat în capul oaselor, şi a pus mâna pe cuţit.

— Nu, l-am liniştit eu, punând o mână pe braţul lui. Totul e în regulă. Dar trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Acum? a bombănit el, întinzându-se la loc şi cuprinzându-mă cu un braţ.

Am oftat. Mi-aş fi dorit să rămân întinsă în întuneric, ascultând foşnetul vântului în iarbă, învăluită în acest sentiment cald de siguranţă, oricât ar fi fost de iluzoriu. Dar ştiam că nu se poate.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

A pufnit:

— Adică mai mult decât să dezertez, să mă caţăr pe munţi şi să dorm pe pământ rece în fiecare noapte?

— Da!

— Aha, a mormăit el indiferent, iar respiraţia lui deja revenea la ritmul adânc şi constant al somnului.

— Mal, am spus eu cu glas limpede, dacă nu reuşim… dacă ne găsesc înainte să dăm de cerb, nu-i poţi lăsa să mă captureze.

Mal a înlemnit. Îi puteam simţi bătăile inimii. A tăcut un timp atât de îndelungat, încât am crezut că adormise la loc.

Apoi a spus:

— Nu-mi poţi cere asta.

— Trebuie.

S-a ridicat în capul oaselor, îndepărtându-se de mine şi trecându-şi o mână peste faţă. M-am ridicat şi eu, strângându-mi blănurile în jurul umerilor, şi m-am uitat la Mal în lumina lunii.

— Nu, a zis el.

— Mal, nu poţi să spui nu.

— Mi-ai cerut ceva, iar eu ţi-am răspuns. Nu.

S-a ridicat în picioare şi s-a îndepărtat câţiva paşi.

— Dacă îmi pune colierul la gât, ştii foarte bine ce se va întâmpla, câţi oameni vor muri din cauza mea. Nu pot permite să se întâmple aşa ceva. Nu pot fi responsabilă de una ca asta.

— Nu, a repetat el.

— Mal, sunt sigură că te-ai gândit şi la posibilitatea asta

când am pornit spre nord.

S-a întors cu faţa şi a revenit lângă mine, apoi s-a lăsat pe vine, privindu-mă în ochi.

— N-am să te omor, Alina.

— S-ar putea să fii nevoit.

— Nu, a repetat el, clătinând din cap şi luându-şi privirea de la mine. Nu, nu, nu.

I-am cuprins faţa cu palmele mele reci, întorcându-i iarăşi privirea spre mine.

— Ba da.

— Nu pot, Alina. *Nu pot.*

— Mal, în noaptea când ne-am văzut în Micul Palat, mi-ai spus că am ajuns sclava Întunecatului.

S-a crispat uşor:

— Eram furios. N-am vrut să…

— Dacă îmi pune colierul la gât, chiar voi deveni sclava lui. Voi fi a lui cu totul. Şi mă va transforma într-un monstru. Te rog, Mal. Trebuie să ştiu că nu vei permite să mi se întâmple asta.

— Cum îmi poţi cere aşa ceva?

— Cui altcuiva aş putea să i-o cer?

S-a uitat la mine cu o expresie plină de disperare, furie şi încă ceva, un sentiment pe care nu-l puteam descifra. În cele din urmă, a încuviinţat din cap.

— Promite-mi, Mal.

Buzele i s-au strâns într-o expresie sumbră, iar maxilarul i s-a încordat. Mă durea sufletul că trebuia să-i fac asta, dar trebuia să fiu sigură:

— Promite-mi.

— Promit, a zis el cu glas răguşit.

Am scos un oftat prelung, cuprinsă de un val de uşurare. M-am aplecat în faţă şi am închis ochii, sprijinindu-mi fruntea de a lui:

— Mulţumesc.

Am rămas aşa multă vreme, apoi Mal s-a dat un pic în spate. Când am deschis ochii, se uita la mine. Faţa lui era la doar câţiva centimetri de a mea, suficient de aproape, încât îi puteam simţi respiraţia caldă. Mi-am dezlipit

palmele de obrajii lui ţepoşi, dându-mi seama dintr-odată cât de apropiaţi eram unul de celălalt. S-a uitat în ochii mei preţ de câteva clipe, apoi s-a ridicat brusc în picioare şi s-a îndepărtat în întuneric.

Am rămas trează o bună bucată de timp, privind cerul întunecat. Îmi era frig şi mă simţeam îngrozitor. Ştiam că, undeva în apropiere, Mal se plimba fără zgomot prin iarbă, purtând povara pe care i-o pusesem pe umeri. Mă întrista situaţia, dar îmi părea bine că obţinusem promisiunea lui. Am aşteptat să se întoarcă, dar în cele din urmă am adormit, singură sub stele.

Ne-am petrecut următoarele zile în preajma Chernastului, căutând pe kilometri întregi urme ale turmei Morozovei, aventurându-ne destul de aproape de avanpost. Cu fiecare zi, Mal devenea tot mai posomorât. Se zvârcolea în somn şi abia dacă punea mâncare în gură. Uneori, când mă trezeam în timpul nopţii, îl vedeam agitându-se sub blănuri şi mormăind: „Unde eşti? Unde eşti?”

Mal găsea urme ale altor oameni – crengi rupte, pietre mişcate, semne pe care eu nu le-aş fi observat dacă nu mi le-ar fi arătat el –, dar nicio urmă a cerbului.

Apoi, într-o dimineaţă, m-a trezit înainte să se crape de ziuă:

— Scoală-te. E aproape, îl simt.

A luat blănurile de pe mine şi le-a vârât în raniţă.

— Hei! m-am plâns eu, cu ochii lipiţi de somn, încercând în van să trag de blănuri. Şi micul dejun?

Mi-a aruncat un biscuit:

— Mănânci din mers. Azi vreau să căutăm pe potecile din vest. Presimt ceva.

— Dar ieri ai zis că ar trebui să o luăm spre est.

— Asta a fost ieri, a răspuns el, punându-şi raniţa pe umăr şi pornind prin iarba înaltă. Haide. Trebuie să găsim cerbul, ca să nu fiu nevoit să-ţi retez capul.

— N-am zis niciodată că trebuie să-mi retezi capul, am bombănit eu frecându-mă la ochi, apoi am pornit împleticindu-mă în urma lui.

— Atunci să înfig o sabie în tine? Sau vrei un pluton de execuţie?

— Mă gândeam la ceva mai blând, cum ar fi o otravă delicată.

— Nu mi-ai zis decât că trebuie să te omor. Nu mi-ai zis cum.

Am scos limba la el, dar îmi plăcea să-l văd atât de energic şi m-am gândit că e bine că putea glumi pe tema asta. Sau cel puţin aşa speram, că glumeşte.

Potecile dinspre vest ne-au purtat prin crânguri de zadă[1] şi pe păşuni presărate cu răchiţică şi licheni roşii. Mal înainta hotărât şi cu pas vioi, ca de obicei.

Aerul era rece şi umed, iar de câteva ori l-am surprins uitându-se cu nelinişte la cerul înnorat, dar ne-am continuat căutările. Pe înserat, am ajuns la un platou larg, acoperit cu iarbă gălbuie. Mal l-a străbătut în lung şi-n lat, a coborât o pantă, apoi a revenit pe platou, după care a coborât şi a urcat din nou, până am simţit că mai am un pic şi ţip de exasperare. Până la urmă, m-a condus în partea ferită de vânt a unei grămezi mari de bolovani şi-a dat jos raniţa din spate şi a spus:

— Aici.

Am întins o blană pe pământul rece şi m-am aşezat pe ea, urmărindu-l pe Mal cum umblă neliniştit încoace şi încolo. În cele din urmă, a luat loc lângă mine, cu ochii aţintiţi spre platou şi cu mâna pe arc. Ştiam că îşi imagina turma apărând dinspre orizont: făpturi albe strălucind în lumina apusului, scoţând aburi pe nări în aerul rece. Poate că le îndemna să-şi facă apariţia. Părea locul potrivit pentru turmă – un platou cu iarbă proaspătă, presărat cu mici lacuri albastre.

Soarele a coborât sub orizont, iar peisajul s-a colorat într-o lumină albăstruie. Am aşteptat în tăcere, ascultând zgomotul respiraţiilor noastre şi mugetul vântului peste imensitatea Tsibeyei. Dar lumina devenea din ce în ce mai slabă, iar platoul rămânea pustiu.

---

[1] Zadă: arbore răşinos cu frunze lungi în formă de ace, care cad toamna.

Luna a răsărit, apoi s-a ascuns după nori. Mal părea o stană de piatră. Stătea nemişcat şi scruta zarea cu o privire rece. Am scos cealaltă blană din raniţă şi am pus-o peste umerii lui şi ai mei. Aici, la adăpostul pietrelor, eram feriţi de bătaia vântului, dar nu şi de frig.

În cele din urmă, Mal a oftat adânc şi s-a uitat la cerul nopţii:

— O să ningă. Ar fi trebuit să mergem în pădure, dar m-am gândit că…, a spus el, clătinând din cap. Eram atât de sigur.

— Nu-i nimic, am zis eu, sprijinindu-mi capul pe umărul lui. Poate mâine.

— Proviziile or să se termine la un moment dat, şi pe măsură ce trec zilele, cresc şansele de a fi prinşi.

— Mâine, am spus eu iarăşi.

— Cine ştie, poate că deja a găsit turma şi a omorât cerbul, iar acum ne caută pe noi.

— Nu cred, am zis eu.

Dar Mal nu mi-a răspuns. Am ridicat blana mai sus pe umeri şi am invocat un pic de lumină în palmă.

— Ce faci?

— Mi-e frig.

— E periculos, a spus el, ridicând blana peste capetele noastre, să ascundă lumina aurie şi caldă care îi lumina faţa.

— N-am mai văzut picior de om de peste o săptămână. Şi n-o să ne fie de niciun folos dacă reuşim să ne ascundem, dar o să murim de frig.

S-a încruntat, dar apoi a întins mâna, jucându-se cu lumina din palma mea:

— Impresionant.

— Mulţumesc, am zis eu cu un zâmbet.

— Mikhael a murit.

Lumina mi-a tremurat în palmă.

— Ce?

— A murit. A fost omorât în Fjerda. La fel şi Dubrov.

Eram şocată. Nu-mi plăcuseră niciodată Mikhael şi Dubrov, dar asta nu mai conta acum.

— N-am ştiut… Cum s-a întâmplat?

Preţ de o clipă, n-am ştiut dacă avea să răspundă şi nici dacă făcusem bine întrebându-l. Se uita cu un aer îngândurat la lumina care încă îmi strălucea în palmă.

— Înaintasem mult spre nord, până aproape de permafrost[2], foarte departe de avanpostul din Chernast, a spus el cu glas scăzut. Urmărisem cerbul până aproape de Fjerda, iar căpitanul a propus ca unii dintre noi să treacă graniţa deghizaţi în fjerdani şi să continue urmărirea turmei. Era o idee caraghioasă, de-a dreptul prostească. Chiar şi dacă am fi reuşit să trecem graniţa fără să fim descoperiţi, ce am fi putut face dacă ajungeam turma din urmă? Aveam ordine să nu omorâm cerbul, deci trebuia să-l capturăm, iar apoi să ne întoarcem cu el peste graniţă. Era absurd.

Am încuviinţat din cap. Chiar părea absurd.

— Aşa că în noaptea aia Mikhael, Dubrov şi cu mine am făcut haz de planul căpitanului. Ni se părea că era o misiune sinucigaşă, iar căpitanul un mare idiot, şi am băut în cinstea bieţilor soldaţi desemnaţi să treacă graniţa. Iar a doua zi m-am oferit voluntar.

— De ce? am întrebat eu cu un aer nedumerit.

Mal a tăcut din nou, iar în cele din urmă a spus:

— Mi-ai salvat viaţa în Falia Umbrei, Alina.

— Iar tu mi-ai salvat-o pe a mea, am răspuns eu, fără să-mi dau seama ce legătură avea asta cu misiunea sinucigaşă din Fjerda.

Dar Mall părea să nu mă fi auzit.

— Mi-ai salvat viaţa, dar apoi, în cortul Grisha, când te-au urcat în trăsură, n-am făcut nimic. L-am lăsat să te ia.

— Ce-ai fi putut face, Mal?

— Ceva. Orice.

— Mal…

Şi-a trecut o mână prin păr cu un aer neputincios:

— Ştiu că nu are noimă. Dar aşa am simţit atunci. Nu puteam dormi. Îmi aminteam întruna clipa când te-am

[2] Permafrost: strat de sol şi de roci care nu se dezgheaţă nici în timpul verii.

văzut dispărând.

M-am gândit la toate nopţile în care am stat trează în camera mea din Micul Palat, amintindu-mi clipa în care văzusem chipul lui Mal dispărând în mulţime, în timp ce gărzile Întunecatului mă însoţeau spre trăsură, întrebându-mă dacă aveam să-l mai văd vreodată. Îmi fusese foarte dor de el, dar nu-mi închipuisem niciodată că şi lui Mal i-ar fi putut fi la fel de dor de mine.

— Ştiam că urmărim cerbul pentru Întunecatul, a continuat Mal. Mă gândeam că… dacă aş fi găsit turma, te-aş fi putut ajuta. Te-aş fi putut răsplăti.

S-a uitat la mine, iar expresia lui arăta că înţelegea cât de mult se înșelase.

— Mikhael nu ştia nimic din toate astea. Dar era prietenul meu, aşa că s-a oferit şi el voluntar, ca un fraier. Bineînţeles că apoi s-a oferit şi Dubrov. Le-am spus să nu meargă cu mine, dar Mikhael a râs şi a zis că n-o să mă lase să mă umplu singur de glorie.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am trecut graniţa nouă inşi, şase soldaţi şi trei iscoade. Ne-am întors doar doi.

Vorbele lui au rămas suspendate în aer, reci şi definitive. Şapte oameni muriseră urmărind cerbul. Şi oare câţi alţii muriseră fără ca eu să ştiu de ei? Dar chiar când mă gândeam la asta, mi-a răsunat în minte o întrebare: Câte vieţi putea salva puterea cerbului? Mal şi cu mine eram refugiaţi, născuţi în timpul războaielor care făcuseră ravagii la graniţele Ravkăi o vreme atât de îndelungată. Dar dacă Întunecatul şi teribila putere a Faliei puteau pune capăt acestor războaie? Dacă puteau să înfrângă duşmanii Ravkăi şi să ne pună la adăpost pentru totdeauna?

Nu doar duşmanii Ravkăi, mi-am amintit în sinea mea. *Ci pe oricine s-ar ridica împotriva Întunecatului, pe oricine ar îndrăzni să i se opună.* Întunecatul ar fi preferat să pârjolească întreaga lume, decât să cedeze o fărâmă de putere.

Mal şi-a trecut o mână peste faţa obosită:

— Oricum, a fost o misiune inutilă. Când s-a stricat vremea, turma s-a întors în Ravka. Am fi putut aştepta să vină cerbul la noi.

M-am uitat la Mal, la ochii lui reci şi la cicatricea de pe maxilarul lui. Nu mai semăna deloc cu băiatul care fusese pe vremuri. Pornise în căutarea cerbului ca să mă ajute pe mine, ceea ce însemna că eram parţial responsabilă de schimbarea lui; mi s-a strâns inima când m-am gândit la asta.

— Îmi pare rău, Mal. Îmi pare atât de rău.

— Nu e vina ta, Alina. Au fost alegerile mele. Dar prietenii mei au murit din cauza acelor alegeri.

Aş fi vrut să-l strâng în braţe cu putere. Dar nu-l puteam îmbrăţişa pe acest nou Mal. Şi poate nici pe cel vechi, am recunoscut în sinea mea. Nu mai eram copii. Apropierea firească dintre noi ţinea de trecut. Mi-am aşezat o mână pe braţul lui.

— Dacă nu e vina mea, nu e nici vina ta, Mal. Mikhael şi Dubrov au făcut şi ei propriile lor alegeri. Mikhael a vrut să-ţi fie bun prieten. Şi, cine ştie, poate avea motivele lui să urmărească cerbul. Nu era un copil, şi nu cred că ar fi vrut să-l ţii minte aşa.

Mal nu s-a uitat la mine, dar, după câteva clipe, şi-a aşezat mâna peste a mea. Şi am rămas aşa până au început să cadă primii fulgi de zăpadă.

Capitolul 19

Am stat toată noaptea la adăpostul pietrelor, încălzindu-ne la razele din palma mea. Mă fura somnul din când în când, iar Mal trebuia să mă trezească, dându-mi câte un ghiont, ca să chem în continuare lumina solară de pe întinderea luminată de stele a Tsibeyei, să ne putem încălzi sub blănuri.

A doua zi dimineaţă, când ne-am trezit, soarele strălucea cu putere deasupra peisajului învăluit în alb. În nordul îndepărtat, ningea până târziu în primăvară, dar îmi era greu să nu-mi spun în sinea mea că era încă un ghinion. Mal a aruncat o privire peste întinderea imaculată a platoului şi a clătinat dezamăgit din cap. N-a fost nevoie să-l întreb la ce se gândea. Dacă turma trecuse pe acolo de curând, toate urmele pe care le-ar fi lăsat erau acum acoperite de zăpadă. Dar noi aveam să lăsăm suficiente urme pentru hăituitorii noştri.

Fără să scoatem o vorbă, am dat jos blănurile de pe noi şi le-am împăturit, apoi Mal şi-a legat arcul de raniţă şi am pornit pe platou. Înaintarea era anevoioasă. Mal făcea tot posibilul să ne acopere urmele, dar era limpede că ne aflam într-o situaţie dificilă.

Ştiam că Mal se învinovăţea pentru că nu fusese în stare să găsească cerbul, dar nu-mi dădeam seama cum l-aş fi putut consola. Tsibeya părea mai mare decât cu o zi înainte. Sau poate că eu mă simţeam mai mică.

În cele din urmă, păşunea a făcut loc crângurilor de mesteceni subţiri şi pâlcurilor dese de pini, cu crengile pline de zăpadă, apoi am intrat într-o pădure. Mal a încetinit pasul. Avea un aer extrem de obosit, iar ochii albaştri îi erau încercănaţi. Mi-am strecurat mâna înmănușată în palma lui. M-am gândit că ar putea să şi-o retragă, dar în schimb, mi-a strâns degetele. Ţinându-ne

de mână, ne-am continuat drumul toată după-amiaza şi am înaintat spre inima întunecată a pădurii, adăpostiţi de crengile de pin ce se împleteau deasupra noastră.

Înainte de apus, am dat de o poiană în care troienele mari străluceau în lumina din ce în ce mai slabă a apusului. Ne-am strecurat în mijlocul ei, cu paşii estompaţi de zăpadă. Era târziu. Ştiam că ar fi trebuit să căutăm un adăpost. În schimb, stăteam nemişcaţi între troiene, ținându-ne de mână, învăluiţi în ultimele raze ale soarelui.

— Alina, a spus Mal cu glas scăzut, îmi pare rău. Pentru ce am spus în noaptea aia, la Micul Palat.

M-am uitat la el cu un aer surprins. Întâlnirea de la Micul Palat părea să fi avut loc cu foarte mult timp în urmă.

— Şi mie îmi pare rău, am spus eu.

— Şi îmi pare rău pentru tot restul.

I-am strâns mâna:

— Ştiam că nu avem mari şanse să găsim cerbul.

— Nu, a spus el, luându-şi privirea de la mine. Nu pentru asta… Când am venit să te caut, am crezut că o fac pentru că mi-ai salvat viaţa, pentru că îţi sunt dator.

Mi s-a strâns inima. Ideea că Mal venise după mine ca să plătească o datorie imaginară era mai dureroasă decât mă aşteptam.

— Şi acum?

— Acum nu mai ştiu ce să cred. Ştiu doar că totul e diferit.

Iarăşi mi s-a strâns inima.

— Înţeleg, am şoptit eu.

— Înţelegi? În noaptea aia, când te-am văzut pe scenă cu el, păreai atât de fericită. Ca şi când locul tău ar fi fost lângă el. Nu-mi pot scoate din minte acea imagine.

— Eram fericită, am recunoscut eu. În clipele acelea, eram fericită. Nu-s ca tine, Mal. Niciodată n-am reuşit să mă integrez la fel de uşor ca tine. N-am simţit niciodată că am un loc al meu.

— Locul tău e lângă mine, a zis el liniştit.

— Nu, Mal. Nu tocmai. N-a mai fost de multă vreme.

S-a uitat la mine, iar ochii lui albaştri scânteiau în lumina amurgului.

— Ţi-a fost dor de mine, Alina? Ţi-a fost dor de mine cât ai fost la palat?

— În fiecare zi, i-am răspuns eu sincer.

— Mie mi-a fost dor de tine în fiecare oră. Şi ştii care a fost partea cea mai rea? Că m-a luat complet prin surprindere. Mă trezeam că încercam să dau de tine, dar nu pentru vreun motiv anume, ci pur şi simplu din obişnuinţă, pentru că văzusem ceva şi voiam să-ţi povestesc sau pentru că voiam să-ţi aud vocea. Dar apoi îmi dădeam seama că nu mai erai în preajma mea, şi de fiecare dată – dar de fiecare dată – simţeam că mi se taie respiraţia. Mi-am riscat viaţa pentru tine. Am traversat jumătate din Ravka pentru tine, şi aş face la fel încă o dată şi încă o dată, numai ca să fiu cu tine, numai ca să sufăr de foame cu tine, să îndur frigul cu tine şi să te aud plângându-te de caşcaval în fiecare zi. Deci nu-mi spune că locul nostru nu e unul lângă altul, a zis el pe un ton apăsat.

Se apropiase foarte mult de mine, iar inima începuse să-mi duduie în piept.

— Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să te văd cu adevărat, Alina. Dar acum te văd.

A coborât capul şi i-am simţit buzele pe ale mele. Lumea a părut să amuţească, şi nu mai simţeam decât mâna lui, care mă trăgea mai aproape, şi apăsarea caldă a gurii sale.

Credeam că-l lăsasem în urmă pe Mal. Credeam că dragostea mea pentru el ţinea de trecut, de fata singură şi prostuţă care nu voiam să mai fiu niciodată. Încercasem să o îngrop pe fata aceea şi dragostea ei, aşa cum încercasem să-mi îngrop puterea. Dar nu aveam să repet această greşeală. Flacăra care ardea între noi era la fel de strălucitoare, de netăgăduit. În clipa când ni s-au atins buzele, am avut certitudinea intensă că l-aş fi aşteptat mereu.

Şi-a desprins buzele de ale mele, iar eu am deschis ochii. Mi-a atins obrazul cu mâna înmănuşată, uitându-se la mine. Apoi, cu coada ochiului, am surprins o mişcare.

— Mal, am şoptit eu, aruncând o privire peste umărul său. Ia uite.

Dintre copaci au apărut câteva făpturi albe care păşteau iarba de la marginea luminişului înzăpezit. În mijlocul turmei Morozovei se vedea un impresionant cerb alb. S-a uitat la noi cu ochii săi mari şi negri, iar coarnele lui argintii străluceau în lumina difuză.

Mal şi-a scos arcul cu o mişcare rapidă:

— Am să-l culc la pământ, Alina. Tu va trebui să-i iei viața.

— Stai, am spus eu, punând o mână pe braţul lui.

Cerbul a păşit domol în faţă şi s-a oprit la câţiva metri de noi. Îi vedeam coastele mişcându-se în ritmul respiraţiei, freamătul nărilor şi aburii respiraţiei în aerul rece.

Se uita la noi cu ochi umezi. M-am apropiat de el.

— Alina! a şoptit Mal.

Dar cerbul nu s-a îndepărtat de mine, nici măcar atunci când am întins mâna şi i-am mângâiat botul umed. A ciulit uşor urechile, iar blana lui lăptoasă strălucea în lumina din ce în ce mai slabă. M-am gândit la tot ce renunţaserăm Mal şi cu mine, la riscurile pe care ni le asumaserăm. M-am gândit la săptămânile petrecute în căutarea turmei, la nopţile reci, la zilele nesfârşite de mers, şi m-am simţit bucuroasă. Bucuroasă că eram în viaţă şi că mă aflam acolo, în acea noapte friguroasă. Bucuroasă că Mal era lângă mine. M-am uitat în ochii negri ai cerbului şi mi-am dat seama ce simţea în clipa aceea: pământul ferm sub copite, mirosul de pin în nări, bătăile puternice ale inimii. Mi-am dat seama că nu puteam fi eu cea care îi curmă viaţa.

— Alina, mi-a şoptit Mal cu nerăbdare, nu avem mult timp. Ştii ce trebuie să faci.

Am clătinat din cap. Nu puteam stinge privirea întunecată a cerbului.

— Nu, Mal. O să găsim o altă cale.

S-a auzit un şuier slab, urmat de o bufnitură. Săgeata îşi atinsese ţinta. Cerbul a mugit şi s-a ridicat pe picioarele din spate, cu o săgeată înfiptă în piept, apoi i s-au muiat

picioarele din faţă şi a căzut în genunchi. M-am dat împleticindu-mă în spate, în timp ce restul turmei a luat-o la fugă, împrăştiindu-se prin pădure. Mal a venit lângă mine într-o clipă, cu arcul pregătit, iar luminişul s-a umplut cu *oprichniki* în straie gri şi Grisha în albastru şi roşu.

— Ar fi trebuit să-l asculţi, Alina.

Vocea rece s-a auzit limpede dintre umbre, iar Întunecatul a păşit în poiană cu un zâmbet posomorât şi cu *kefta* neagră fluturând în urma lui ca o pată de smoală.

Cerbul căzuse pe o parte şi zăcea în zăpadă, respirând cu greu şi privind în jur cu ochi mari şi speriaţi.

Am simţit că Mal se mişcă în spatele meu. Şi-a îndreptat arcul spre cerb şi a dat drumul săgeţii, dar un Furtunos cu veşminte albastre a făcut un pas în faţă, rotindu-şi mâna prin aer. Săgeata a virat brusc la stânga, căzând inofensiv în zăpadă.

Mal a scos o altă săgeată, însă chiar în clipa aceea Întunecatul a ridicat mâna, trimiţând spre noi o fâşie şerpuitoare de întuneric. Am ridicat mâinile, iar din degete mi-au ţâşnit raze de lumină care au împrăştiat întunericul.

Dar fusese o diversiune. Întunecatul s-a întors spre cerb, ridicând braţul într-un gest pe care îl cunoşteam foarte bine.

— Nu! am ţipat eu şi, fără să stau pe gânduri, m-am aruncat în fața cerbului.

Am închis ochii, pregătită să mă simt spintecată în două de Tăietură, dar probabil Întunecatul şi-a răsucit trupul în ultima clipă. Copacul din spatele meu s-a despicat cu un trosnet puternic, iar din tăietură s-au împrăştiat fuioare subţiri de întuneric. Ne-a cruţat pe amândoi: şi pe mine, şi pe cerb.

Întunecatului i-a pierit de pe buze orice urmă de zâmbet, apoi şi-a izbit palmele una de alta şi un val uriaş de întuneric unduitor s-a năpustit în faţă, înghiţindu-ne pe Mal, pe mine şi pe cerb. N-am stat pe gânduri. Lumina a izbucnit sub forma unei sfere pulsatile şi strălucitoare care ne-a înconjurat pe mine şi Mal, îndepărtând întunericul şi orbindu-ne atacatorii. Preţ de câteva clipe, forţele au fost

în echilibru. Ei nu ne puteau vedea pe noi, dar nici noi nu-i puteam vedea pe ei. Întunericul dădea târcoale globului de lumină, încercând să-şi croiască drum înăuntru.

— Impresionant, a zis Întunecatul, vocea lui ajungând la noi ca şi când ar fi străbătut o mare distanţă. Baghra te-a instruit mult prea bine. Dar nu eşti suficient de puternică pentru asta, Alina.

Ştiam că încerca să-mi distragă atenţia, aşa că nu l-am luat în seamă.

— Hei! Iscoadă! Chiar eşti pregătit să mori pentru ea? a strigat Întunecatul.

Expresia lui Mal nu s-a schimbat. A rămas în picioare, cu arcul încordat, răsucindu-se uşor, în căutarea punctului din care venea vocea.

— Ce-am văzut mai adineauri a fost o scenă foarte emoţionantă, a continuat Întunecatul pe un ton batjocoritor. I-ai spus, Alina? A aflat băiatul cât de dispusă erai să mi te dai? I-ai spus ce ţi-am arătat în întuneric?

M-a copleşit un val de ruşine, iar lumina strălucitoare a tremurat un pic. Întunecatul a izbucnit în râs.

M-am uitat la Mal. Avea maxilarul încordat. Şi emana aceeaşi furie glacială ca în noaptea balului de iarnă. Am simţit că-mi pierd controlul asupra luminii şi am încercat să-l redobândesc. M-am străduit să-mi recapăt concentrarea. Sfera şi-a recâştigat strălucirea, dar deja simţeam că mă apropii de limitele puterii mele. Întunericul deja începea să se strecoare precum cerneala în globul de lumină.

Ştiam ce trebuia făcut. Întunecatul avea dreptate – nu eram suficient de puternică. Şi era singura noastră șansă.

— Fă-o, Mal, am şoptit eu. Ştii ce trebuie să se întâmple.

Mal s-a uitat la mine, iar în ochi i se citea spaima. A clătinat din cap. Întunericul s-a revărsat în sferă. M-am clătinat uşor.

— Repede, Mal! Înainte să fie prea târziu.

Cu o mişcare fulgerătoare, Mal a aruncat arcul, scoțându-și cuțitul.

— Fă-o, Mal! Acum!

Lui Mal îi tremura mâna. Simţeam că îmi slăbesc puterile.

— Nu pot, a şoptit el cu o mină suferindă. Nu pot.

A dat drumul cuţitului, care a căzut fără zgomot în zăpadă. Apoi ne-a învăluit întunericul.

Mal a dispărut. Luminişul a dispărut. Am fost aruncată într-o beznă sufocantă. Am auzit strigătul lui Mal şi am întins mâna spre el, dar dintr-odată m-am simţit înhăţată de braţe puternice din ambele părţi. M-am zbătut cu furie, dând din picioare, dar întunericul s-a împrăştiat imediat şi mi-am dat seama că se terminase.

Pe mine mă ţineau două dintre gărzile Întunecatului, iar Mal se zvârcolea între alte două.

— Potoleşte-te, că altfel te omor pe loc, i-a zis Ivan printre dinţi.

— Lasă-l în pace! am strigat eu.

— Şşşşş, a zis Întunecatul, apropiindu-se de mine, cu un deget la buzele sale arcuite într-un zâmbet batjocoritor. Linişte. Altminteri îl las pe Ivan să-l omoare. Lent.

Lacrimile mi s-au revărsat pe obraji, îngheţând imediat în aerul rece al nopţii.

— Torţe, a spus el.

S-au auzit trosnete de cremene şi s-au aprins două torţe care au luminat poiana, soldaţii şi cerbul care zăcea gâfâind în zăpadă. Întunecatul a scos un cuţit mare de la brâu, iar lumina flăcărilor a strălucit pe lama lui de oţel Grisha.

— Am pierdut suficient timp aici.

S-a apropiat de cerb şi, fără nicio ezitare, i-a tăiat gâtul.

Sângele i-a ţâşnit pe zăpadă, băltind în jurul său. Am văzut cum se scurge viaţa din ochii lui negri şi am scos un suspin.

— Ia-i coarnele, i-a spus Întunecatul unuia dintre *oprichniki.* Taie câte o bucată din fiecare.

Oprichnik-ul a făcut un pas în faţă şi s-a aplecat deasupra cerbului, ţinând în mână un cuţit cu lamă zimțată.

M-am întors cu spatele, simţind că mi se întoarce

stomacul pe dos la auzul zgomotului ca de ferăstrău care a spintecat liniştea luminişului. Am rămas cu toţii în tăcere, scoţând aburi în aerul îngheţat, în timp ce hârşâitul continua neabătut. Chiar şi după ce a încetat, încă îl mai simţeam vibrându-mi în maxilarul încordat.

Oprichnik-ul s-a apropiat de Întunecatul şi i-a întins cele două bucăţi de corn. Erau foarte asemănătoare, ambele terminându-se cu câte o ramificaţie dublă. Întunecatul a luat bucăţile în mâini, pipăind cu policarii osul aspru, de culoare argintie. Apoi a făcut un semn şi am fost surprinsă să-l văd apărând din întuneric pe David, care era îmbrăcat cu o *kefta* violet.

Bineînţeles, Întunecatul voia ca acest colier să fie făcut de cel mai bun Fabrikator. David nu s-a uitat în ochii mei. M-am întrebat dacă Genya ştia unde era şi ce făcea. Poate că ar fi fost mândră de el. Poate că şi ea se gândea că sunt o trădătoare.

— David, am spus eu cu glas scăzut, nu face asta.

David mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat repede în altă parte.

— David înţelege viitorul, a spus Întunecatul cu o undă ameninţătoare în glas. Şi e suficient de înţelept cât să nu i se opună.

David a venit în spatele umărului meu stâng. Întunecatul mă studia în lumina torţelor. Preţ de câteva clipe, totul a fost învăluit în tăcere. Lumina amurgului se stinsese, iar luna plină strălucea pe cer. Luminişul părea încremenit.

— Desfă-ţi paltonul, a spus Întunecatul.

N-am făcut nicio mişcare.

Întunecatul a aruncat o privire spre Ivan şi i-a făcut semn cu capul. Mal a început să ţipe şi s-a prăvălit la pământ, ducând mâinile la piept.

— Nu! am strigat eu.

Am încercat să dau fuga lângă Mal, dar gărzile m-au ţinut zdravăn de mâini.

— Te rog! l-am implorat pe Întunecatul. Spune-i să înceteze!

Întunecatul a făcut iarăşi un semn cu capul, iar ţipetele

au încetat. Mal zăcea gâfâind în zăpadă, cu privirea plină de ură aţintită asupra rânjetului arogant al lui Ivan.

Întunecatul se uita la mine cu un aer impasibil. Aproape că părea plictisit. Mi-am smuls mâinile din strânsoarea celor doi *oprichniki* şi, cu degete tremurânde, mi-am şters lacrimile şi mi-am desfăcut nasturii paltonului, lăsându-l să-mi cadă de pe umeri.

Îmi dădeam seama vag că frigul mi se strecura prin tunica de lână şi că toţi soldaţii şi Grisha se uitau ţintă la mine. Lumea mea se redusese la bucăţile de coarne din mâinile Întunecatului, şi eram copleşită de un sentiment de groază.

— Ridică-ţi părul, a zis el cu glas scăzut, iar eu mi-am ridicat pletele cu ambele mâini.

Întunecatul s-a apropiat de mine şi a dat la o parte materialul tunicii. Am tresărit când i-am simţit degetele pe piele. Am văzut o undă de furie pe chipul lui.

Mi-a pus bucăţile curbate de corn în jurul gâtului, câte una de fiecare parte, lipindu-mi-le cu foarte multă grijă de clavicule. I-a făcut un semn cu capul lui David, şi am simţit că Fabrikatorul a pus mâinile pe coarne. Mi l-am închipuit pe David stând în spatele meu, cu aceeaşi expresie concentrată pe care o avea când îl văzusem prima oară la Micul Palat. Mi-am închipuit bucăţile de corn alungindu-se şi lipindu-se una de cealaltă. Nicio articulaţie, nicio închizătoare. Aveam să port colierul acela pentru totdeauna.

— Am terminat, a şoptit David.

A dat drumul colierului şi i-am simţit greutatea pe gât. Mi-am încleştat pumnii şi am aşteptat.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Şi, dintr-odată, mi-a încolţit în suflet o speranţă necugetată. Dacă Întunecatul se înşelase? Dacă de fapt colierul nu făcea nimic?

Apoi Întunecatul şi-a aşezat mâna pe umărul meu şi o poruncă mută a răsunat în mine: *Lumină.* Mă simţeam ca şi când o mână invizibilă mi-ar fi pătruns în piept.

Un val de lumină aurie a izbucnit din mine, inundând poiana. L-am văzut pe Întunecatul mijind ochii, iar chipul îi

era transfigurat de încântare şi triumf.

Nu, mi-am spus în sinea mea, încercând să dau drumul luminii, să o îndepărtez. Dar, imediat ce mi-a încolţit în minte ideea de a mă opune, acea mână invizibilă a alungat-o aproape fără niciun efort.

În mine a răsunat o altă poruncă: *Mai mult.* Trupul mi-a fost inundat de un nou val de putere, mai intens şi mai violent decât tot ce simţisem până atunci. Părea că nu se mai termină. Controlul şi înţelegerea pe care le dobândisem în timpul antrenamentelor s-au prăbuşit sub puterea năvalnică a cerbului – construcţiile fragile şi imperfecte pe care le făurisem înăuntrul meu s-au făcut ţăndări. Lumina s-a revărsat din mine în valuri strălucitoare, care au făcut să nu se mai vadă cerul înstelat. N-am trăit niciun pic din încântarea sau bucuria pe care mă obişnuisem să le simt atunci când îmi foloseam puterea. Nu mai era puterea mea, iar eu mă simţeam neputincioasă şi aveam impresia că o să mă înec, prinsă în acea strânsoare îngrozitoare şi invizibilă.

Întunecatul m-a ţinut în starea aceea, testându-mi noile limite – cât timp, n-aş putea spune. În cele din urmă, mâna invizibilă m-a eliberat din strânsoare.

Luminişul s-a afundat iarăşi în întuneric. Am inspirat adânc, încercând să-mi vin în fire. Flăcările pâlpâitoare ale torţelor luminau feţele uluite ale celor din jur, iar Mal încă zăcea în zăpadă cu o expresie jalnică şi cu ochii plini de regret.

Am întors capul spre Întunecatul şi am văzut că mă studia atent, cu ochii mijiţi. Şi-a luat privirea de la mine şi s-a uitat la Mal, apoi le-a spus oamenilor lui:

— Puneţi-l în lanţuri.

Am deschis gura să spun ceva, dar o privire de la Mal m-a făcut să tac.

— Înnoptăm în pădure, iar în zori pornim spre Falie, a spus Întunecatul. Trimiteţi-i vorbă Aparatului să fie pregătit.

Apoi s-a întors spre mine:

— Dacă încerci să-ţi faci rău, iscoada va avea de suferit.

— Şi cu cerbul ce facem? a întrebat Ivan.

— Daţi-i foc.

Unul dintre Etherealki a ridicat mâna spre o torţă, iar flăcările au ţâşnit sub forma unui arc, înconjurând trupul neînsufleţit al cerbului. Am ieşit din poiană, însoţiţi doar de zgomotele paşilor noştri şi de sfârâitul flăcărilor. Niciun foşnet de crengi, niciun zumzet de insectă, niciun tril de pasăre. Pădurea era mută de durere.

Capitolul 20

Am mers în tăcere mai bine de o oră. Înaintam amorţită prin zăpadă, cu capul plecat, uitându-mă la vârfurile cizmelor, gândindu-mă la cerb şi la preţul slăbiciunii mele. În cele din urmă, am văzut nişte flăcări pâlpâind printre copaci şi am ajuns într-o poiană unde fusese ridicată o tabără în jurul unui foc mare. Am văzut câteva corturi şi nişte cai priponiţi printre copaci. Lângă foc stăteau doi *oprichniki* care îşi luau masa de seară.

Mal a fost dus la un cort de gărzile lui, care l-au îmbrâncit înăuntru, apoi au intrat după el. Am încercat să-i surprind privirea, dar a dispărut prea repede.

Ivan m-a târât spre un alt cort şi mi-a dat un ghiont. Înăuntru am văzut doi saci de dormit întinşi pe jos. M-a înghiontit încă o dată şi a făcut un semn spre stâlpul din mijlocul cortului.

— Aşază-te, mi-a poruncit el.

M-am aşezat cu spatele la stâlp, iar Ivan mi-a legat mâinile de el, apoi mi-a legat şi gleznele una de alta.

— Confortabil?

— Ivan, ştii ce planuri are.

— Plănuieşte să ne aducă pacea.

— Cu ce preţ? am întrebat eu cu disperare. Ştii că e o nebunie.

— Ştiai că am avut doi fraţi? m-a întrebat el brusc, şi obişnuitul său zâmbet superior i-a dispărut de pe buze. Bineînţeles că nu. Nu erau Grisha. Erau soldaţi. Şi amândoi au murit luptând în războaiele regelui. La fel şi tatăl meu. La fel şi unchiul meu.

— Îmi pare rău.

— Da, tuturor le pare rău. Regelui îi pare rău. Reginei îi pare rău. Mie îmi pare rău. Dar numai Întunecatul o să facă ceva în legătură cu asta.

— Nu trebuie să fie aşa, Ivan. Puterea mea ar putea fi folosită pentru a distruge Falia.

Ivan a clătinat din cap:

— Întunecatul ştie ce are de făcut.

— N-o să se oprească niciodată! Ştii asta. Nu după ce va fi simţit gustul unei puteri atât de mari. Acum, eu sunt cea care poartă colierul, dar în cele din urmă, îl veţi purta cu toţii. Şi nu va mai fi nimeni sau nimic suficient de puternic ca să-i ţină piept.

Ivan şi-a încordat maxilarul:

— Dacă o să continui să vorbeşti despre trădare, o să-ţi pun un căluş în gură, a spus el, apoi a ieşit fără să mai adauge nimic.

Un pic mai târziu, au intrat în cort un Invocator şi un Sfâşie-Inimi pe care nu-i cunoşteam. Evitându-mi privirea, s-au vârât în linişte sub blănurile lor şi au stins lampa.

Am rămas trează în întuneric, urmărind dansul limbilor pâlpâitoare ale focului de tabără pe pereţii de pânză ai cortului. Simţeam greutatea colierului la gât, iar mâinile mele legate la spate şi-ar fi dorit să-l smulgă. M-am gândit la Mal, care stătea în alt cort, la doar câţiva metri de mine.

Din cauza mea ajunseserăm amândoi în situaţia asta. Dacă aş fi luat viaţa cerbului, puterea lui ar fi fost a mea. Ştiam foarte bine ce preţ trebuia să plătesc dacă îl cruţam. Libertatea mea. Viaţa lui Mal. Vieţile multor altora. Şi totuşi, fusesem prea slabă ca să fac ce trebuia.

În noaptea aceea, am visat cerbul. L-am văzut pe Întunecatul tăindu-i gâtul iar şi iar. Am văzut viaţa scurgându-se din ochii lui negri. Dar când mă uitam în jos, vedeam prelingându-se în zăpadă sângele meu.

M-am trezit tresărind. În jurul meu se auzeau zgomotele taberei. Cortul s-a deschis şi a intrat un Sfâșie-Inimi.

Mi-a tăiat legăturile şi m-a ridicat în picioare. Trupul îmi trosnea din toate încheieturile, fiind înţepenit după noaptea petrecută într-o poziţie incomodă.

Corporalnikul m-a condus spre caii gata înşeuaţi, lângă care Întunecatul stătea de vorbă cu Ivan şi ceilalţi Grisha. M-am uitat în jur după Mal şi, nevăzându-l pe nicăieri, m-a

cuprins spaima, dar apoi am văzut un *oprichnik* scoţându-l din celălalt cort.

— Ce facem cu el? l-a întrebat soldatul pe Ivan.

— Lasă-l pe trădător să meargă pe jos, i-a răspuns Ivan. Iar când o să obosească, lasă calul să-l târască pe pământ.

Am deschis gura să mă opun, dar înainte să pot spune ceva, s-a auzit vocea Întunecatului.

— Nu, a spus el, urcând elegant pe calul său. Vreau să-l am în viaţă când ajungem la Falia Umbrei.

Soldatul a ridicat din umeri şi l-a ajutat pe Mal să urce pe cal, apoi i-a legat mâinile încătuşate de cornul şeii. M-a cuprins un val de uşurare, dar apoi am simţit un fior de spaimă. Oare Întunecatul voia să-l ducă pe Mal la judecată? Sau avea în minte ceva mult mai rău pentru el? *Încă e în viaţă,* mi-am spus în sinea mea, *ceea ce înseamnă că încă mai sunt șanse să-l salvez.*

— Călăreşte alături de ea, i-a spus Întunecatul lui Ivan. Ai grijă să nu facă ceva prostesc.

Apoi, fără să-mi arunce vreo privire, a pornit la trap.

Am mers ore în şir prin pădure, trecând pe lângă platoul unde Mal şi cu mine aşteptaserăm turma. Am văzut chiar şi mormanul de pietre lângă care ne petrecuserăm noaptea şi m-am întrebat dacă nu cumva lumina care ne păstrase în viaţă în timpul furtunii de zăpadă fusese semnul care îl condusese pe Întunecatul la noi.

Ştiam că mergeam la Kribirsk, dar nu voiam să mă gândesc la ce mă aştepta acolo. Pe cine voia Întunecatul să atace mai întâi? Oare avea să pornească spre Fjerda cu o flotă de nave de nisip? Sau oare voia să se îndrepte spre sud, să extindă Falia spre Shu Han?

A trebuit să mergem încă o noapte şi o zi înainte să ajungem la drumurile late care duceau spre sud şi care în cele din urmă aveau să ne scoată în Vy. La o răscruce, am fost întâmpinaţi de un contingent enorm de soldaţi înarmaţi, cei mai mulţi îmbrăcaţi în straiele cenuşii ale *oprichniki*-lor. Aduseseră cai odihniţi şi trăsura Întunecatului. Ivan m-a trântit fără multă ceremonie pe bancheta de catifea a trăsurii şi a urcat alături de mine.

Apoi, cu un pocnet al hăţurilor, am luat-o iarăşi din loc.

Ivan a insistat să ţinem perdelele trase, dar am reuşit să arunc o privire afară şi am văzut că eram flancaţi de călăreţi bine înarmaţi. Îmi era greu să nu mă gândesc la prima călătorie pe care o făcusem cu Ivan în acea trăsură.

La lăsarea nopţii, soldaţii ridicau o tabără, dar eu rămâneam închisă în trăsura Întunecatului. Mâncarea mi-o aducea Ivan, şi se vedea limpede că îi era scârbă să facă pe slujnica pentru mine. Nu voia să stea de vorbă cu mine în timp ce mergeam, ba chiar m-a ameninţat că-mi încetineşte pulsul până îmi pierd cunoştinţa, dacă îi mai pun întrebări despre Mal. Dar îl întrebam în continuare şi stăteam cu privirea aţintită pe crăpătura dintre perdea şi marginea ferestrei, sperând că am să-l zăresc.

Dormeam prost. Noapte de noapte, visam luminişul înzăpezit şi ochii negri şi nemişcaţi ai cerbului fixaţi asupra mea. Ceea ce îmi amintea neîncetat de eşecul meu şi de necazurile pe care le pricinuise mila mea. Până la urmă, cerbul tot murise, iar acum, Mal şi cu mine eram blestemaţi. În fiecare dimineaţă, mă trezeam cu un sentiment de ruşine şi de vinovăţie, dar şi cu senzaţia supărătoare că uitasem ceva, un mesaj care fusese limpede şi evident în vis, dar care scăpa înţelegerii mele după ce mă trezeam.

Nu l-am mai văzut pe Întunecatul decât în apropiere de Kribirsk, când uşa de la trăsură s-a deschis brusc, iar el a urcat şi s-a aşezat pe bancheta din faţa mea. Ivan a coborât fără să scoată o vorbă.

— Unde e Mal? am întrebat eu imediat ce s-a închis uşa de la trăsură.

I-am văzut încleştându-se mâna înmănuşată, dar când a vorbit, vocea lui era la fel de calmă şi rece ca de obicei:

— Ne apropiem de Kribirsk. Când o să ne întâlnim cu ceilalţi Grisha, n-o să le spui nimic despre mica ta escapadă.

Am rămas cu gura căscată:

— Încă n-au aflat?

— Tot ce ştiu e că te-ai retras în singurătate, pregătindu-

te prin rugăciuni şi odihnă pentru traversarea Faliei.

Mi-a scăpat un hohot de râs:

— Da, chiar arăt odihnită.

— O să spun că ai ţinut post.

— Deci de-aia nu mă căutau soldaţii din Ryevost, am zis eu, înţelegând brusc situaţia. Nu i-ai spus regelui de fuga mea.

— Dacă s-ar fi aflat că ai dispărut, ai fi fost urmărită şi omorâtă de asasinii fjerdani în doar câteva zile.

— Şi ar fi trebuit să dai socoteală pentru pierderea singurei Invocatoare a Soarelui din regat.

Întunecatul m-a studiat o vreme, apoi a spus:

— Ce fel de viaţă crezi că ai fi putut avea cu el, Alina? E un *otkazat'sya* – un abandonat. Nu poate spera niciodată să-ţi înţeleagă puterea, iar dacă ar înţelege-o, ar ajunge să se teamă de tine. Nu există viaţă obişnuită pentru cei ca tine şi ca mine.

— Nu sunt ca tine, am zis eu sec.

Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet discret şi mâhnit.

— Bineînţeles că nu, a spus el curtenitor, apoi a bătut în acoperişul trăsurii şi ne-am oprit. Când ajungem, saluţi pe toată lumea, apoi spui că eşti obosită şi te retragi în cortul tău. Şi dacă faci ceva nesăbuit, am să torturez iscoada până o să mă implore să-i iau viaţa.

Şi a coborât.

Am străbătut restul drumului până la Kribirsk singură, încercând să-mi stăpânesc tremurul. *Mal e în viaţă,* mi-am spus în sinea mea. *Asta e tot ce contează.* Dar apoi mi-a încolţit în minte un alt gând: *Poate că Întunecatul îţi spune că încă e în viaţă numai ca să fii docilă.* Mi-am cuprins corpul cu braţele, rugându-mă să nu fie adevărat.

Am dat perdelele la o parte în timp ce înaintam spre Kribirsk şi m-a cuprins tristeţea amintindu-mi cum străbătusem acelaşi drum cu multe luni în urmă. Aproape că fusesem strivită de trăsura în care mă aflam acum. Mă salvase Mal, iar Zoya se uitase după el din trăsura Invocatorilor. Şi îmi dorisem să fiu şi eu ca ea – o fată frumoasă, într-o *kefta* albastră.

Când, în cele din urmă, am oprit în faţa uriaşului pavilion din mătase neagră, în jurul trăsurii s-a strâns un grup mare de Grisha. Marie, Ivo şi Sergei au dat fuga să mă salute. Am fost surprinsă de bucuria pe care mi-a pricinuit-o revederea lor.

Când au văzut cum arătam, entuziasmul lor a fost înlocuit imediat de îngrijorare. Se aşteptau să vadă o Invocatoare a Soarelui triumfătoare, care purta la gât cel mai puternic amplificator din câte existaseră şi care se bucura de o putere nemaipomenită şi de favorurile Întunecatului. În schimb, au văzut o fată palidă şi obosită, cu o mină jalnică.

— Te simţi bine? a şoptit Marie când m-a strâns în braţe.

— Da, sunt doar obosită din cauza drumului.

M-am străduit să zâmbesc convingător şi să-i liniştesc. Am încercat să mimez entuziasmul când s-au minunat de colierul Morozovei şi au întins mâinile să-l atingă.

Întunecatul era în apropiere, cu o expresie ameninţătoare în ochi, iar eu mi-am continuat drumul prin mulţime, zâmbind până au început să mă doară obrajii.

Traversând pavilionul Grisha, am zărit-o pe Zoya stând îmbufnată pe un teanc de perne. S-a uitat cu lăcomie la colierul meu. *Ţi l-aş da cu dragă inimă,* mi-am zis cu amărăciune în sinea mea, iuţind pasul.

După ce am ieşit din pavilion, Ivan m-a condus într-un cort privat, ridicat aproape de cel în care stătea Întunecatul. Pe patul de campanie mă aştepta un rând de haine curate şi *kefta* mea albastră, iar lângă pat aburea o cadă cu apă fierbinte. Renunţasem la veşmântul Grisha doar de câteva săptămâni, dar mi se părea ciudat să port iarăşi culoarea Invocatorilor.

Cortul meu era înconjurat de gărzile Întunecatului şi numai eu ştiam că sarcina lor era nu doar să mă protejeze, ci să mă şi supravegheze. Cortul era amenajat elegant, cu nenumărate blănuri, o masă pictată şi scaune, precum şi o oglindă limpede ca apa, cu incrustaţii de aur, meşterită de Fabrikatori. Aș fi renunțat la tot fără nicio ezitare, numai ca să fiu lângă Mal şi să tremur cu el sub o pătură

zdrenţuită.

Nu aveam niciun musafir şi îmi petreceam zilele măsurând cortul în lung şi-n lat, făcându-mi griji şi imaginându-mi ce era mai rău. Nu ştiam de ce Întunecatul întârzia intrarea în Falia Umbrei şi nici care îi erau planurile, iar gărzile mele cu siguranţă nu aveau chef să discute cu mine despre asta.

În a patra noapte, uşa cortului meu s-a deschis şi a fost cât pe-aci să cad din pat. În faţa mea se afla Genya, care arăta nespus de bine. Îmi adusese cina pe o tavă. M-am ridicat în picioare, neştiind ce să spun, iar ea a păşit în cort şi a pus tava pe masă.

— N-ar trebui să fiu aici, a spus ea.

— Probabil că nu, am încuviinţat eu. Nu cred că am voie să primesc musafiri.

— Ah, nu la asta mă refer. Vreau să spun că n-ar trebui să fiu *aici.* E incredibil de murdar.

Am izbucnit în râs, bucurându-mă dintr-odată de prezenţa ei. A zâmbit uşor şi s-a aşezat elegant pe marginea scaunului pictat:

— Mi-au spus că te-ai retras în singurătate, să te pregăteşti pentru marea încercare.

Am studiat chipul Genyei, încercând să-mi dau seama cât de multe ştia.

— N-am avut ocazia să-mi iau rămas bun înainte să… plec, am zis eu cu precauţie.

— Dacă ai fi venit să-ţi iei rămas bun, te-aş fi oprit.

Deci ştia că fugisem.

— Ce mai face Baghra?

— N-a mai văzut-o nimeni de când ai plecat. Se pare că şi ea s-a retras în singurătate.

M-au trecut fiori. Speram că Baghra scăpase, dar ştiam că era puţin probabil. Ce pedeapsă îi aplicase Întunecatul pentru trădarea ei?

Am şovăit o clipă, muşcându-mi buza, apoi am hotărât să profit de ceea ce putea fi singura mea şansă:

— Genya, dacă aş putea să-i transmit un mesaj regelui. Sunt sigură că nu ştie ce plănuieşte Întunecatul. Regele…

— Alina, m-a întrerupt Genya, regele s-a îmbolnăvit. În locul lui guvernează Aparatul.

Mi s-a strâns inima. Mi-am amintit ce-mi spusese Întunecatul în ziua când făcusem cunoştinţă cu Aparatul: *Cred că îşi are utilitatea lui.*

Şi totuşi, preotul nu vorbise doar despre răsturnarea regilor, ci şi a Întunecaţilor. Oare încercase să mă prevină? Dacă mi-ar fi fost mai puţină teamă de el… Dacă aş fi fost mai dornică să-l ascult… Alte regrete pe care le puteam adăuga la lunga mea listă. Nu ştiam dacă Aparatul chiar îi era loial Întunecatului sau dacă nu cumva avea şi el un plan ascuns. Iar acum nu mai aveam cum să aflu.

Speranţa că regele ar fi putut avea dorinţa sau voinţa de a se opune Întunecatului era destul de firavă, dar măcar îmi oferise ceva de care să mă agăţ în aceste ultime zile. Acum, se năruise şi această speranţă.

— Şi regina? am întrebat eu cu un vag optimism.

Pe buzele Genyei a fluturat un zâmbet înverşunat:

— Regina este închisă în apartamentul ei. Pentru propria ei siguranţă, desigur. Nu care cumva să se molipsească şi ea, mă-nţelegi.

Abia atunci mi-am dat seama cu ce era îmbrăcată Genya. Fusesem atât de surprinsă s-o revăd, atât de prinsă în propriile mele gânduri, încât nu observasem că Genya purta veşminte de culoare roşie. Precum Corporalki. Iar mânecile îi erau brodate cu albastru – o combinaţie pe care nu o mai văzusem până atunci.

Am simţit un fior rece pe şira spinării. Oare ce rol jucase Genya în îmbolnăvirea bruscă a regelui? Ce serviciu făcuse pentru a purta culoarea Corporalkilor?

— Înţeleg, am spus eu cu glas scăzut.

— Am încercat să te previn, a zis ea cu o undă de tristeţe în glas.

— Şi ştii care e planul Întunecatului?

— Am auzit nişte zvonuri, a zis ea cu un aer stânjenit.

— Toate sunt adevărate.

— Atunci planul trebuie dus la îndeplinire.

M-am uitat în ochii ei. După o clipă, a plecat privirea, iar

degetele ei şi-au făcut de lucru cu faldurile *keftei.*

— David se simte îngrozitor, a şoptit ea. Crede că a distrus întreaga Ravkă.

— Nu e vina lui, am zis eu cu un râs sec. Cu toţii am contribuit la sfârşitul lumii.

Genya a ridicat brusc privirea:

— Chiar crezi asta? a zis ea cu un aer neliniştit.

Oare îmi transmitea un nou avertisment?

M-am gândit la Mal şi la ameninţările Întunecatului.

— Nu, am spus eu cu o mină inexpresivă. Bineînţeles că nu.

Mi-am dat seama că nu mă credea, dar fruntea i s-a destins, iar pe buze i-a revenit zâmbetul discret şi frumos. Semăna cu icoana unei sfinte, iar părul ei arămiu aducea cu o aureolă lăcuită. S-a ridicat în picioare şi, în timp ce o conduceam spre uşa cortului, mi-au apărut în minte ochii negri ai cerbului, ochi pe care îi vedeam noapte de noapte în vis.

— Dacă îl ajută cu ceva, spune-i lui David că îl iert, i-am cerut eu.

Te iert şi pe tine, am adăugat în sinea mea. Şi eram sinceră. Ştiam ce înseamnă să vrei să ai un loc al tău.

— Am să-i spun, mi-a răspuns ea cu glas scăzut.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut în întuneric, dar nu înainte să văd că avea ochii plini de lacrimi.

Capitolul 21

Am ciugulit din mâncarea de pe tavă, apoi m-am întins la loc pe pat, gândindu-mă la lucrurile pe care mi le spusese Genya. Îşi petrecuse aproape întreaga viaţă închisă în Os Alta, pendulând stingher între lumea Grisha şi intrigile de la curte. Întunecatul o distribuise în acest rol pentru propriul lui folos, iar acum o eliberase. Genya nu trebuia să se mai supună niciodată capriciilor regelui sau reginei, nici să mai poarte culorile servitorilor. Dar David avea regrete. Poate că nu era singurul. Şi poate că numărul lor urma să crească după ce Întunecatul avea să dezlănţuie puterea Faliei. Deşi atunci ar fi fost prea târziu.

Gândurile mi-au fost întrerupte de sosirea lui Ivan la ușa cortului meu.

— Ridică-te, mi-a poruncit el. Vrea să te vadă.

Mi s-a pus un nod în stomac, dar m-am ridicat în picioare şi l-am urmat. Imediat ce am ieşit din cort, am fost flancaţi de gărzi care ne-au însoţit până la cortul Întunecatului, aflat la mică distanță de al meu.

Când l-au văzut pe Ivan, *oprichniki* de la intrare s-au dat la o parte. Ivan a făcut semn cu capul spre cort.

— Intră, a zis el cu un rânjet.

Mi-aş fi dorit din tot sufletul să-i dau un pumn şi să-i şterg expresia îngâmfată de pe faţă, dar m-am mulţumit să ridic bărbia şi am trecut pe lângă el.

Mătăsurile grele ale uşii au căzut în urma mea, iar eu am făcut câţiva paşi, apoi m-am oprit să mă uit în jur. Cortul era mare şi era luminat de lămpi cu lumina slabă. Podeaua era acoperită cu blănuri şi covoare, iar în mijlocul ei, pe o tavă mare de argint, ardea un foc. Deasupra lui, o deschizătură în acoperiş permitea fumului să iasă, dând la iveală un petic din cerul nopţii.

Întunecatul stătea pe un scaun mare, cu picioarele sale

lungi întinse în faţă, şi se uita în flăcări, cu un pahar într-o mână şi o sticlă de *kvas* pe masa de lângă el.

Fără să se uite la mine, mi-a făcut semn cu mâna spre scaunul din faţa lui. M-am apropiat de foc, dar n-am luat loc. Mi-a aruncat o privire vag exasperată, apoi şi-a aţintit iarăşi privirea în flăcări.

— Ia loc, Alina.

M-am aşezat pe marginea scaunului, uitându-mă la el cu precauţie.

— Vorbeşte, a spus el.

Deja începeam să mă simt ca un câine.

— Nu am nimic de spus.

— Îmi închipui că ai multe de spus.

— Dacă ţi-aş spune să te opreşti, nu te-ai opri. Dacă ţi-aş spune că eşti nebun, nu m-ai crede. Aşa că de ce m-aş obosi?

— Poate pentru că vrei ca băiatul să trăiască.

Mi s-a tăiat respiraţia şi a trebuit să-mi înăbuş un suspin. Mal era în viaţă. Nu era exclus ca Întunecatul să mintă, dar nu mi se părea probabil. Iubea puterea, iar viaţa lui Mal îi dădea putere asupra mea.

— Spune-mi ce vrei să auzi ca să-l cruţi, am şoptit eu, aplecându-mă în faţă.

— E un trădător şi un dezertor.

— E cea mai bună iscoadă pe care o ai şi pe care o vei avea vreodată.

— Se poate, a zis Întunecatul, ridicând indiferent din umeri.

Dar îl cunoşteam mai bine acum şi am zărit sclipirea de lăcomie din ochii lui când a dat capul pe spate să-şi golească paharul de *kvas.* Ştiam că nu-i plăcea să distrugă un lucru pe care îl putea dobândi şi folosi. Am profitat de acest mic avantaj.

— Ai putea să-l exilezi, să-l trimiţi în nord, în permafrost, până o să ai nevoie de el.

— Ai vrea să-şi petreacă restul vieţii într-un lagăr de muncă sau într-o închisoare?

Am înghiţit nodul din gât:

— Da.
— Crezi că ai să găseşti o cale de a ajunge la el, nu-i aşa? a întrebat el cu un aer surprins. Îţi închipui că, dacă e în viaţă, vei găsi cumva o cale.
A clătinat din cap şi a izbucnit într-un hohot scurt de râs.
— Ţi-am oferit o putere la care nici măcar n-ai visat vreodată. Iar tu abia aştepţi să dai fuga la iscoada ta, să fii gospodina lui.
Ştiam că ar fi trebuit să tac, să fiu diplomată, dar nu m-am putut abţine:
— Nu mi-ai dat nimic. M-ai făcut o sclavă.
— Nu asta mi-a fost intenţia, Alina.
Şi-a trecut o mână peste bărbie cu o expresie obosită, iritată, umană. Dar cât era adevărat, şi cât făţărnicie?
— Nu-mi puteam asuma riscuri, a spus el. Nu când în joc era puterea cerbului, nu când în joc era viitorul Ravkăi.
— Nu te preface că e vorba de bunăstarea Ravkăi. M-ai minţit. M-ai minţit din clipa când te-am cunoscut.
Degetele sale lungi s-au strâns în jurul paharului.
— Ai meritat încrederea mea? m-a întrebat el şi, pentru prima oară, vocea lui a părut mai puţin rece şi fermă. Baghra ţi-a şoptit câteva acuzaţii la ureche şi ţi-ai luat tălpăşiţa. Te-ai gândit vreodată ce ar însemna dispariţia ta pentru mine, pentru toată Ravka?
— Nu mi-ai lăsat multe opţiuni.
— Ba aveai opţiuni. Şi ai ales să întorci spatele ţării tale, să negi tot ceea ce eşti.
— Nu e corect.
— Corect! a râs el. Tot ea vorbeşte de corectitudine. Ce legătură are corectitudinea cu toate astea? Oamenii îmi blestemă numele şi se roagă pentru tine, dar tu eşti cea care era gata să-i abandoneze. Eu sunt cel care le va oferi putere asupra duşmanilor. Eu sunt cel care îi va elibera de tirania regelui.
— Şi le vei oferi în schimb tirania ta.
— Cineva trebuie să conducă, Alina. Cineva trebuie să pună capăt acestei situaţii. Crede-mă, mi-aş fi dorit să existe o altă cale.

Părea atât de sincer, atât de rezonabil. Ai fi zis că nu e un om mânat de o ambiţie nestăpânită, ci unul care crede că face ce este bine pentru poporul său. În ciuda a tot ce făcuse şi a tot ce avea de gând să facă, aproape că l-am crezut. Aproape.

Am clătinat o singură dată din cap, iar Întunecatul s-a lăsat iarăşi pe speteaza scaunului.

— Bine, a zis el, ridicând din umeri cu un aer plictisit. N-ai decât să mă consideri un ticălos.

A pus paharul gol pe masă şi s-a ridicat în picioare:

— Vino-ncoace.

M-a cuprins frica, dar m-am ridicat de pe scaun şi m-am apropiat de el. M-a studiat la lumina focului, apoi a ridicat braţul şi a atins colierul Morozovei, plimbându-şi degetele pe osul aspru, apoi mâna lui mi-a urcat pe gât şi mi-a cuprins faţa. Am simţit un fior de scârbă, dar am simţit şi forţa lui sigură şi ameţitoare. Nu suportam ideea că încă avea un efect atât de puternic asupra mea.

— M-ai trădat, a zis el cu glas blând.

Îmi venea să râd. *Eu* îl trădasem pe *el?* Mă folosise, mă sedusese, iar acum mă făcuse sclava lui, şi tot eu eram trădătoarea? Dar m-am gândit la Mal şi mi-am înghiţit furia şi mândria.

— Da, am spus eu. Îmi pare rău pentru asta.

A râs:

— Nu-ţi pare rău pentru nimic. Nu te gândeşti decât la băiatul ăla şi la viaţa lui jalnică.

Nu i-am răspuns.

— Spune-mi, a continuat el, iar strânsoarea lui a devenit dureroasă. Spune-mi cât de mult îl iubeşti, mi-a cerut el, iar ochii sumbri şi insondabili îi străluceau în lumina focului. Imploră-mă să-l cruţ.

— Te rog, am şoptit eu, stăpânindu-mi lacrimile. Te rog să-l cruţi.

— De ce?

— Colierul nu-ţi poate oferi ce-ţi doreşti, am spus eu cu nesăbuinţă.

Nu aveam decât un atu în negocierea cu el, şi nici măcar

nu era cine ştie ce, dar am continuat:

— Nu am de ales, trebuie să te slujesc, dar dacă Mai păţeşte ceva, n-am să te iert niciodată. Am să mă opun prin toate mijloacele. Am să-mi petrec fiecare clipă căutând un mijloc de a-mi face rău şi, în cele din urmă, am să-l găsesc. Dar dacă dai dovadă de milă faţă de el, dacă îl laşi în viaţă, te voi sluji cu dragă inimă. Am să-mi petrec tot restul vieţii dovedindu-mi recunoştinţa.

Aproape că m-am sufocat când am rostit ultimul cuvânt.

Întunecatul a înclinat capul într-o parte, iar pe buze i-a fluturat un mic zâmbet neîncrezător. Apoi zâmbetul a dispărut şi a fost înlocuit de o expresie greu de descifrat, care aducea cu dorul.

— Milă, a spus el, pronunţând cuvântul ca şi când ar fi gustat ceva necunoscut. Aş putea fi milos.

Mi-a cuprins faţa şi cu cealaltă mână, sărutându-mă uşor, cu blândeţe, şi chiar dacă toată făptura mea îmi cerea să mă îndepărtez, am rămas pe loc. Îl uram. Îmi era teamă de el. Şi totuşi, simţeam atracţia ciudată a puterii lui şi n-am putut înăbuşi răspunsul inimii mele slabe.

Întunecatul şi-a desprins gura de a mea. Apoi, fără să-şi ia privirea de la mine, l-a chemat pe Ivan.

— Du-o la închisoare, i-a spus Întunecatul când a apărut în ușa cortului. Las-o să-și vadă iscoada.

În suflet mi-a încolţit un grăunte de speranţă.

— Da, Alina, a spus el, mângâindu-mi obrazul. Pot să fiu milos.

S-a aplecat în faţă, trăgându-mă spre el, şi mi-a atins urechea cu buzele.

— Mâine, intrăm în Falia Umbrei, mi-a şoptit el, vocea lui părând o mângâiere. Şi am să-l dau la volcre pe prietenul tău, iar tu ai să-l vezi murind.

— Nu! am strigat eu cu groază, dându-mă în spate.

Am încercat să mă desprind de el, dar degetele sale îmi ţineau craniul într-o strânsoare de oţel.

— Dar ai spus că…, am suspinat eu.

— Poţi să-ţi iei la revedere de la el în noaptea asta. E singura îndurare pe care o merită trădătorii.

Ceva s-a dezlănţuit înăuntrul meu. M-am repezit la el, încercând să-l înhaţ cu mâinile, urlând de furie. Ivan m-a înşfăcat într-o clipă, ţinându-mă strâns în timp ce mă zvârcoleam în braţele sale.

— Criminalule! am ţipat eu. Monstrule!

— Ai dreptate.

— Te urăsc, am răbufnit eu.

A ridicat din umeri:

— Ai să te saturi de ură foarte repede. Ai să te saturi de tot.

A zâmbit şi, în adâncul ochilor lui, am văzut acelaşi abis întunecat şi fără fund pe care îl zărisem în privirea ancestrală a Baghrăi.

— Alina, a continuat el, ai să porţi colierul tot restul vieţii tale foarte lungi. N-ai decât să mi te opui cât pofteşti. Ai să descoperi că am mult mai multă experienţă cu eternitatea.

A făcut un gest cu mâna, iar Ivan m-a scos din cort şi m-a târât înapoi pe potecă. Încă mă zbăteam în braţele lui şi, după câteva clipe, am izbucnit în plâns, iar lacrimile pe care mi le înfrânasem în timpul întrevederii cu Întunecatul mi s-au prelins pe obraji.

— Încetează, mi-a şoptit Ivan furios. O să te vadă cineva.

— Nu-mi pasă.

Întunecatul oricum avea de gând să-l omoare pe Mal. Ce mai conta cine îmi vedea suferinţa? Moartea lui Mal şi cruzimea Întunecatului îmi acaparaseră mintea, iar acum puteam vedea limpede grozăvia lucrurilor care aveau să se întâmple.

Ivan m-a îmbrâncit în cortul meu şi m-a scuturat cu putere:

— Vrei să vezi iscoada sau nu? Că n-am de gând să însoţesc o plângăcioasă prin tabără.

Am dus mâinile la ochi şi mi-am înăbuşit hohotele de plâns.

— Aşa e mai bine, a spus el. Ia asta pe tine.

Mi-a aruncat o pelerină cafenie. Mi-am pus-o peste *kefta,* iar el mi-a ridicat gluga.

— Ţine capul plecat şi să nu scoţi un sunet, altfel jur că te aduc înapoi în cort şi îţi iei la revedere de la el în Falie. Ai înţeles?

Am încuviinţat din cap.

Am pornit pe o potecă neluminată, de la marginea taberei. Gărzile mele stăteau la distanţă, mergând câţiva paşi în faţă şi câţiva paşi în spate, iar eu mi-am dat seama că Ivan nu voia să mă recunoască nimeni, să nu se afle că vizitam închisoarea.

În timp ce mergeam printre cazărmi şi corturi, am simţit o tensiune ciudată în tabără. Soldaţii pe lângă care treceam păreau nervoşi, iar câţiva s-au încruntat la Ivan cu o ostilitate făţişă. Oare ce părere avea Armata Întâi despre neaşteptata accedere la putere a Aparatului?

Închisoarea se afla la celălalt capăt al taberei. Era o clădire mai veche – se vedea clar că fusese construită înaintea cazărmilor din jur. Intrarea era păzită de nişte soldaţi plictisiţi.

— Un nou prizonier? l-a întrebat pe Ivan unul dintre ei.

— Un vizitator.

— De când însoțești vizitatori la închisoare?

— Din noaptea asta, a spus Ivan pe un ton ameninţător.

Gărzile au schimbat o privire neliniştită între ele, apoi s-au dat la o parte:

— Nu-i nevoie să-ţi sară ţandăra, vraciule.

Ivan m-a condus pe un coridor mărginit de celule, dintre care cele mai multe erau goale. Am văzut câţiva bărbaţi în zdrenţe şi un beţiv care sforăia zgomotos pe podeaua celulei sale. La capătul culoarului, Ivan a descuiat o poartă şi am coborât câteva trepte şubrede până la o încăpere întunecată, fără ferestre, luminată doar de o lampă cu uleiul pe terminate. Am distins în întuneric zăbrelele groase ale singurei celule din încăpere şi, ghemuit lângă perete, singurul prizonier.

— Mal, am şoptit eu.

Într-o clipă, s-a ridicat în picioare şi ne-am lipit unul de celălalt printre zăbrelele de fier, ţinându-ne strâns de mână. Nu mi-am putut stăpâni hohotele de plâns.

— Şşşş, mi-a şoptit Mal. Nu-i nimic, Alina. Nu-i nimic.

— Aveţi toată noaptea la dispoziţie, a spus Ivan, apoi a dispărut pe scări.

Când am auzit poarta închizându-se, Mal s-a întors spre mine, sorbindu-mi chipul din priviri.

— Nu-mi vine să cred că te-a lăsat să mă vezi.

Pe obraji mi s-au revărsat lacrimi proaspete:

— Mal, m-a lăsat să te văd, pentru că are de gând să…

— Când?

— Mâine. În Falia Umbrei.

A înghiţit în sec şi mi-am dat seama că lupta în sinea lui cu vestea pe care i-o dădusem, dar n-a spus decât:

— Bine.

Am scos un sunet care era jumătate râs, jumătate suspin:

— Numai tu puteai să te afli în pragul morţii şi să spui: „Bine."

Mi-a răspuns cu un zâmbet, dând la o parte părul de pe faţa mea brăzdată de lacrimi:

— Ţi-ar fi plăcut mai mult să zic: „Oh, nu"?

— Mal, de-aş fi fost mai puternică în poiană…

— De-aş fi fost eu mai puternic, ţi-aş fi înfipt cuţitul în inimă.

— Mi-aş dori s-o fi făcut, am bâiguit eu.

— Eu, unul, nu.

Am plecat privirea spre mâinile noastre împreunate:

— Mal, ce a spus Întunecatul în poiană despre… despre mine şi el. Nu am… niciodată…

— Nu contează.

M-am uitat în ochii lui:

— Nu contează?

— Nu, a spus el pe un ton cam apăsat.

— Nu-mi vine să te cred.

— Poate că nici eu n-o cred, nu în întregime, dar ăsta e adevărul.

Mi-a strâns şi mai tare mâinile, ridicându-le în dreptul inimii:

— Nu-mi pasă nici dacă ai fi dansat goală cu el pe

acoperişul Micului Palat. Te iubesc, Alina, cu tot cu acea parte care a fost îndrăgostită de el.

Aş fi vrut să neg, să şterg trecutul, dar nu puteam. Iarăşi am izbucnit în plâns:

— Nu suport gândul că mi-a trecut cândva prin minte… că mi-am dorit să…

— Tu mă învinovăţeşti pentru toate greşelile pe care le-am făcut? Pentru fiecare fată cu care am fost? Pentru orice prostie pe care am spus-o? Ştii bine cine ar câştiga, dacă ar fi să ne întrecem în prostii.

— Nu, nu te învinovăţesc, am reuşit eu să zâmbesc. Nu foarte mult.

A zâmbit şi el, iar inima mi-a tresăltat de bucurie ca pe vremuri.

— Ne-am regăsit unul pe celălalt, Alina. Asta e tot ce contează.

M-a sărutat printre zăbrele, iar când buzele ni s-au atins, am simţit pe obraji răceala fierului.

Am petrecut împreună acea ultimă noapte. Ne-am amintit de orfelinat, de vocea aspră şi furioasă a Anei Kuya, de gustul de cireşe al elixirului pentru inimă, din care beam din când în când pe furiş, de mirosul pajiştii proaspăt cosite, de cum sufeream din pricina arşiţei şi căutam răcoarea podelelor de marmură din camera de muzică, de drumul străbătut împreună până la unitatea unde aveam să facem serviciul militar, de viorile suli pe care le auziserăm în prima noapte petrecută departe de singurul loc unde ne simţiserăm acasă.

I-am povestit ziua în care, împreună cu o servitoare, stăteam în bucătăria de la Keramzin şi lipeam obiecte de ceramică sparte, aşteptând ca el să se întoarcă din una dintre expediţiile lui de vânătoare, care îl făceau să lipsească de acasă din ce în ce mai des. Aveam cincisprezece ani, stăteam la o masă şi mă străduiam în van să lipesc bucăţile unei ceşti albastre. La un moment dat, l-am văzut venind pe câmp şi am dat fuga la uşă, făcându-i semn cu mâna. Când m-a zărit şi el, a luat-o la fugă spre mine.

Am traversat curtea cu pas domol, urmărindu-l cum se apropie, uimită de bătăile puternice ale inimii mele. Apoi m-a luat în braţe şi m-a învârtit în cerc, iar eu mă ţineam strâns de el, inspirându-i mirosul dulce şi familiar, surprinsă de cât de mult îi dusesem dorul. Îmi dădeam seama vag că încă ţineam în mână un ciob din ceaşca albastră, care îmi străpungea palma, dar nu voiam să mă desprind din îmbrăţişarea lui.

Când, în cele din urmă, m-a pus jos şi s-a dus în bucătărie să mănânce, am rămas pe loc, cu sângele picurându-mi din palmă, cu capul învârtindu-mi-se în continuare, simţind că totul se schimbase.

Ana Kuya m-a mustrat pentru că pătasem cu sânge podeaua curată a bucătăriei. Mi-a bandajat mâna şi mi-a spus că se va vindeca. Dar ştiam că mă va durea în continuare.

În tăcerea sumbră a celulei, Mal mi-a sărutat cicatricea din palmă, rana făcută cu atâta timp în urmă de ciobul unei ceşti – acel obiect fragil, care mi se păruse imposibil de reparat.

Ne-am întins amândoi pe podea, cu mâinile împreunate şi cu obrajii lipiţi printre zăbrele. N-aş fi vrut să dorm. Aş fi vrut să savurez fiecare clipă cu el. Dar la un moment dat m-a furat somnul, pentru că iarăşi am visat cerbul. De data asta, Mal se afla lângă mine în poiană, iar sângele care păta zăpada era al lui.

Am fost trezită de zgomotul porţii deschise deasupra noastră şi de paşii lui Ivan pe trepte.

Mal îmi ceruse să-i promit că nu voi plânge. Asta l-ar fi făcut să treacă mai greu peste încercarea care îl aştepta. Aşa că mi-am stăpânit lacrimile. L-am sărutat încă o dată şi l-am lăsat pe Ivan să mă conducă afară din închisoare.

Capitolul 22

Se crăpa de ziuă când Ivan m-a dus înapoi la cortul meu. M-am aşezat pe pat şi am privit în gol. N-aveam niciun gând în minte şi îmi simţeam mâinile şi picioarele ciudat de grele. Când a venit Genya, încă nu mă ridicasem de pe pat.

M-a ajutat să mă spăl pe faţă şi să mă îmbrac cu *kefta* neagră pe care o purtasem la balul de iarnă. M-am uitat la veşmântul de mătase şi mi-a venit să-l fac zdrenţe, dar nu reuşeam să mă mişc. Mâinile îmi rămâneau inerte pe lângă corp.

Genya m-a aşezat pe scaunul pictat, iar eu am stat nemişcată în timp ce îmi aranja părul, ridicându-l în vârful capului sub forma unor bucle şi spirale prinse cu agrafe de aur, ca să pună mai bine în evidenţă colierul Morozovei.

Când a terminat, şi-a lipit obrazul de al meu, apoi m-a condus la Ivan, punându-mi mâna pe braţul lui, ca şi când aş fi fost o mireasă. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă.

Ivan m-a condus la cortul Grisha, unde mi-am luat locul lângă Întunecatul. Ştiam că prietenii mei mă urmăreau, vorbind în şoaptă şi întrebându-se ce era în neregulă. Probabil îşi închipuiau că mă emoţiona iminenta intrare în Falie. Se înşelau. Nu eram nici emoționată, nici speriată. Nu mai aveam niciun sentiment.

Grisha ne-au însoţit într-o procesiune ordonată, până la docurile uscate. Acolo, doar câtorva privilegiaţi li s-a permis să urce pe barca de nisip. Era mai mare decât cele pe care le văzusem până atunci şi avea trei pânze enorme împodobite cu simbolul Întunecatului. Am cercetat cu privirea mulţimea de soldaţi şi Grisha de pe navă. Ştiam că Mal se afla şi el la bord, dar n-am reuşit să-l văd.

Întunecatul şi cu mine am fost conduşi în partea din faţă a bărcii, unde am fost prezentată unui grup de bărbaţi

elegant îmbrăcaţi, cu bărbi blonde şi ochi albaştri şi sfredelitori. Am tresărit când mi-am dat seama că erau ambasadori fjerdani. Lângă ei, în mătăsuri stacojii, se afla o delegaţie din Shu Han, iar alături de aceştia, un grup de negustori din Kerch, cu haine până în talie, ale căror mâneci aveau o ciudată formă de clopot. Între ei se vedea şi un trimis al regelui, îmbrăcat în uniformă militară, cu o expresie severă pe chipul său bătut de vânt; pe pieptul său atârna în diagonală o panglică împodobită cu simbolul aurit al regalităţii – vulturul cu două capete.

I-am studiat pe toţi cu atenţie. Probabil de aceea întârziase Întunecatul intrarea noastră în Falie: avusese timp pentru a strânge un auditoriu adecvat, martori care să ateste puterea lui de curând descoperită. Dar oare cât de departe avea de gând să meargă? În mine a încolţit un sentiment de nelinişte, tulburând amorţeala plăcută care mă stăpânea începând de dimineaţă.

Barca s-a zdruncinat şi a început să alunece peste iarbă, spre ceaţa neagră şi înfiorătoare a Faliei. Trei invocatori şi-au ridicat braţele, iar pânzele uriaşe s-au întins în câteva clipe, umflate de vânt.

Prima oară când intrasem în Falie, mă temeam de întuneric şi de propria-mi moarte. Acum, întunericul nu mă mai speria, şi ştiam că, în curând, moartea avea să mi se pară o binecuvântare. Întotdeauna ştiusem că trebuia să mă întorc la Nemare şi, privind în urmă, mi-am dat seama că o parte din mine chiar aşteptase acest moment. Îmi doream şansa de a-mi dovedi puterile şi – m-am crispat gândindu-mă la asta – şansa de a-l mulţumi pe Întunecatul. Visasem la clipa când voi sta alături de el. Îmi dorisem să cred în destinul pe care îl trasase pentru mine: orfana pe care nu o voia nimeni avea să schimbe lumea şi să fie adorată.

Întunecatul privea înainte, radiind calm şi încredere. Soarele se vedea tot mai greu, iar după câteva clipe am fost învăluiţi în întuneric.

Barca a plutit vreme îndelungată în beznă, împinsă înainte de Furtunoşi.

Apoi a răsunat vocea Întunecatului:

— Flăcări!

Nori uriaşi de flăcări au izbucnit dinspre Inferni de o parte şi de alta a navei, iluminând preţ de câteva clipe cerul întunecat. Ambasadorii, ba chiar şi gărzile din jurul meu, au tresărit. Întunecatul semnala locul în care ne aflam, chemând volcrele direct la noi.

N-a durat mult până ce bestiile au răspuns chemării, şi m-au trecut fiori pe şira spinării când am auzit fâlfâitul îndepărtat al aripilor de piele. Am simţit cum se împrăştia frica în rândul celor de la bord şi i-am auzit pe fjerdani rugându-se în limba lor cadenţată. În lumina flăcărilor Grisha, am văzut siluetele vagi şi întunecate ale volcrelor apropiindu-se de noi. Ţipetele lor au spintecat aerul.

Gărzile au pus mâna pe puşti. Cineva a izbucnit în plâns. Dar Întunecatul aştepta ca monştrii să se apropie şi mai mult.

Ştiam de la Baghra că volcrele fuseseră cândva bărbaţi şi femei, victime ale puterii supranaturale dezlănţuite de lăcomia Întunecatului. Poate că îmi juca mintea o festă, dar mi s-a părut că disting ceva uman în strigătele lor îngrozitoare.

Când mai aveau un pic şi ajungeau chiar deasupra noastră, Întunecatul m-a apucat de braţ şi a spus doar atât:

— Acum.

Mâna aceea invizibilă m-a luat în stăpânire şi am simţit cum se adânceşte în mine, coborând parcă din întunericul Faliei în căutarea luminii. Şi lumina a venit cu o viteză şi o furie care aproape m-au culcat la pământ, revărsându-se în jurul meu ca un val de strălucire şi căldură.

Falia s-a luminat ca şi când ar fi fost miezul zilei, ca şi când întunericul de nepătruns n-ar fi existat niciodată, în faţa mea se vedea o întindere vastă de nisip albicios, presărată din loc în loc de epavele unor bărci de nisip, iar deasupra acestui peisaj mort plana un stol enorm de volcre. Creaturile scoteau ţipete îngrozite, iar trupurile lor cenuşii se zvârcoleau înfiorător în lumina strălucitoare. *Acesta este adevărul despre el,* mi-am spus în sinea mea,

mijind ochii. *Asemănătorul cheamă asemănătorul.* Aşa arăta întruchiparea sufletului său, adevărul despre el dezvăluit în lumina orbitoare a soarelui, fără mister şi fără umbre. Acesta era adevărul din spatele chipului frumos şi al puterilor miraculoase – spaţiul mort şi pustiu dintre stele, un deşert populat de monştri înspăimântaţi.

Fă un culoar! Nu mi-am dat seama dacă a rostit sau doar a gândit această poruncă ce a răsunat în mine. Fără putinţa de a mă opune, am lăsat întunericul să revină în jurul nostru şi am concentrat lumina în faţa noastră, făcând un tunel prin care puteam înainta. Barca era mărginită pe ambele părţi de pereţi văluriţi de întuneric. Volcrele au dispărut în beznă, iar ţipetele lor furioase şi confuze se auzeau ca de după o cortină impenetrabilă.

Înaintam în viteză pe deasupra nisipurilor incolore, lumina solară împrăştiindu-se înaintea noastră în valuri strălucitoare. În zare se vedea un petic verde, şi mi-am dat seama că era celălalt ţărm al Faliei. Puteam vedea Ravka de Vest şi, pe măsură ce ne apropiam, am reuşit să disting câmpurile, docurile uscate şi Novokribirskul, orăşelul din spatele lor. În depărtare străluceau turnurile din Os Kervo. Era doar în mintea mea sau chiar simţeam în aer mirosul sărat al Mării Adevărate?

Oamenii din orăşel se înghesuiau pe docuri, făcând semn cu mâna spre lumina care spinteca Falia. Vedeam copii jucându-se în iarbă şi auzeam docheri strigându-se unul pe celălalt.

La un semnal al Întunecatului, barca a încetinit, iar el a ridicat braţele. M-a fulgerat un fior de groază în clipa când am înţeles ce urma să se întâmple.

— Sunt propriul tău popor! am strigat eu cu disperare.

Dar nu m-a luat în seamă, ci şi-a împreunat palmele cu o bubuitură ca un tunet.

Totul s-a întâmplat lent. Întunericul s-a împrăştiat dintre mâinile lui, iar când s-a întâlnit cu întunericul Faliei, dinspre nisipurile moarte s-a ridicat un huruit.

Zidurile negre ale tunelului de lumină pe care îl creasem au început să pulseze şi să se umfle. *Pare că respiră,* mi-am spus cu groază în sinea mea.

Huruitul s-a transformat într-un vuiet. Falia a început să tremure şi să se clatine în jurul nostru, iar apoi s-a revărsat în faţa noastră sub forma unui val nimicitor.

Întunericul s-a năpustit asupra mulţimii de pe docuri care a izbucnit în strigăte de spaimă. Oamenii fugeau înfricoşaţi din calea materiei negre a Faliei, care s-a revărsat ca un val asupra docurilor şi a orăşelului. Întunericul i-a învăluit pe toţi, iar volcrele s-au repezit spre noua lor pradă. O femeie cu un copilaş în braţe încerca să fugă din calea valului, dar s-a împiedicat, iar bezna a înghiţit-o şi pe ea.

Am coborât cu disperare în adâncul meu, încercând să extind lumina, să alung volcrele, să le ofer un pic de protecţie bieţilor oameni. Dar nu puteam face nimic. Puterea mea se îndepărta de mine, trasă de chinuitoarea mână invizibilă care mă stăpânea. Mi-aş fi dorit să am un cuţit pe care să-l înfig în inima Întunecatului sau în inima mea – să fac ceva care ar fi putut împiedica această grozăvie.

Întunecatul s-a întors să se uite la ambasadori şi la trimisul regelui. Feţele lor erau măşti de stupefacţie şi groază. Probabil ce a văzut pe chipurile lor l-a satisfăcut, căci şi-a dezlipit palmele, iar întunericul şi-a oprit înaintarea şi vuietul a încetat.

Auzeam strigătele disperate ale celor pierduţi în întuneric, ţipetele volcrelor şi zgomotele puştilor. Docurile uscate dispăruseră. Novokribirskul dispăruse şi el. Ne uitam cu toţii la noul teritoriul acaparat de Falie.

Mesajul era clar: azi, fusese rândul Ravkăi de Vest. Mâine, Întunecatul putea la fel de uşor să împingă Nemarea spre nord, în Fjerda, sau spre sud, în Shu Han. Falia avea să devoreze ţinuturi întregi, împingându-i în mare pe duşmanii Întunecatului. La moartea câtor oameni fusesem oare părtaşă? Câţi aveau să mai moară din pricina mea?

Închide culoarul, a poruncit Întunecatul. M-am supus, nu aveam încotro. Am retras lumina şi am împrăştiat-o în jurul navei ca pe o cupolă strălucitoare.

— Ce-ai făcut? a şoptit trimisul regelui cu glas tremurător.

Întunecatul s-a întors spre el:

— N-ai văzut destul?

— Ar fi trebuit să distrugi această grozăvie, nu s-o extinzi! Ai măcelărit ravkani! Regele nu va accepta niciodată…

— Regele va face ce i se spune, altminteri am să duc Falia Umbrei până la zidurile din Os Alta.

Trimisul a rămas fără glas, gura lui deschizându-se şi închizându-se fără niciun zgomot, iar Întunecatul s-a întors către ambasadori:

— Cred că acum m-aţi înţeles. Nu mai există ravkani, fjerdani, kerchieni şi shuhani. Nu mai există graniţe şi nu vor mai exista războaie. De acum înainte, nu mai există decât ţinutul dinăuntrul Faliei şi ţinutul din afara lui. Şi va fi pace.

— Pace în termenii tăi, a spus furios unul dintre shuhani.

— Nu va rezista, a răbufnit un fjerdan.

Întunecatul s-a uitat la ei şi a spus foarte calm:

— Pace în termenii mei. Altminteri, munţii voştri nepreţuiţi şi tundra uitată de sfinţi pur şi simplu vor înceta să mai existe.

Cu o certitudine zdrobitoare, mi-am dat seama că vorbea extrem de serios. Ambasadorii puteau spera că era o ameninţare neserioasă, că foamea lui de putere avea limite, dar în scurtă vreme aveau să se convingă de adevărul spuselor lui. Întunecatul n-ar fi ezitat să-şi ducă planul la capăt. N-ar fi avut remuşcări. Întunericul lui avea să înghită lumea, iar el n-ar fi şovăit o clipă.

Întunecatul le-a întors spatele ambasadorilor cu expresii uluite şi furioase, apoi şi-a plimbat privirea peste mulţimea de Grisha şi soldaţi de pe navă şi le-a spus:

— Povestiţi ce aţi văzut astăzi. Spuneţi tuturor că a trecut vremea fricii şi a nesiguranţei. Că a trecut vremea

luptelor nesfârşite. Spuneţi-le că aţi văzut începutul unei noi epoci.

Din mulţime s-au ridicat urale. Am văzut şi câţiva soldaţi şuşotind între ei, ba chiar şi câţiva Grisha cu expresii descurajate. Dar cei mai mulţi erau bucuroşi, triumfători, radioşi.

Îşi doresc asta, mi-am spus în sinea mea. Chiar şi după ce au văzut ce poate face, chiar şi după ce îi văzuseră murind pe fraţii lor ravkani. Întunecatul nu le oferea doar sfârşitul războiului, ci şi sfârşitul slăbiciunii. După toţi acei ani de teroare şi suferinţă, avea să le dea un lucru care păruse întotdeauna inaccesibil: victoria. Şi, în ciuda fricii, îl iubeau pentru asta.

Întunecatul i-a făcut semn lui Ivan, care stătea în spatele lui, aşteptând ordine:

— Aduceţi prizonierul.

Am ridicat brusc privirea şi am simţit un nou val de spaimă când l-am văzut pe Mal cu mâinile legate, purtat de gărzi prin mulţime, până la balustrada navei.

— Ne întoarcem în Ravka, a spus Întunecatul, dar trădătorul rămâne aici.

Înainte să-mi pot da seama ce se întâmplă, Ivan l-a îmbrâncit pe Mal peste balustradă. Volcrele au ţipat şi au dat din aripi. M-am apropiat de marginea bărcii. Mal zăcea pe o parte, dar încă era în sfera protectoare a luminii mele. A scuipat nisipul care îi intrase în gură şi s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se în mâinile legate.

— Mal! am strigat eu.

Fără să stau pe gânduri, m-am întors spre Ivan şi i-am dat un pumn zdravăn în falcă. Uluit, Ivan s-a dat un pas în spate, izbindu-se de balustradă, apoi s-a repezit spre mine. *Foarte bine,* mi-am spus în sinea mea când m-a înhăţat. *Aruncă-mă şi pe mine în nisip.*

— Opreşte-te! a strigat Întunecatul pe un ton glacial.

Ivan s-a încruntat, roşu de furie şi ruşine. Şi-a slăbit strânsoarea, dar nu mi-a dat drumul.

Toţi cei de pe navă erau cât se poate de nedumeriţi. Habar n-aveau la ce servea această reprezentaţie, de ce

Întunecatul se sinchisea de un dezertor şi de ce eu, Grisha lui cea mai preţioasă, tocmai îi dădusem un pumn secundului său.

Micşoreaz-o! Porunca a răsunat înăuntrul meu şi m-am uitat cu groază la Întunecatul.

— Nu! am spus eu.

Dar nu m-am putut împotrivi, iar cupola de lumină a început să se restrângă. Mal se uita la mine în timp ce marginea sferei de lumină se apropia tot mai mult de barcă şi, dacă nu m-ar fi ţinut Ivan, expresia plină de iubire şi regret din ochii lui albaştri m-ar fi făcut să cad în genunchi. Am încercat să mă opun cu toată fiinţa, cu toate forţele mele, cu tot ce mă învăţase Baghra, dar nu puteam face nimic în faţa puterii pe care o avea Întunecatul asupra mea. Lumina continua să se apropie de navă.

M-am agăţat de balustradă şi am început să strig de furie şi de durere, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji. Mal se afla acum la marginea cercului strălucitor de lumină. Distingeam siluetele volcrelor în bezna învolburată, le simţeam fâlfâitul aripilor. Ar fi putut să fugă, să plângă, să se agaţe de navă până îl înghiţea întunericul, dar n-a făcut nimic din toate astea. Stătea neclintit în faţa beznei care înainta spre el.

Numai eu aveam puterea să-l salvez – dar eram neputincioasă. În clipa următoare, bezna i-a înghiţit trupul. L-am auzit ţipând. Amintirea cerbului mi s-a ivit brusc în minte, atât de vie, încât poiana înzăpezită mi-a apărut în faţa ochilor preţ de câteva clipe, imaginea ei suprapunându-se peste peisajul pustiu al Faliei. Am simţit mirosul pinilor şi aerul rece pe obraji. Mi-am adus aminte de ochii negri şi umezi ai cerbului, de aburii respiraţiei lui în noaptea îngheţată şi de momentul în care mi-am dat seama că n-am să-i iau viaţa. Şi, în cele din urmă, am înţeles de ce mă vizitase cerbul în vis noapte de noapte.

Am crezut că mă bântuia, că îmi amintea de eşecul meu şi de preţul pe care îl plăteam pentru slăbiciunea mea. Dar mă înşelasem.

Cerbul îmi arătase puterea mea. Îmi dezvăluise nu doar

preţul milei, ci şi puterea pe care mi-o oferea aceasta. Iar mila era un lucru pe care Întunecatul nu avea să-l înţeleagă niciodată.

Cruţasem viaţa cerbului. Puterea acelei vieţi îmi aparţinea mie la fel de mult pe cât îi aparţinea celui care i-o curmase.

Mi s-a tăiat respiraţia când am înţeles acest adevăr şi am simţit că slăbeşte strânsoarea mâinii invizibile dinăuntrul meu. Începeam să recapăt controlul asupra puterii mele. Stăteam iarăşi în căsuţa Baghrăi, invocând lumina pentru prima oară, simţind cum vine năvalnic spre mine. Am luat în posesie ceea ce îmi aparţinea de drept. Pentru asta venisem pe lume. Nu aveam să mai las pe nimeni să mă despartă vreodată de puterea mea.

Lumina s-a revărsat din mine, pură şi neşovăielnică, inundând locul întunecat în care Mal stătuse cu doar câteva clipe înainte. Volcra care îl înhăţase a scos un ţipăt şi i-a dat drumul. Mal a căzut în genunchi, cu sângele şiroindu-i din răni, iar volcra s-a ascuns în întuneric, izgonită de lumina mea.

Întunecatul a fost dezorientat preţ de câteva clipe. A mijit ochii şi iarăşi m-a asaltat cu voinţa lui. Am simţit cum mă strânge acea mână invizibilă, dar am alungat-o imediat. Era nimic. Întunecatul era nimic.

— Ce-i asta? a zis el printre dinţi.

A ridicat mâinile şi din palmele sale au ţâşnit spre mine fâşii şerpuitoare de întuneric, dar le-am risipit ca pe nişte trâmbe de ceaţă cu un simplu gest al mâinii.

Întunecatul s-a apropiat de mine cu trăsăturile sale frumoase contorsionate de furie. Mintea mea lucra cu frenezie. Ştiam că m-ar fi omorât pe loc, dar nu putea, pentru că volcrele dădeau târcoale sferei de lumină pe care numai eu o puteam invoca.

— Puneţi mâna pe ea! le-a strigat el gărzilor.

Ivan a întins mâna spre mine.

Am simţit greutatea colierului de la gât şi inima ancestrală a cerbului bătând în acelaşi ritm cu a mea. Puterea s-a trezit în mine, robustă şi fermă, ca o sabie în

mâna mea.

Am ridicat braţul şi l-am coborât fulgerător. Cu un trosnet asurzitor, unul dintre catargele navei s-a despicat în două. Cei din jur au început să strige de spaimă şi să se împrăştie în toate direcţiile, iar catargul s-a prăbuşit pe punte, despicătura lui strălucind cu o lumină incandescentă. Chipul Întunecatului avea o expresie şocată.

— Tăietura! a zis Ivan cu sufletul la gură, făcând un pas în spate.

— Nu vă apropiaţi! i-am prevenit eu.

— Nu eşti o ucigaşă, Alina, a spus Întunecatul.

— Cred că ravkanii pe care tocmai te-am ajutat să-i măcelăreşti ar fi de cu totul altă părere.

Barca era cuprinsă de panică. *Oprichniki* aveau un aer precaut, dar tot se împrăştiaseră în jurul meu şi începuseră să se apropie.

— Aţi văzut ce le-a făcut bieţilor oameni! le-am strigat eu celor de pe navă, soldaţi şi Grisha deopotrivă. Acesta e viitorul pe care vi-l doriţi? O lume a întunericului? O lume croită după chipul lui?

Pe feţele lor se citea confuzia, teama şi frica.

— Nu e prea târziu să-l oprim! am continuat. Ajutaţi-mă, i-am implorat. Vă rog, ajutaţi-mă!

Dar nimeni n-a făcut nicio mişcare. Soldaţii şi Grisha stăteau încremeniţi pe punte. Tuturor le era frică – frică de el şi de o lume fără protecţia lui.

Oprichniki continuau să se apropie. Trebuia să fac o alegere. Mal şi cu mine nu am fi avut o altă şansă.

Fie! mi-am spus în sinea mea.

Am aruncat o privire peste umăr, sperând că Mai înţelesese ce aveam de gând, apoi m-am năpustit spre marginea bărcii.

— N-o lăsaţi să ajungă la balustradă! a strigat Întunecatul.

Gărzile au dat buzna spre mine, iar eu am făcut lumina să dispară.

Ne-am scufundat cu toţii în beznă. Lumea a început să

se vaite, iar deasupra noastră s-au auzit ţipetele volcrelor. Am atins balustrada cu mâinile întinse, m-am strecurat pe sub ea şi am sărit în nisip, apoi m-am ridicat în picioare şi am fugit orbeşte spre Mal, proiectând în față un arc de lumină.

Din spatele meu se auzeau zgomotele măcelului: volcrele atacaseră nava, iar flăcările Grisha explodau în întuneric. Dar mă tot gândeam la oamenii pe care îi lăsasem în urmă.

Arcul meu de lumină a nimerit peste Mal, care stătea ghemuit în nisip. Volcra care dădea din aripi deasupra lui a scos un ţipăt şi s-a ascuns în beznă. Am luat-o la fugă spre el şi l-am ajutat să se ridice în picioare.

Un glonţ s-a înfipt în nisipul de lângă noi şi iarăşi am făcut lumina să dispară.

— Încetaţi focul! a strigat Întunecatul în haosul de pe barcă. Avem nevoie de ea în viață!

Am proiectat încă un arc de lumină, împrăştiind volcrele care zburau deasupra noastră.

— Nu poţi fugi de mine, Alina! a strigat Întunecatul.

Nu-l puteam lăsa să ne urmărească. Nu-mi puteam asuma riscul ca Întunecatul să rămână în viaţă. Dar uram ce trebuia să fac. Cei de pe barcă refuzaseră să-mi vină în ajutor, dar oare meritau să fie abandonaţi volcrelor?

— Alina, nu ne poţi lăsa să murim aici! a strigat Întunecatul. Dacă faci pasul ăsta, ştii unde vei ajunge.

Îmi venea să izbucnesc într-un râs isteric. Ştiam. Ştiam că aveam să semăn mai mult cu el.

— M-ai implorat o dată să dau dovadă de milă, a strigat el peste nisipurile neînsufleţite ale Faliei, peste ţipetele înfometate ale monştrilor pe care îi zămislise. Asta înţelegi tu prin clemenţă?

Un alt glonţ s-a înfipt în nisip, la doar câţiva centimetri de noi. *Da,* mi-am spus în sinea mea, simţind cum creşte puterea înăuntrul meu, *asta e clemenţa pe care am învățat-o de la tine.*

Am ridicat mâna şi am coborât-o fulgerător, spintecând aerul. S-a auzit un trosnet puternic, iar pământul s-a

cutremurat uşor – barca se rupsese în două. Falia s-a umplut de strigăte îngrozite, iar volcrele au început să ţipe frenetic.

L-am apucat de mână pe Mal şi am proiectat un glob de lumină în jurul nostru. Apoi am luat-o la fugă, împiedicându-ne în întuneric şi, în scurtă vreme, zgomotele luptei s-au estompat, iar monştrii au rămas mult în urmă.

Am ieşit din Falie undeva la sud de Novokribirsk şi am păşit prima oară în Ravka de Vest. Soarele după-amiezii era strălucitor, iar păşunea verde şi plăcută, dar nu ne-am oprit să savurăm nimic din toate astea. Eram obosiţi, flămânzi şi răniţi, iar duşmanii noştri sigur nu se odihneau, deci nici noi nu ne puteam permite asta.

În cele din urmă, am ajuns la o livadă şi ne-am ascuns acolo până s-a lăsat întunericul, temându-ne ca nu cumva să ne zărească cineva şi să ne ţină minte. Aerul era înmiresmat cu parfumul florilor de măr, dar cele câteva fructe pe care le-am găsit erau mult prea mici şi verzi ca să poată fi mâncate.

Am găsit sub copacul lângă care stăteam o găleată cu apă de ploaie stătută şi am spălat cu ea petele de pe cămaşa însângerată a lui Mal. A încercat să nu se crispeze când a îmbrăcat-o la loc, dar efortul nostru fusese inutil, căci nu puteam ascunde rănile adânci pe care le lăsase volcra pe pielea netedă a umărului şi spatelui său.

După ce s-a înnoptat, ne-am început drumul către ţărmul mării. Un timp, mi-a fost teamă că ne rătăciserăm. Dar Mal a reuşit să găsească direcţia cea bună, cu toate că ne aflam într-un ținut străin.

Cu puţin înainte de zorii zilei, am ajuns pe coasta unui deal şi am văzut la picioarele noastre deschiderea largă a Golfului Alkhem şi luminile strălucitoare din Os Kervo. Ştiam că trebuia să ne abatem de la drumul principal. În scurtă vreme, avea să mişune de negustori şi călători care cu siguranţă ar fi observat o iscoadă cu răni pe spate şi o fată în *kefta* neagră. Dar nu ne-am putut abţine să nu

admirăm o vreme Marea Adevărată, pe care o vedeam pentru prima oară.

Soarele a răsărit în spatele nostru, aruncând mai întâi o lumină trandafirie pe turnurile zvelte ale oraşului şi poleind mai apoi apele golfului cu o strălucire aurie. Am văzut portul vast, vasele mari legănându-se lângă cheiuri, iar dincolo de ele, nemărginita întindere albastră. Marea părea să continue la nesfârşit, întinzându-se până la orizontul neverosimil de îndepărtat. Văzusem o mulţime de hărţi. Ştiam că acolo, undeva, la foarte multe mile distanţă, se afla un alt ţărm, pe care îl puteai atinge după câteva săptămâni îndelungate de navigare. Dar tot aveam sentimentul ameţitor că ne aflam la marginea lumii. Dinspre mare adia o briză umedă şi sărată, în care se distingeau vag ţipetele pescăruşilor.

— E atât de mare, am spus eu în cele din urmă.

Mal a încuviinţat din cap, apoi s-a întors spre mine şi a zâmbit:

— O ascunzătoare foarte bună.

Şi-a vârât mâna în părul meu şi a scos o agrafă de aur din buclele mele încurcate. O şuviţă s-a desprins şi mi-a alunecat pe gât.

— Ca să cumpăr haine, a spus el, vârând agrafa în buzunar.

Agrafele îmi fuseseră prinse în păr cu o zi înainte de Genya, pe care nu aveam s-o mai văd niciodată. Nu aveam să-i mai văd niciodată pe niciunul dintre apropiaţii mei de la Micul Palat. Mi s-a strâns inima. Nu ştiam dacă Genya îmi fusese vreodată prietenă, dar tot avea să-mi fie dor de ea.

Mal m-a lăsat să aştept la mică distanţă de drum, ascunsă după o perdea de copaci. Conveniserăm că era mai sigur să intre singur în Os Kervo, dar îmi era greu să-l văd plecând. Îmi ceruse să mă odihnesc, dar nu reuşisem să adorm după plecarea lui. Încă simţeam puterea pulsându-mi în trup şi ecoul a ceea ce făcusem în Falie. Am dus mâna la colierul de la gât. Nu simţisem niciodată un lucru asemănător şi o parte din mine voia să-l simtă din

nou.

Şi cum rămâne cu oamenii pe care i-ai lăsat acolo? a zis o voce din capul meu, pe care încercam s-o ignor cu disperare. Ambasadori, soldaţi, Grisha. Îi condamnasem pe toţi, şi nici măcar nu puteam fi sigură că Întunecatul murise. Fusese sfâșiat de volcre? Oare oamenii blestemaţi din Valea Tula fuseseră în sfârşit răzbunaţi pentru ce le făcuse Ereticul Negru? Sau chiar în clipele acelea venea spre mine, traversând pustiul Nemării, ca să se răzbune?

Era un gând care îmi dădea fiori. M-am ridicat în picioare şi am început să mă plimb.

Deja se întuneca şi m-am gândit că Mal fusese recunoscut şi capturat. Când am auzit paşi prin pădure şi l-am văzut apărând dintre copaci, am scos un suspin de uşurare.

— Probleme? am întrebat eu cu nerăbdare, încercând să-mi ascund emoţia.

— Niciuna, a spus el. N-am văzut niciodată un oraş atât de aglomerat. Nu s-a uitat nimeni la mine cu luare aminte.

Purta o cămaşă nouă şi o haină care nu era pe măsura lui, iar în braţe avea haine pentru mine: o rochie ca un sac, de un roşu atât de spălăcit, încât părea aproape portocaliu, şi o haină scămoşată, de culoarea muştarului. Mi le-a întins, apoi s-a întors cavalereşte cu spatele, să mă pot schimba.

M-am chinuit să desfac nenumăraţii năsturași ai *keftei* – păreau să fie o mie. Când, în cele din urmă, mi s-a desprins de pe umeri şi mi-a căzut la picioare, am simţit că am scăpat de o mare povară. Aerul răcoros de primăvară îmi gâdila pielea goală şi, pentru prima oară, am îndrăznit să sper că poate chiar eram liberi. Dar am alungat repede acest gând. N-aş fi putut răsufla uşurată decât în clipa când aş fi aflat că Întunecatul murise.

Mi-am luat pe mine rochia aspră de lână şi haina gălbuie.

— Intenţionat ai cumpărat cele mai urâte haine pe care le-ai găsit?

Mal s-a întors să mă vadă şi nu şi-a putut stăpâni

zâmbetul.

— Am cumpărat *primele* haine pe care le-am găsit, a spus el, apoi zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

Mi-a atins uşor obrazul, iar când a vorbit din nou, avea glasul scăzut şi răguşit:

— Nu vreau să te mai văd niciodată în negru.

— Niciodată, am şoptit eu, uitându-mă în ochii lui.

A vârât mâna în buzunar şi a scos o eşarfă lungă, de culoare roşie. Mi-a înfăşurat-o cu grijă la gât, ascunzând colierul Morozovei.

— Aşa e perfect, a spus el, zâmbind iarăşi.

— Şi ce mă fac la vară? am izbucnit eu în râs.

— Până atunci o să găsim o cale să scăpăm de el.

— Nu! am spus eu prompt, surprinsă de cât de mult mă necăjea ideea.

Mal a făcut un pas în spate cu un aer dezorientat.

— Nu putem scăpa de el, i-am explicat eu. E singura şansă a Ravkăi să scape de Falia Umbrei.

Acesta era adevărul – dar nu tot adevărul. Aveam nevoie de colier. Era protecţia noastră împotriva puterii Întunecatului şi promisiunea că într-o bună zi ne vom întoarce în Ravka şi vom găsi o cale să îndreptăm lucrurile. Dar ce nu-i puteam spune lui Mal era că acel colier îmi *aparţinea* mie, că puterea cerbului era o parte din mine acum şi că nu eram sigură că voiam să rămân fără ea.

Mal s-a uitat ținţă la mine cu fruntea încruntată. Mi-am amintit de ameninţările Întunecatului, de privirea pustie pe care o văzusem atât pe chipul lui, cât şi pe chipul Baghrăi.

— Alina…

Am încercat să-i zâmbesc liniştitor.

— O să scăpăm de el, i-am promis eu. Imediat ce va fi posibil.

Au trecut câteva clipe.

— Bine, a spus el în cele din urmă, dar pe chipul lui stăruia o undă de neîncredere.

Apoi a dat cu vârful cizmei în *kefta* boţită de la picioarele noastre:

— Cu asta ce facem?

M-am uitat la grămada de mătase zdrenţuită şi m-am simţit copleşită de furie şi ruşine.

— Îi dăm foc, am spus eu.

Şi asta am făcut.

În timp ce flăcările mistuiau mătasea, Mal mi-a scos uşor celelalte agrafe de aur din păr, una câte una, iar pletele mi s-au revărsat pe umeri. Mi-a dat uşor părul la o parte şi m-a sărutat pe gât, chiar deasupra colierului. Mi-au dat lacrimile, iar el m-a luat în braţe şi m-a ținut strâns, până ce din *kefta* n-a mai rămas decât cenuşa.

DUPĂ

Băiatul şi fata stau lângă balustrada navei – o navă adevărată care se leagănă pe întinderea măturată de valuri a Mării Adevărate.

— *Goed morgen, fentomen!* le strigă un marinar care trece pe lângă ei cu braţele pline de funii.

Tot echipajul le spune *fentomen.* Este cuvântul kerchian pentru „stafii”.

Când fata îl întreabă pe timonier de ce, acesta râde şi spune că porecla li se trage de la paloarea lor şi de la felul în care stau tăcuţi lângă balustradă, uitându-se ore în şir la mare, de parcă n-ar mai fi văzut apă niciodată. Fata zâmbeşte, dar nu-i spune adevărul: trebuie să stea cu ochii aţintiţi asupra orizontului. Se uită după o navă cu pânze negre.

Vasul *Verloren,* de care îi spusese Baghra, plecase de mult, aşa că se ascunseseră în cartierele sărace din Os Kervo până ce băiatul reuşise să vândă agrafele şi să cumpere două locuri pe altă navă. În oraş se vorbea numai despre grozăvia care se întâmplase în Novokribirsk. Unii dădeau vina pe Întunecatul. Alţii pe shuhani sau fjerdani. Ba chiar erau unii care spuneau că era o pedeapsă trimisă de sfinţii furioşi.

Şi începuseră să le ajungă la urechi zvonuri despre întâmplări ciudate din Ravka. Că Aparatul ar fi dispărut, că trupele străine erau masate la graniţe, că Armata Întâi şi Armata a Doua ameninţau că vor începe un război una împotriva celeilalte, că Invocatoarea Soarelui murise. Aşteptaseră să audă şi că Întunecatul murise în Falie, dar vestea aceasta nu ajunsese la ei cât stătuseră în Os Kervo.

Noaptea, băiatul şi fata dorm lipiţi unul de altul în pântecele navei. El o strânge în braţe când ea se trezeşte dintr-un coşmar, clănţănind din dinţi şi cu picioarele

tremurânde, amintindu-şi strigătele îngrozite ale bărbaţilor şi femeilor pe care îi lăsase în urmă pe nava despicată în două.

— Nu-i nimic, îi şopteşte el în întuneric. Nu-i nimic.

Ea vrea să-l creadă, dar îi e teamă să închidă ochii.

Vântul umflă pânzele, iar carena scârţâie în jurul lor. Sunt iarăşi singuri, ca atunci când erau mici şi se ascundeau de copiii mai mari, de firea severă a Anei Kuya, de lucrurile ce păreau că mişună în întuneric.

Sunt iarăşi orfani. Nu există niciun loc unde să se simtă acasă. Se au doar unul pe altul şi viaţa pe care şi-o pot croi împreună pe celălalt ţărm al mării.

MULŢUMIRI

Îi mulţumesc agentei şi susţinătoarei mele, Joanna Stampfel-Volpe – mă bucur în fiecare zi că o am alături de mine. De asemenea, sunt recunoscătoare minunatei echipe de la Nancy Coffey Literary: Nancy, Sara Kendall, Kathleen Ortiz, Jaqueline Murphy şi Pouya Shahbazian.

Îi mulţumesc lui Noa Wheeler, redactoarea mea atentă şi perspicace, care a crezut în această poveste şi a ştiut exact cum s-o facă mai bună. Multe mulţumiri celor de la Holt's Children's şi Macmillan: Laura Godwin, Jean Feiwel, Rich Deas şi April Ward, pentru design, Karen Frangipane, Kathryn Bhirud şi Lizzy Mason, pentru marketing şi publicitate. Ţin să le mulţumesc şi lui Dan Farley şi Joy Dallanegra-Sanger. *Regatul umbrelor* n-ar fi putut încăpea pe mâini mai bune.

Cititorii mei generoşi, Michelle Chihara şi Josh Kamensky, m-au ajutat cu minţile lor geniale şi m-au încurajat cu răbdare şi cu un entuziasm neobosit. De asemenea, îi mulţumesc fratelui meu, Shem, pentru arta lui şi pentru îmbrăţişările de la distanţă, lui Miriam „Sis” Pastan, Heather Joy Kamensky, Peter Bibring şi Tracey Taylor, echipei de la blogul The Apocalypsies (mai ales lui Lynne Kelly, Gretchen Meneil şi Sarah J. Maas, cea care a publicat prima recenzie a cărţii), lui Leslie Blanco, colega mea de la WOART, precum şi lui Dan Moulder, care a avut foarte mult de lucru.

Îi acuz pe Gamynne Guillotte pentru că mi-a întreţinut megalomania şi mi-a încurajat fascinaţia pentru personajele negative, pe Josh Minuto, pentru că m-a introdus în lumea literaturii fantastice şi pentru că m-a făcut să cred în eroi, şi pe Rachel Tejada, pentru prea multele filme de groază pe care le-am văzut împreună. Hedwig Aerts, o regină-pirat ca şi mine, a îndurat lungi ore

de scris la computer, Erdene Ukhaasai mi-a tradus cu răbdare pe Facebook texte din rusă şi mongolă, Morgan Fahey mi-a oferit în permanenţă cocteiluri, conversaţii şi anecdote delicioase, iar Dan Braun şi Michael Pessah m-au ajutat să menţin ritmul.

Crearea Ravkăi mi-a fost inspirată de mai multe cărţi, dintre care menţionez: *Dansul Natașei. O istorie culturală a Rusiei,* de Orlando Figes, *Tărâmul Păsării de foc. Frumuseţea vechii Rusii,* de Suzanne Massie, şi *Credinţe populare ruseşti,* de Linda J. Ivanits.

Şi, nu în ultimul rând, multe mulţumiri familiei mele: mamei mele, Judy, care nu şi-a pierdut nicio clipă încrederea în mine – ea a fost cea care şi-a comandat prima *kefta* –, tatălui meu, Harve, care a fost sprijinul meu şi căruia îi simt lipsa în fiecare zi, şi bunicului meu, Med Seder, care m-a învăţat să iubesc poezia, să caut aventura şi să dau cu pumnul.